

Quần Lầy Không Buông

Contents

Quần Lầy Không Buông	2
1. Chương 1: Phần 1: Ảnh Đế Ảnh Hậu	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	35
11. Chương 11	39
12. Chương 12	42
13. Chương 13	45
14. Chương 14	48
15. Chương 15	51
16. Chương 16	54
17. Chương 17	58
18. Chương 18: [thế Giới 2]: Anh Cả Cẩm Dục - Tương Giao Quá Sâu	61
19. Chương 19: Thiếu	64
20. Chương 20	64
21. Chương 21	67
22. Chương 22	71
23. Chương 23	75
24. Chương 24	78
25. Chương 25	82
26. Chương 26	87
27. Chương 27	89
28. Chương 28	91
29. Chương 29	97
30. Chương 30	101
31. Chương 31	105
32. Chương 32	110
33. Chương 33: Thế Giới 3: “phổ Độ Chúng Sinh” - Tiểu Hòa Thương Thánh Thiện	112
34. Chương 34	117
35. Chương 35	122
36. Chương 36	125
37. Chương 37	129
38. Chương 38	133
39. Chương 39	136
40. Chương 40	140
41. Chương 41	143

42. Chương 42	146
43. Chương 43	149
44. Chương 44	152
45. Chương 45	157
46. Chương 46	159
47. Chương 47	162
48. Chương 48	165
49. Chương 49	170
50. Chương 50	173

Quần Lầy Không Buông

Giới thiệu

Tên gốc: Boss lúc nào cũng dính taEdit: JeongieThể loại: Xuyên nhanh, nữ phụ, YYMột câu chuyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-lay-khong-buong>

1. Chương 1: Phần 1: Ảnh Đế Ảnh Hậu

“Đừng quậy nữa...”

Trong một góc tối, một người đàn ông với vẻ mặt bất đắc dĩ, ánh mắt đầy cứng chiều.

“Quậy?”

Cô gái hơi lạnh lùng, cả người run lên, gương mặt xinh đẹp giờ đây có chút tiều tụy, nghe anh ta nói, không kiềm chế được vẻ thê lương và căm phẫn.

Mười năm, mười năm trời.

Từ khi cô 15 tuổi đến khi 25 tuổi, quen biết nhau khi còn trẻ, lên đại học thì hẹn hò, cô may mắn được debut sớm, lúc trước anh là do một tay cô nâng đỡ, phía sau mỗi một cái hợp đồng đều có dấu vết của cô, cũng chính vì thế mà cô đã dễ vượt đi không ít hợp đồng tốt.

Khi đó anh ta nói sẽ công khai quan hệ khi anh ta có thể đứng ngang hàng cô, cô tin, giấu giấu diêm diêm, trước mặt người khác không dám nói nhiều hơn một câu, mấy tháng thậm chí cả nửa năm không gặp nhau cũng là chuyện thường.

Nhưng bây giờ anh ta công khai bạn gái, đáng tiếc người trong lòng anh ta lúc này không phải là cô, cô chỉ hỏi thôi mà là quậy?

Cô hít sâu, bắt đầu giấy dựa.

Người đàn ông không buông tay, viên kẹo này còn chưa ăn vào miệng, chưa được nếm thì sao dễ dàng buông tha, miệng thì nói nhỏ nhẹ nhưng tay vẫn nắm chặt không buông.

Hai người cứ dây dưa trong góc khuất ấy.

...

Sau khi Tinh Nhan mở mắt ra thì thấy người đàn ông đang nắm lấy cổ tay cô, ép cô vào tường, đầu nghiêng về phía cô.

Ánh mắt Tinh Nhan vô cùng nghiêm túc, “Buông ra.”

Trình Nham sửng sốt, tự động bỏ tay ra.

Tinh Nhan xoa xoa cổ tay.

Thế giới này chắc là nói về một câu chuyện tình yêu sau khi được tổng giám đốc bao nuôi.

Nữ chính của thế giới này là tiểu hoa đang hot Hứa Lạc Lạc, vì cha cần tiền gấp nên bị ép làm tình nhân của nam chính - tổng giám đốc Nghiêm, sau đó trong quá trình sống chung thì nam chính dần phát hiện, sự đơn thuần trong sáng của cô không phải là giả vờ như những tình nhân khác, nữ chính cũng dần dần rung động vì tính cách nam chính, lúc này, “ánh trăng” của nam chính quay trở lại.

Nữ chính đau lòng, thề quay lại phát triển sự nghiệp, sau đó được rất nhiều người thích, nam chính ghen tuông, nhận ra hóa ra anh ta không hề yêu “ánh trăng” như mình nghĩ, đã vô tình yêu nữ chính lúc nào không hay, cuối cùng hai người happy ending.

Trình Nham cũng là một trong những bạn trai cũ bị Trần Dao vứt bỏ.

Đương nhiên, đây không phải là chuyện của Quý Tinh Nhan, trong câu chuyện của nữ chính, cô cùng lắm chỉ là một ảnh hậu bị bạn trai đang bị tình yêu che mắt vứt bỏ mà thôi.

Thật ra, tính cách Quý Tinh Nhan vô cùng cởi mở, vì vẻ ngoài xinh đẹp nên giữ mình trong sạch, cuối cùng lại trở thành hôn đả kê chân của bạn trai cũ, khi chết rồi thanh danh cũng rơi xuống đáy.

Có điều, như hiệu ứng domino, vào khoảnh khắc cô đến đây, nội dung câu chuyện đã bắt đầu thay đổi.

Lấy lại tinh thần, về mặt người đàn ông tối lại, nhưng vẫn nắm chế độ ngọt cô, “Ngoan nào, anh thật sự chỉ yêu em, em đừng quậy nữa được không?”

Anh ta đã giải thích, anh ta chỉ ở cùng Trần Dao một ngày, là say rượu làm bậy, bây giờ Trần Dao lấy sự nghiệp ép anh ta phụ trách, vì sự nghiệp của mình, anh ta còn có thể làm gì khác?

Đùa à?

Đàn ông mà say thật sự sẽ không lên nổi, không thể say đến nổi làm bậy được... xét cho cùng làm bậy là do bản thân không nhịn được mà thôi.

Ổng tay áo rộng thùng thình trượt theo cử động của cô, làm lộ ra một đoạn cổ tay trắng như tuyết, Tinh Nhan nhìn, nhẹ nhàng xoa xoa cổ tay mình, đau quá đi mất... cô nửa cười nửa không nhìn người đàn ông.

“Biết hậu quả của việc quậy rồi bạn gái cũ là gì không?”

“Nếu không biết...”

Không thèm nhìn người đàn ông đang cau mày, Tinh Nhan chậm rãi vén mái tóc ra sau tai.

“Tôi dạy cho anh biết.”

Nụ cười trên mặt tắt ngấm, đôi chân dài mạnh mẽ vung mạnh vào đầu gối người trước mặt.

Người đàn ông khụy gối, cả người lão đảo.

Chưa kịp phản ứng, anh ta đã bị cô chặn tay ngay cổ, ầm một phát đập vào tường, đầu óc choáng váng, đau đốn rên lên.

Hoàn toàn không có ý dừng lại, Tinh Nhan đè đầu anh ta, đầu gối tiếp xúc thân mật hai cú vào bụng anh ta, động tác mạnh mẽ gọn gàng.

Trình Nham bị đánh đến gập cả lưng, gân xanh hẳn rõ trên trán, vì cổ bị ép vào tường nên chỉ có thể rên vài tiếng.

Tinh Nhan nhú mày, tao nhã vuốt lại mép váy hơi nhăn.

Nhìn người đàn ông nằm trượt xuống sàn nhà sau khi mình buông tay, anh ta nằm cuộn tròn lại, vẻ mặt nhăn nhó vì đau đớn, xấu hổ giận dữ, hoàn toàn không còn dáng vẻ giả vờ lúc đầu.

—thế này mới đẹp này.

Tinh Nhan chậm rãi thở ra một hơi, “Bây giờ đã biết chưa?”

Người đàn ông thở hổn hển, gân xanh trên trán căng ra, khóe miệng gợi lên nụ cười nhưng đôi mắt không có tí cảm xúc nào.

Chắc, đáng tiếc, lát nữa còn có cảnh quay. Cô rất thích cái vẻ mặt hận chỉ muốn giết chết cô nhưng chỉ có thể kiềm chế ấy.

Dường như nghĩ đến điều gì, cô gái lùi hai bước, nhìn người đàn ông dưới chân, đưa tay làm một nụ hôn gió, giọng thì thầm mờ ám: “Ngoan.”

“Hẹn gặp sau nhé.”

Nợ nần còn lại, lần sau cô sẽ từ-từ-tính.

Gia cả đã niêm yết, nguyện vọng của nguyên chủ trao đổi trước khi đầu thai, cô sẽ khiến cho cô ấy hài lòng.

Hiểu lời cô nói, trong mắt người đàn ông, đôi môi của cô đỏ tươi như hút máu, đẹp đến quỷ dị, đồng tử hơi mở to, Trình Nham chợt cảm giác rét run.

Rốt cục đã ra nông nổi này, cần phải xem kĩ, sau khi tỉnh táo lại, anh ta cup mắt, vốn dĩ vì nể tình cảm lúc trước nên không đáp ứng kế hoạch kia, lần này thì đừng có mà trách anh ta.

Mặc kệ cô có nói thật hay không... ra tay trước sẽ chiếm lợi thế.

Vẻ mặt Trình Nham vô cùng hung ác, đột nhiên sắc mặt cứng đờ từng chút một.

Có người.

Lớp vải đen trượt ra một độ cong xinh đẹp, đôi giày thêu hoa văn hình rồng màu đen thoát ẩn thoát hiện, Trình Nham ngẩng đầu nhìn.

Cái cằm trắng trẻo, đường nét dịu dàng, gương mặt như tranh hơi xa cách, giống như quân tử chậm chậm bước ra từ dòng sông dài của thời gian, như ngọc, như lan.

Rõ ràng là góc khuất, nhưng khi anh xuất hiện, cứ ngỡ như đang đứng dưới ánh nắng rực rỡ, trời xanh như nước, gió thoảng dịu dịu.

Là Dung Ngọc.

Người được fans gọi là “Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thể vô song” - ảnh đế Dung.

* dùng để khen một người rất tuần tú, khuôn mặt như mỹ ngọc, có một không hai. (nguồn: Tâm Vũ Nguyệt Lâu)

Không biết anh đã nghe được bao nhiêu... gương mặt Trình Nham trầm xuống, sững sờ rồi nhanh chóng nở nụ cười rạng rỡ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Chống người ngồi dậy, rõ ràng thời gian anh ta và Dung Ngọc debut không kém nhau là bao, nhưng mọi người đều cho rằng hai người bọn họ không thể so sánh, anh ta không muốn Dung Ngọc nhìn thấy dáng vẻ chật vật này của mình, đồng thời, anh ta thở dài nhẹ nhõm, ảnh đế sẽ không để ý dáng vẻ này của anh ta đâu.

“Đàn anh Dung...”

Giới giải trí chính là nơi thực tế, lúc gặp anh, anh ta chỉ có thể gọi là đàn anh, càng đừng nói đến việc hỏi anh đã nghe được bao nhiêu.

“Ừ” Dung Ngọc dừng bước, lông mi run run, nhín thoáng qua chỗ bị đánh của anh ta, chậm rãi bước qua.

...

Trong tay bỗng nhiên có một viên thuốc, Tinh Nhan nhìn nhìn rồi uống, gương mặt sáng sủa như hoa đào tháng 3, đẹp đến kinh người.

Cô bé mặt tròn ngẩn người, lập tức mỉm cười chào đón, “Chị Quý, chị về rồi.”

Tâm trạng của chị cô đã khôi phục, hơi tùy ý nhưng đẹp đến mê người!

Cảnh quay lần này là của Tinh Nhan và Dung Ngọc.

Sau khi diễn xong.

“Pass!” Đạo diễn có bộ râu quai nón hô lên, đánh vào đùi, “Nhanh nhanh, chuyển sang cảnh tiếp theo!”

Hôm nay hai người này diễn rất tốt, cảm xúc rất thích hợp, cứ cái đà này chắc chắn sẽ có giải thưởng, ông đã có thể đoán được tương lai của bộ phim!

Đạo diễn cầm cái loa, kích động chỉ huy, “Ánh sáng nhanh lên! Chuẩn bị xong chưa! Có ai không? Đổi cảnh nền phía sau đi! Tôi đã nói rồi mà!”

“Thằng nhóc đội nón kia, sao cứng đầu thế, ăn cơm chưa hả?” Sau đó ông lại quay sang Dung Ngọc và Tinh Nhan, vỗ vỗ kịch bản, “Dung Ngọc... Tiểu Quý... hai người chuẩn bị xong chưa?”

Mọi người ở trường quay gấp đến vã cả mồ hôi.

Tinh Nhan cảm thấy phía trước có ai đó đang nhìn mình, khi cô nhìn sang thì thấy người đàn ông dịu dàng kia giật mình, nụ cười tắt ngấm.

Cô nhìn anh một lượt, nhìn thấy anh ấy dường như không nhận được nữa, Tinh Nhan mới thôi không nhìn nữa.

Nếu như cô nhớ không lầm, Dung Ngọc này là... trùm cuối... sau này nuốt cả công ty của nam chính, nhưng đó không phải là chuyện của cô.

Cô chỉ tiếc là — gương mặt này là gu của cô, nhưng mà dường như ấn tượng của anh về cô không được tốt cho lắm.

Cô cũng không hề biết, sau khi cô xoay người đi, gương mặt người đàn ông cứng đờ.

...

Cảnh quay hôm nay nhanh chóng kết thúc.

Nhìn biểu hiện của đạo diễn thì biết cô diễn rất tốt, Tinh Nhan mở cửa, thật ra cô không biết diễn, phải cảm ơn “viên thuốc diễn xuất” mà ảnh hậu đã lì xì cho cô.

Cô ném giày sang một bên, búi tóc lên, thả người lên giường, lăn vài vòng mới bình tĩnh lại.

Không biết qua bao lâu, người nằm trên giường trở mình, cánh tay với lấy cái gương đặt trên đầu giường, giơ tay vỗ vỗ gương mặt, trợn mắt rồi lại né ra.

— Vẫn xinh đẹp như thế.

Tinh Nhan nhìn móng tay của mình, nếu rảnh sẽ sơn móng tay màu đỏ nhỉ?

Có lẽ vì quá mệt, cô từ từ rơi vào mộng đẹp, trước khi ngủ còn lăn lộn mấy vòng, mơ mơ màng màng nghĩ, cô sẽ đi mua một con gấu bông, không có “Điểm Điểm” khó chịu quá.

Lúc này ở phòng bên cạnh.

Rào... người đàn ông vô cảm bước ra khỏi bồn tắm, dây lưng tùy tiện cột hồ bên hông, lộ ra cơ bụng và đường nhân ngư như ẩn như hiện.

Tiền tay lau tóc rồi vứt khăn sang một bên, người đàn ông cầm điện thoại lên, mở weibo nhìn chăm chăm, nhìn danh sách người follow không hề tăng lên, gương mặt dịu dàng dần dần kéo căng.

2. Chương 2

Trên mạng bây giờ đã bùng nổ, chuyện này đối với những người khác thì không có gì, nhưng mà đối tượng lần này lại là Dung Ngọc.

Dung Ngọc là ai?

Đảm đương diễn xuất, đảm đương độ nổi tiếng và cả... đảm đương tiểu thư khuê các.

Tùy tiện chọn ra 10 người thì hết 8 người là fan của anh, không hẳn là fan trung thành, nhưng ít nhất cũng là fan qua đường.

Nói thẳng ra, chỉ cần một bài đăng chào buổi sáng của anh cũng có thể lên Hot search, lần này anh đột nhiên follow Tinh Nhan, fans hâm mộ đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Cộng đồng fans tỏ vẻ không tin nổi.

Chủ yếu là vì Dung Ngọc trông dịu dàng gần gũi, nhưng đây là lần đầu tiên anh chủ động follow một cô gái. Trước đây anh chỉ follow mấy tiền bối có đức có tài, đừng nói chỉ anh chủ động follow.

Mấy scandal với sao nữ lại càng không, anh cười dịu dàng là thế nhưng ánh mắt lại vô cùng xa cách, chỉ hận không thể cách xa ngàn mét, rụt rè như thế... rất giống tiểu thư khuê các.

Bây giờ người này lại chủ động follow Quý Tinh Nhan...

Dung thần giỏi nhất:...chuyện gì đây? Em bị hoa mắt rồi ư? Dung thần sao tự nhiên follow ảnh hậu Quý thế này?

Fan Dung thần số 1:...không lẽ... em cũng bị hoa mắt?

Yên lặng F5 vài lần, cái phần follow kia vẫn chằm chằm đứng ở đó.

Thốn quá!!

Cả nhóm fans yên lặng ôm ngực, #Cầu cứu, nếu idol không thuộc về mình thì làm sao bây giờ? Online chờ, gấp gấp gấp!#

Trong lúc fans đang bùng nổ, người đại diện Dung Ngọc đã nhận được tin tức, tóc cũng rụng một nắm rồi.

Anh ta cầm điện thoại gọi qua, chuyện có liên quan tới Dung Ngọc không thể nào là chuyện nhỏ.

“Dung đại thiếu gia à, chuyện trên weibo là sao hả?” Giọng người đại diện hơi kỳ lạ, nhíu mi, “Không phải chiều nay cậu còn không ưa người ta hay sao?”

Dù về mặt anh không có thay đổi gì, nhưng làm việc chung nhiều năm, mấy ngày nay ảnh hậu Quý vì có chuyện mà phải dừng quay, anh ta nhìn ra Dung Ngọc có chút không kiên nhẫn, đoán là ấn tượng về cô ấy không được tốt lắm.

Mới tới tới thôi, sao lại thay đổi 180 độ rồi.

Đầu bên kia im lặng một lát, giọng nói mang theo ý cười, “Nam nữ chính follow nhau không phải là chuyện bình thường ư?”

Ha ha.

Fans không biết rõ, không lẽ đến anh ta cũng không rõ hành động này của Dung Ngọc nghĩa là gì ư?

Người đại diện ngồi lên sofa, uống một ngụm trà, “Cậu nghĩ tôi ngốc thế à?”

Đáp án này sỗ nhục chỉ số thông minh của anh ta đó.

“...Đại khái là vậy đó.”

Giọng người đàn ông hờ hững, ngón tay trơn nhẵn như ngọc, tắt weibo, nhin không được lại mở lên.

“Ha ha.” Về mặt người đại diện tối sầm lại, ngồi thẳng người dậy, một lát sau, cắn chặt răng, lại khom người xuống.

Anh là ông nội tôi rồi.

“Cậu mà thế, fans hai bên có thể sẽ war nhau đấy.” Người đại diện xoa xoa chân mày, tự nói.

Quý Tinh Nhan từ lúc debut đến nay, danh tiếng vẫn rất tốt, tuy lúc debut vì vẻ ngoài xinh đẹp mà bị dân mạng anti rất nhiều, nhưng diễn xuất trong bộ phim đầu tay của cô đã khiến lời đồn tự động biến mất, cho tới nay vẫn là ảnh hậu trẻ tuổi nhất, xinh đẹp, phóng khoáng, tuy fans của cô không bằng Dung Ngọc, nhưng cũng không phải là “người ăn chay”.

Fans của Dung Ngọc nổi tiếng là fans lý trí, fans only rất ít, nhưng thực ra chỉ ít hơn so với số fans lý trí mà thôi.

Mà sức chiến đấu của fans only thì...

Quan trọng là, Quý Tinh Nhan người ta không có hứng thú gì với anh, bây giờ mà đọc được mấy lời của fans only chỉ sợ không vui vẻ gì cho cam.

“Thì sao?” Ánh mắt anh hơi dao động, Dung Ngọc suy nghĩ, giọng nói dịu dàng, “Fans của tôi rất thông minh và lịch sự, sao có thể gây war với người nhà được?”

Câu này có nghĩa là, người gây war chắc chắn không phải fan của anh...

Giọng nói anh mang theo ý cười, khiến cho người đại diện co rút khóe miệng, khó khăn lắm mới nói tiếp.

“Anh... vui vẻ là được rồi.”

Người nhà... bất tự còn chưa xem đã nghĩ xa thế rồi, anh ta có thể nói gì nữa chứ?

Dù sao, theo đuổi có thành công hay không... cũng không phải là chuyện của anh ta.

Cùng lúc đó, một người đại diện khác cũng đang xoay vòng vòng.

Chuyện trên mạng cô không thể nào không biết, việc này không gấp lắm, địa vị của Tinh Nhan khá vững chắc, ngoại trừ chuyện bê bối hút thuốc ra thì không có sóng gió gì.

Chuyện lần này rất đơn giản, follow lại là xong.

Fans hai bên có war nhau thì chỉ tăng độ hot cho đối phương mà thôi.

Chuyện cô sốt ruột chính là, có một tin khác đã bị tin này áp xuống, #Tinh Nhan đến thăm đoàn phim [Mưa gió triều Hán]#

Cô biết quan hệ của Tinh Nhan và Trình Nham, cũng khuyên can bao lần rồi, lần này Trình Nham ngoại tình... cô hận đến mức muốn cởi giày ra đánh chết anh ta, nhưng vì Tinh Nhan mà chỉ có thể thở dài.

Cô cực khổ khuyên bảo mấy ngày nay, thằng cha này lại đến.

Gọi điện thì Tinh Nhan không bắt máy, chị Hứa lo lắng nhíu mày, trong đầu bỗng nảy ra một ý nghĩ.

...Thành đôi với ảnh để Dung còn tốt hơn!

Ngày hôm sau chưa tới 4 giờ, cái đầu rối tung bò ra từ trong chăn.

“Phiền quá đi!” Tinh Nhan vuốt vuốt tóc, cô bây giờ mới nhớ ra mình là một ngôi sao thức sớm ngủ muộn.

Vẻ đáng thương tội nghiệp hiện lên trên gương mặt xinh đẹp, ngủ thì trễ hơn heo, dậy còn sớm hơn gà, cô còn không bằng một con gà nữa!

Khó khăn mở mắt ra, bước đến mở cửa.

“Vào nhớ đóng cửa.” Cô lại leo lên giường nằm tiếp.

Cô bé trợ lý bưng một ly cà phê nóng hồi bước vào, nhìn thấy Tinh Nhan ngã xuống giường, thì ngây ra.

Đây... đây là lần đầu tiên cô bé thấy chị ấy ngủ nướng, người trước kia vì đàn ông mà biến thành chiến sĩ thi đua.

Aiz, chị cô mơ mơ màng màng như thế mới đáng yêu nha!!!

Ngây người một hồi cô bé mới nhớ ra nhiệm vụ của mình, nhìn cảnh trước mắt, trợ lý ho một tiếng, mặc kệ lương tâm đang cắn rứt cổ găng đánh thức Tinh Nhan dậy.

Rửa mặt bằng nước lạnh, Tinh Nhan thở nhẹ một hơi, coi như tỉnh táo được một ít.

“Cám ơn em Tiểu Đào.” Cô cầm lấy ly cà phê uống vài hớp để nâng cao tinh thần.

“Việc em phải làm mà.” Tiểu Đào bật cười, lúc trước Tinh Nhan giúp đỡ cô bé nhiều như thế, cô bé làm gì cũng là điều nên làm, huống chi đây là công việc của trợ lý.

Tiểu Đào theo sau Tinh Nhan đi ra ngoài, dò hỏi, “Sao hôm nay chị vui thế?”

Uống hết ly cà phê, cảm thấy tinh thần tỉnh táo hơn, Tinh Nhan nhìn cô bé trợ lý dè dặt phía sau, “Đã được một tên khốn nạn nên vui.”

“Vậy là tốt rồi.” Không bị lừa quay lại là tốt rồi, trợ lý nhẹ nhàng thở dài, chuyển đề tài, “Chị có biết chuyện ảnh để Dung follow weibo chị không?”

Tinh Nhan dừng lại, khoe mắt cong lên, như hồ ly đang mê hoặc người khác, “Hả?”

Không phải Dung Ngọc ghét cô lắm sao?

Cô bé trợ lý sững sốt, hai má đỏ lên, không lẽ mình là cong ư?

“Khụ, tối qua, ảnh để Dung bấm follow chị, điện thoại chị hình như tắt máy, chị Hứa không gọi được nên gọi cho em, bảo em sáng nay chị thức dậy thì nói chị follow lại.”

Trợ lý nghẹn đỏ mặt, một mạch nói hết mà không thở lấy một hơi.

“Ồ.” Tinh Nhan hơi đắm chiêu.

Lúc đến phòng hóa trang, cô tìm một chỗ sạc pin điện thoại rồi mở weibo lên.

Nguyên chủ đúng là chiến sĩ thi đua, trên weibo toàn đăng về công việc, với mấy câu chào buổi sáng blabla, rất gọn gàng, Tinh Nhan lướt lướt, bấm vào mục follow, vuốt danh sách người follow.

Weibo của Dung Ngọc... sắp đóng mạng nhện rồi.

Không có gì để xem, Tinh Nhan thuận tay bấm nút follow.

Cô còn muốn mua gấu bông nữa.

Tiếng chuông báo có người follow, đôi tay cầm lấy điện thoại, mở khóa màn hình.

...

“Trà đây.” Người đại diện chạy tới, đưa cho người đàn ông đang ngồi đó.

“Cạch.”, anh tắt màn hình điện thoại. Ngẩng đầu lên, khoe miệng nở nụ cười dịu dàng, “Trà ngon.”

Tay người đại diện run lên, nhìn anh.

“Tôi không nghe lầm đấy chứ?”

Lần đầu tiên được anh khen... Người đại diện thấy là lạ, anh ta giật giật khóe miệng, “Hôm nay... bộ anh vui lắm hả?”

Một người suốt ngày bắt bẻ, trà phải pha bằng ấm tử sa, nước pha trà phải đúng 85 độ, không được nóng quá cũng không được lạnh quá, lượng nước tráng trà cũng vừa phải, không được quá nhiều cũng không được quá ít, sau đó chờ lá trà nở ra hết, mới chế thêm nước, chế từ trên xuống.

...Anh ta pha trà không lần nào hợp khẩu vị của Dung Ngọc.

Lúc trước anh ta còn tưởng anh cố ý, nhưng có lần nhiệt độ nước quá cao, Dung đại thiếu gia vừa uống đã biết ngay, anh ta thế mới biết, hóa ra không phải Dung Ngọc làm bộ, mấy thứ mà người bình thường không hiểu... đối với mấy người như anh lại là chuyện rất bình thường.

Lần này anh ta gặp quý rồi.

Sau khi nhận được tin Dung Ngọc và Tinh Nhan follow weibo của nhau, người đại diện chỉnh chỉnh mắt kính, sắp xếp lại một đồng kịch bản.

“Ừ đúng rồi... không cần để ý... ừ... chú ý dẫn dắt bọn họ theo một hướng, mấy cái khác không cần xen vào...”

Anh ta đổi tay, kẹp điện thoại vào cổ, ném vài cuốn kịch bản hét vào điện thoại, “Phương hướng gì hả...” Anh ta nở nụ cười, “Cậu phải biết hướng đi của chị dâu Dung nhà cậu chứ?...xem đi rồi làm...”

Không lâu sau, người đại diện tắt điện thoại, lấy ra vài cuốn kịch bản khá hay đặt một bên.

Anh ta dừng tay lại, [Lúm đồng tiền nhỏ xinh], nữ chính Quý Tinh Nhan?

Người đại diện lật vài trang, tình tiết ngọt ngào, không có máu cún, chất lượng kịch bản cũng không tệ lắm, xem tiếp, đạo diễn phim chiếu Tết - Trần Đan, cũng không cần lo lắng về đạo diễn.

Dung Ngọc nhận bộ này cũng OK, có thể tạo fans CP, về sau nếu ở bên nhau thì cũng dễ công khai.

Đợi chút, Dung Ngọc lúc này vui như thế... có phải là do follow weibo nhau không...

Người đại diện bỗng dừng bước, bình tĩnh.

Anh ta lập tức bình tĩnh lại, vẻ mặt không vui không buồn.

Ha ha ha, anh ta còn có thể nói gì đây...

Dung Ngọc tiêu chắc rồi.

3. Chương 3

Tinh Nhan không để việc follow ấy ở trong lòng.

Nam nữ chính sở dĩ trở thành nam nữ chính là cho ý trời cộng thêm quảng sáng và may mắn đặt lên người bọn họ, để bọn họ dễ dàng đi đến đỉnh cao.

Mà việc cô cần làm, chính là đẩy bọn họ xuống, thay thế họ trở thành nhân vật chính.

Không cần âm mưu dương mưu, tính toán hay kế li gián gì cả, chỉ cần bản thân làm tốt, đường đường chính chính sống tốt hơn bọn họ là được.

Việc cô cần làm bây giờ chính là diễn tốt vai diễn của mình, trở thành một ảnh hậu, để nâng cao giá trị bản thân lên một chút.

Toàn bộ tâm tư đều đặt vào kịch bản, cho nên cô cũng không rảnh để chú ý đến 1 chuyện nhỏ tí như follow ấy.

Thời gian còn lại, vì vào vai nữ chính của bộ phim này nên cô không có nhiều thời gian, rất ít khi được nghỉ ngơi, vất vả lắm mới có được một chút thời gian, đương nhiên cô sẽ dành cho sở thích của mình rồi.

Không khéo chính là, Tinh Nhan có một sở thích...

— đánh game.

Lúc trước ở thế giới thực, tài khoản của cô đứng đầu cả quý đấy.

Đáng tiếc...Tinh Nhan thở dài, bây giờ chỉ có thể chơi lại từ đầu.

Vì thế, người nào đó chờ cô cả một buổi sáng, ảnh đế Dung nghĩ cô sẽ vì sự kiện follow ấy mà nói vài lời với anh, thì lại thấy Tinh Nhan vừa ngừng quay liền cầm điện thoại bấm bấm, đắm chìm trong thế giới của mình, đừng nói chủ động nói mấy câu, anh bây giờ có đi qua cô cũng chả thèm để ý.

Khóe miệng của người đàn ông trẻ xuống.

Lúc anh đi qua, không quan tâm đến ánh mắt kinh ngạc của cô bé trợ lý, ho nhẹ một tiếng.

Tinh Nhan đang cầm tai nghe chơi đến say mê, không hề chú ý đến anh.

...Nụ cười của người đàn ông tắt ngấm, lại ho “khụ khụ”

Lần này Tinh Nhan mới để ý có người bên cạnh, ngón tay gơ lên xử hết chút máu còn sót lại, “Ngoan nào, đợi một lát, để chị chơi hết vòng này nha nha.”

Ngoan...nha nha...

Lưng Dung Ngọc cứng đờ. Gương mặt như nhuộm nắng chiều, càng lúc càng đỏ ửng.

“...Ừ”

Người đàn ông ưu tú ấy chỉ nhìn về phía trước, dường như không để ý đến hai má mình đang ửng đỏ, nghiêm túc gật đầu đáp ứng.

— lập tức ngoan ngoãn quay lại chỗ ngồi.

Tiểu Đào giật mình, hơi thẩn thờ.

Lúc thấy ảnh đế Dung đi đến, cô vẫn ổn, im lặng vỗ vỗ ngực mình, nhẹ nhàng thở ra, hóa ra mình không có bị chị mình bẻ cong.

Nhìn chị Quý nhà mình nhíu mày, lúc chị ấy bảo ngoan ngoan nha nha, tim cô nhảy đến cổ họng, chị ơi, chị có biết mình đang làm gì không?

Nhìn lại ảnh đế Dung giống như học sinh tiểu học ngoan ngoãn quay lại chỗ ngồi, hai má trắng trẻo còn đang ửng đỏ, Tiểu Đào sắp điên rồi.

“Má ơi...má ơi...má ơi...” Cô lặp lại liên tục, trong lòng vèo vèo ngập tràn lời nói.

#a a a a a tôi là ai đây là đâu...#

#Cứu mạng! Tôi mới 22 mà đã hoa mắt rồi#

a a a a a! Ảnh đế Dung đỏ mặt#

#Không không không! Ngoan như thế chắc chắn không phải Dung đại thần#

Có lẽ, cô đã không thể hiểu thế giới này nữa rồi.

...

MVP

Tinh Nhan duỗi lưng, ngẩng đầu nhìn Tiểu Đào đi lấy cơm như người mất hồn.

Ngón trở vuốt ve đôi môi đỏ tươi, Tinh Nhan nghĩ nghĩ, thoát game, thì ra đã đến giờ cơm.

Một hộp đựng cơm được đưa đến trước mặt cô, Tinh Nhan cầm lấy, xé bao đựng dưa, lúc chuẩn bị ăn cơm thì thấy cô bé trợ lý cầm hộp cơm chạy mất tiêu.

“Tiểu Đào?” Tinh Nhan nhìn nhìn, thắc mắc, “Em đi đâu đó?” Ăn cơm đi chứ.

Tiểu Đào quay đầu, nói đầy ảm ý, “Em đi suy nghĩ về nhân sinh.”

Ặc.

Cô nhún vai, âm thầm ấn nút like cho sở thích vĩ đại của cô bé trợ lý, cúi đầu mở hộp cơm ra.

Lập tức im bắt.

Một phần cơm, và một phần thức ăn. Nếu cô không nhìn lầm, đây là thịt kho tàu thì phải.

Đúng chứ nhỉ?

Tinh Nhan lấy dưa chọt chọt miếng thịt, tìm mấy miếng thịt kho nhỏ như ngón tay, để sát vào nhìn, rốt cục đã xác định được một chuyện.

Tinh Nhan [V]: Bản cung cảm thấy...tướng quân thịt kho tàu đã bỏ trốn cùng tướng quân rau cải rồi. [hình ảnh]

Đây là thịt kho tàu con do tướng quân kho tàu sinh ra, chứ không phải là thịt kho tàu.

Tấm ảnh được đăng lên, dân mạng vội vàng chạy vào,

Tiểu Tinh Tinh: Sao tôi lại bị ngón tay kia hấp dẫn nhỉ...Cười ra nước mắt.

Ảnh sao số 1: Tay này...tôi có thể ngấm cả năm. Mặt chân thành.jpg.

Ảnh sao lấp lánh: Vừa trắng vừa dài... lại vừa thẳng nữa! Xin lỗi vì vốn từ ít ỏi...But đẹp quá đi a a a! Ngón tay của nữ thần nhà tôi sao lại đẹp thế!

Đến một lúc sau mới có người kéo chủ đề quay trở lại.

Bao nhiêu ảnh sao lấp lánh cũng không bằng Tinh Nhan: Gì mà ngấm một năm! Sức khỏe của nữ thần mới là quan trọng nhất! Nướng nướng đừng nóng giận, rau cải nhất định phải chịu đánh một trận! (cải độc liệu có biến đen không?...ps: rõ ràng là ngấm 2 năm!

Tiểu mê muội: Thôi tặng cho nó 3 mét vải trắng đi...(rau xanh mà thất cô chắc vui hơn nhiều) ps: rõ ràng là 3 năm.

Người nhà không biết là người nha: Nướng nướng! Thần nguyện sẽ mang tướng quân kho tàu về ngay! ps: 10086 năm!

Tinh Nhan đọc bình luận bên dưới, khóe mắt cong lên, trí tưởng tượng của fans đúng là bay xa mà.

Ở bên kia, ảnh đế Dung đang nhìn bình luận bên dưới, yên lặng nhìn tay mình.

Anh cảm thấy...

— trông rất xứng đôi.

Khí tức quanh người càng thêm ôn hòa, Dung Ngọc nghĩ nghĩ, chụp một tấm với bữa trưa xa hoa vừa được người đại diện đưa tới rồi đăng lên.

Dung Ngọc [V]: Nhiều quá [hình ảnh] [hình ảnh] [hình ảnh].

Còn gửi đúng chuẩn 9 tấm ảnh.

Cô không đủ, nhưng anh có rất nhiều.

Người đàn ông đặt đồ ăn sang bên cạnh, nhìn chằm chằm Tinh Nhan ở đằng kia.

Khớp xương ngón tay thon dài, dịu dàng rực rỡ, lại không yên lòng gõ gõ lên bàn.

Cộng đồng fans vì thế mà bùng nổ.

Weibo của Dung Ngọc sắp đóng mạng nhện đến nơi rồi, bài đăng trước đó chính là đột ngột chào buổi sáng cách đây mấy tháng trước, bây giờ lại bỗng dưng đăng bài, mà lại là một bài bình dân thế này...

Fans hâm mộ đều đáp lại, nhưng lại tiếc nuối vì không có ảnh tự sướng, bày tỏ: có gan đăng weibo thì anh đăng ảnh tự sướng đi!

Bỗng chốc, trên weibo đều là chủ đề này.

Nhưng trên weibo lại nhanh chóng đổi hướng.

Nguyên nhân là do fan qua đường của Tinh Nhan và Dung Ngọc thấy Dung Ngọc và Tinh Nhan đăng weibo cùng lúc, do dự đặt hai bài đăng cạnh nhau, “Sao tôi lại cảm thấy...Dung thần và nữ thần Tinh Nhan...bất hòa nhỉ?”

Một viên đá ném vào mặt hồ yên tĩnh.

Anh ta vừa nói như thế, có fans xem lại hai bài đăng đấy.

Trong showbiz, không có gì gọi là thẳng thắn, ý bên ngoài và ẩn ý bên trong có thể nói là quanh co khúc khuỷu, một bức ảnh trời âm u bình thường thôi, đã có thể lí giải thành: việc đời khó đoán/ tôi bị bắt công/ tôi bị giành mất vai blabla.

Sau khi Dung Ngọc đăng weibo, “Người nhạy cảm” đã nhìn ra bất hòa của hai người, cố ý chèn ép, khiêu khích.

Thật ra cũng có người không tin.

Người qua đường A: có lẽ là trùng hợp mà thôi.

Dù sao cũng chỉ có 1 trường hợp, phe trùng hợp và phe nhạy cảm cãi tới cãi lui, ai cũng không chịu nhường ai, nhưng không ai chú ý tới, người trong cuộc chiến này hoàn toàn không có fans của hai nhà.

Lúc này, trên diễn đàn fans cao cấp của Dung Ngọc, im lặng như tờ.

Đường như không có ai online.

Thật lâu sau mới có một ID yếu ớt ngoi lên.

Tiểu Ngư Nhi 11: Thân là fan chị gái, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng chua xót...

Cô gái này vừa ngoi lên, mấy fan còn lại cũng lần lượt ngoi lên.

Ta là vua: Hoàn toàn không muốn biết...

Làm fans lý trí của Dung Ngọc nhiều năm, sao bọn cô lại không nhìn ra sự khác thường của Dung Ngọc chứ, Dung thần nhà bọn họ nếu thật sự ghét một người, sẽ không dùng cách này, kết hợp với sự kiện follow trước đó...

Làm sao bây giờ, tuy là fans lý trí, nhưng vẫn không muốn hiểu a a a!

Trên mạng mưa gió ào ào, Tinh Nhan bỏ điện thoại xuống ăn cơm nên không để ý tới, lại càng không chú ý đến Weibo khó hiểu của Dung Ngọc.

Vì thế, đồ ăn được chọn lựa kỹ lưỡng...cuối cùng nằm trong thùng rác.

Cảnh diễn buổi chiều, đạo diễn xúc động run cả người, Dung Ngọc dường như bị cái gì kích thích, lúc diễn...sát khí bốn phía, nếu gặp người khác diễn chung thì sẽ bị áp lực, chắc chắn sẽ phải diễn lại, nhưng lại gặp Tinh Nhan mạnh mẽ, thế thì...

“Perfect! Hoàn hảo!” Đạo diễn hưng phấn vùng kịch bản lên.

Ông gọi cảnh này là: Phản ứng hóa học tuyệt vời giữa Dung Ngọc và Quý Tinh Nhan

Kết thúc cảnh quay.

Lúc tháo trang sức.

Nụ cười nở trên gương mặt luôn hiền thực dịu dàng trong phim, nét phong tình điểm lệ hơn người dâng trào từ đuôi mắt. “Diễn xuất của anh để Dung quả thật danh bất hư truyền.”

Cô cảm thán, dù cô không phải là một người hiểu diễn xuất, nhưng có thể cảm nhận được lúc quay cảnh ấy, diễn xuất của anh vô cùng cuốn hút.

“Không biết sao mà tâm trạng anh ấy không được tốt cho lắm.” Tinh Nhan thuận miệng nói, sau đó nghĩ đến thời gian phát triển tình tiết, không để ý bỏ qua chuyện này, gọi điện thoại cho người đại diện.

“Chị Hứa?”

“Ừ, em đây.” Tinh Nhan nở nụ cười, chạm vào gương mặt trong gương, giọng nói hờ hững.

“— Nghe nói, đạo diễn Thịnh Tây An đang có 1 bộ phim?”

Nhìn dáng vẻ hoàn toàn không để tâm của chị mình, cô bé trợ lý đã nhìn ra trọng điểm:...

Yên lặng thấp cho anh để Dung một cây nến thật to.

Tác giả có lời muốn nói:

Dung Ngọc bày tỏ: Anh có đồ ăn, sao em không tới?

Tinh Nhan: Cái gì?

[Lý lẽ nhân sinh của trợ lý nhỏ]: Em thấy 1 cây nến không đủ, chị thấy sao?

4. Chương 4

Buổi tối ngày hôm sau.

“Tinh Nhan! Tinh Nhan!”

“Chị đã tìm người hỏi thăm...” Cửa bị mở ra, chị Hứa ngồi xuống, “...mới nhận được tin”

Chị ấy dường như hơi kích động, thở hổn hển, giơ tay lên, “Đạo diễn Thịnh Tây An gần đây...quả thực...đang bí mật casting.”

Tinh Nhan ngồi trên sofa, cầm 1 hộp kem xoài ăn từ muỗng, nghe nói thì ngẩng đầu, buông muỗng xuống, đưa cho chị ấy một ly nước, “Đừng vội, uống nước đi.”

“Ừ.” Chị ấy uống liền một hơi, tùy tiện lau miệng xong rồi mới cảm thấy bình tĩnh lại.

“Nghe nói là một bộ điện ảnh ông ấy đã chuẩn bị 8 năm, chị nói cho em nghe, nếu em được chọn vào vai nữ chính, phát huy cho tốt, giành được giải thưởng lớn tuyệt đối là chuyện nhỏ.”

Chị Hứa không thể không kích động, Thịnh Tây An là ai chứ? Chính là đạo diễn đứng đầu trong nước, mỗi lần nhắc đến hai từ đạo diễn, ông luôn là người đầu tiên được nhắc đến.

Bộ phim điện ảnh đầu tay của Thịnh Tây An năm đó đã nhận được giải thưởng đạo diễn xuất sắc nhất của lễ trao giải quốc tế, từ đó về sau mấy bộ điện ảnh của ông đều liên tục gặt hái các giải thưởng trong nước, bộ phim đầu tay giúp Dung Ngọc trở thành ảnh đế cũng chính là do Thịnh Tây An làm đạo diễn.

Chị Hứa dừng lại một chút, đột nhiên lướt qua cô, “Sao em lại biết đạo diễn Thịnh Tây An chuẩn bị có phim mới?”

Thịnh Tây An hơi...tự kiêu, cô cũng mới biết được, bộ phim lần này của ông không công khai casting, chỉ cần thử vai chơi chơi, người được thông báo chỉ có vài người được ông ấy xem trọng.

Dĩ nhiên, biết tin mà muốn đi thử vai ông ấy cũng sẽ không nói gì, quan trọng là, không có thông báo công khai, có thể lấy được tin mới là vấn đề.

“Nghe người ta nói.” Tinh Nhan hờ hững đáp lại.

Lúc trước, nữ chính được nam chính cho đi cửa sau đến buổi casting, dĩ nhiên, hành động này của nữ chính không sai, tham gia bộ phim này, khi ra mắt sẽ đạt được giải nữ diễn viên xuất sắc nhất của giải thưởng quốc tế, nhờ thế mà sự nghiệp của cô ta càng thuận buồm xuôi gió.

Bây giờ cô đã biết chuyện này, đương nhiên sẽ đi tranh rồi, tất nhiên là cô sẽ không tranh vai nữ phụ với nữ chính, Tinh Nhan múc một muỗng kem, thở dài một hơi, ngày hè mà được ăn kem đúng là sướng.

Cô chỉ đi thử vai, không quan tâm vai nữ chính ban đầu là ai, dù sao cũng cạnh tranh công bằng, người có khả năng thì được thôi.

Chị Hứa co rút khóe môi, chuyện này mà cũng có thể “nghe nói”, nghĩ một hồi, trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ, “Ảnh đế Dung nói cho em biết hả?”

“Chị đùa em à?” Tinh Nhan lườm cô ấy, “Sao lại nhắc đến anh ấy, có liên quan gì nhau.”

Liên quan gì...

Cô vừa nhận được một tin, nghe nói nam chính của [Lúm đồng tiền nhỏ xinh] đã định rồi. Dựa vào địa vị của ảnh đế Dung...Đạo diễn Hạ kích động vô cùng, đã gọi điện báo ngay trong đêm.

Chị Hứa suy nghĩ, yên lặng đốt cho ảnh đế Dung một cây nến.

Thôi quên đi, nếu anh ấy thật lòng thích thì chắc chắn sẽ có hành động tiếp theo, chị không nên tham gia vào thì tốt hơn.

Thấm thoát vài ngày trôi qua.

Dung Ngọc không có cơ hội để tìm Tinh Nhan nói chuyện.

Bọn họ quay phim cả ngày, trừ lúc chớp mắt nghỉ ngơi, ăn cơm thì thời gian còn lại ít đến đáng thương, à còn có cây game nữa...

Tinh Nhan đúng là mê game vô cùng, chỉ cần có thời gian là cô ngồi một chỗ chơi game...lúc này anh mà đi quấy rầy, hại cô thua chắc chắn sẽ bị cô hận chết.

Ảnh đế Dung suy nghĩ muốn mua luôn công ty trò chơi kia, rốt cục...

...Yên lặng tải trò chơi về máy.

Vì thế cư dân mạng lại phát hiện, chưa quá 2 ngày ảnh đế Dung lại đăng Weibo.

Ừ, là về game.

Gặp quỷ rồi.

Trong lòng âm thầm so sánh...

Dân mạng: Kiểu này thì đúng là không ưa nhau rồi.

Fans:...ngây thơ quá đi.

Thực tế, fans hâm mộ không được vui cho lắm.

Dù gì cũng là fans lý trí, thời gian qua bọn họ cũng nhận ra, sớm muộn gì idol cũng sẽ kết hôn sinh con, Tinh Nhan lại không có điểm gì đáng ghét, cũng xem như là nữ diễn viên phát triển nhất trong giới, nghĩ tới nghĩ lui cũng không có lý do gì để phản đối...

Sau khi nghĩ thông suốt, fans hâm mộ hơi nóng nảy, nhìn anh nhà mình vụng về theo đuổi con người ta, chỉ hận rên sát không thành thép, anh cứ nói thẳng ra đi, úp mở thế ai mà nhìn ra!

Có biết người ta đang nói bọn anh không ưa nhau không??

Nhưng mà fans only lại không như thế. Trong lòng họ, Dung Ngọc là của riêng mình họ, cả đời anh phải độc thân mới đúng.

Đồ không biết xấu hổ! Trả lại anh yêu của tui tôi ngay!#

Bộ thiếu đàn ông hả? Nhìn là biết không phải dạng đàn hoàng gì rồi, hồ ly tinh!

Trên mạng bị bọn họ quây một trận tương bồng.

Fans hâm mộ của Tinh Nhan cũng đâu phải người “ăn chay”, fans only như thế, dĩ nhiên sẽ đáp trả lại.

Có làm không, nữ thần bọn tôi mà cần bao nuôi hả?

Về mặt gato đúng là đáng ghét, nữ thần bọn tôi xinh đẹp nhất, có gan tới war nào!

Ha ha, nếu không thích thì bảo anh yêu nhà mày cách xa chị tao một chút, chị tao cũng chẳng hiếm lạ gì đâu nhé!

Miệng thối như thế, ba mẹ tui bây không biết dạy tui bây hả?

Dù sao fans only chỉ là một bộ phận nhỏ, Tinh Quang* đương nhiên sẽ không thua rồi.

*Tinh Quang: Tên gọi fans hâm mộ của Tinh Nhan.

Nhưng fans lý trí của Dung Ngọc lại muốn bùng nổ.

Rất dễ nhận thấy, chuyện này rõ ràng là anh nhà mình tự nguyện! Nhà người ta chưa chắc muốn thế.

Anh nhà khó khăn lắm mới thích một người, nhìn cái cách theo đuổi thôi đã khiến bọn họ đau tim, bây giờ còn bị một đám fans thần kinh tới cản đường...

Đời này còn thấy ánh sáng không hả?

Nhóm fans lý trí bắt đầu xắn tay áo ra tay, coi như vì giải thoát cuộc đời độc thân cho anh nhà mình, dũng cảm mà lên.

Hey! Mấy chị Tinh Quang nhẹ tay nào! Là người một nhà, người một nhà mà!

Chị Hứa im lặng.

Vừa phát hiện Tinh Nhan bị fans only của Dung Ngọc anti trên mạng, chị đang định xử lý thì phát hiện fans lý trí của Dung Ngọc đã ra tay...

Bọn họ có vẻ rất hòa hợp với nhóm Tinh Quang, mắng fans only đến quên trời, cậu lên một nhát, tôi xuống một đao, ăn ý vô cùng!

Fans hai nhà liên thủ, có thể nói phủ được nửa bầu trời giới giải trí, vài phút sau đã ép fans only lui hết.

Chị Hứa đóng máy tính lại, chị cảm thấy mình già rồi thì phải, càng ngày càng không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Mờ mịt y như fans của Dung Ngọc.

...

Sau sự kiện này, nhiều fans only la hét bảo không làm fans nữa, nhưng fans lý trí mới là lực lượng trung kiên, đồng thời fans lý trí cũng đã lấy được sự khen ngợi từ người qua đường, đặc biệt là Tinh Quang, cảm tình ngày càng tăng, rất nhiều Tinh Quang đều ấn follow.

Quét sạch một nhóm fans bạn gái nhưng số lượng fan cũng không hề giảm đi.

Hơn nữa với địa vị của Dung Ngọc, sẽ không quan tâm đến lượng fans làm gì.

Mặc kệ thế nào, bình luận dưới Weibo của Dung Ngọc vô cùng hòa thuận.

...Chỉ có một bình luận, tràn ngập giận dữ.

Vương Diệu Đại Đại: Đồ trọng sắc khinh bạn! Trả ID lại cho bố!!

ID này đã được chứng thực, là một trong số những bạn thân của Dung Ngọc. Được rất nhiều fans follow.

Anh vừa nổi lên, nhiều fan liền hiểu ra.

Ai ai cũng vào an ủi vài câu.

Trong lòng anh nhà em, anh vẫn quan trọng nhất mà.#...chỉ là không thể so sánh thôi.

Anh nhà em nghịch quá #...Trong lòng lại lặng lẽ like cho idol mình một cái, anh em tính làm gì, vợ mới là quan trọng nhất!

Vương Diệu nhìn mấy bình luận vờ an ủi của fan hâm mộ, cây bút trong tay thiếu điều muốn ấn lủng cái bàn, ngòi bút mém nữa là đâm thủng giấy, quả nhiên fan toàn bênh idol!

Anh hả, thằng Dung Ngọc chết bầm, theo đuổi vợ lại còn cướp luôn cả ID trò chơi của mình!! Anh chơi lâu lắm mới được đó a a a!

Dung Ngọc đương nhiên nhìn thấy nhưng chỉ lướt qua rồi thôi.

Về mặt anh không thể hiện ra cảm xúc, cứ nhìn chăm chú góc đằng kia.

Cậu trợ lý do dự một lúc, vẫn đứng dậy nhắc nhở, “Anh Dung, ánh mắt anh...”

Quá trắng trợn rồi...

Cậu cảm nhận được, mọi người trong đoàn mỗi lần đi ngang qua đều nhìn anh, người trong giới đều là cao thủ, không chừng đã có người phát hiện ra rồi.

“Không sao.” Ánh mắt người đàn ông không hề di chuyển, “Đừng để ý.”

Vốn là sự thật...

Bên này, người đại diện nhìn máy tính, mờ mịt trong tay fans hâm mộ.

“Ha ha ha.” Vì đang ở trong đoàn phim, người đại diện cố gắng kìm chế, cười đến không thở nổi, “Fan của cậu bảo cậu đừng lo lắng, bọn họ đều hiểu.”

“Không biết lấy ở đâu ra cả đồng cách theo đuổi bạn gái ha ha ha ha...”

Anh ta ở trong giới bao lâu, lần đầu tiên thấy có fan chỉ idol cách theo đuổi bạn gái.

Cái gì? Dung Ngọc thu hồi ánh mắt, nhìn về phía màn hình.

Bình luận dưới Weibo của anh bây giờ...có người an ủi anh, nhiều nhất chính là các phương pháp theo đuổi bạn gái từ dài đến ngắn...

Làm thế nào để cô ấy yêu anh

#108 cách theo đuổi bạn gái #

Hướng dẫn theo đuổi vợ

Còn có một fan tự mình ra tay, phân tích kinh nghiệm theo đuổi của mình, đào tìm đào phổi ra mà phân tích bạn gái sẽ thích cách theo đuổi nào, gõ một đoạn dài còn hơn cả luận văn.

Cuối cùng người đó còn nói, idol ơi anh quá khéo rồi, ảnh hậu Quý không phải mấy người thích anh lúc trước, anh phải chủ động vào, ảnh hậu Quý không rảnh để phân tích ý của anh đâu!!

Phải trực tiếp vào, trực tiếp vào!!!

...Cả cộng đồng fans vỡ tim vì anh.

Ảnh đế Dung bỏ điện thoại xuống, đẩy người đại diện ra, tự mình ngồi xuống trước máy tính.

IQ và EQ của ảnh đế Dung không hề thấp, sau khi được khơi thông thì bỗng nhiên hiểu ra.

Di chuyển chuột xuống phía dưới, hèn gì...

Anh nhìn người đang cuộn lại một góc đằng kia có chút dăm chiêu.

5. Chương 5

Anh có nên chủ động không?

Nghĩ nghĩ, Dung Ngọc đứng dậy đi sang bên đây.

Người đại diện bị dọa ngơ ngác, giữ tay Dung Ngọc lại, nhìn xung quanh rồi nhỏ giọng, “Phắc, cậu chắc chắn là được chứ?”

Mới xem chưa được bao lâu, mấy cái bí kíp trên mạng này có giấu mấy tầng tốc bên trong hả?

Dung Ngọc dịu dàng cười, chậm rãi nói, “Đàn ông không được nói không được.”

Người đại diện đỡ trán, đây là lúc nói mấy câu này hả?

“Cậu mà đi như thế, chắc chắn sẽ thua thảm bại.” Một từ “ngaoan” thôi đã khiến cho anh ngaoan ngoãn như học sinh tiểu học, anh ta khó mà tưởng tượng ra dáng vẻ của Dung Ngọc khi đứng trước mặt Tinh Nhan.

“Anh Từ.” Anh cười, lắc đầu, giọng nói dịu dàng đến kinh ngạc, “Tôi nguyện ý.”

Hàng ngàn hàng vạn lý do, nhưng không thắng nổi một câu “Tôi nguyện ý.”

Anh nguyện ý thua trước mặt cô, chỉ cần người ở trong lòng, ai thắng ai thua có quan trọng gì?

Hơn nữa, người đàn ông với hàng mi đen nhánh nở nụ cười, đi qua phía bên kia, chỉ cần người nằm trong lòng mình là anh đã thắng rồi.

Anh Từ bắt đắc dĩ buông tay, nhìn bóng dáng của anh thở dài, đúng là tình yêu.

Anh ta lấy điện thoại ra, gọi cho đầu bếp riêng của anh để, anh ta thấy mình nên đặt 2 phần cơm trưa là vừa.

...

Dung Ngọc đi đến trước mặt Tinh Nhan, cô vừa mới chơi hết một vòng, đuổi lưng mắng đồng đội heo của mình.

Chân dài, môi đỏ quyến rũ, khí chất quả thực mạnh mẽ vô cùng.

Dung Ngọc cười rộ lên, khấn trương trong lòng vừa nảy không cánh mà bay.

“Diễn viên Quý, có thể nể mặt tôi mà cùng lên cấp không?” Anh cong khóe môi, “Dù sao bây giờ đồng đội heo ở đâu cũng có.”

Khóe mắt Tinh Nhan cong lên, nhìn nụ cười thoải mái của anh, giống như bạn thân có cùng mối thù, đột nhiên cảm thấy có chút thiện cảm.

“Tới nào.” Cô vỗ vỗ bàn.

Dung Ngọc tìm được một cái ghế nhỏ, không hề chê bai, ngồi xuống bên cạnh cô.

Người đại diện sợ ngây người.

Thế là thành công rồi?

Chữ mắng kẻ thù chung chính là cách phát triển tình cảm nhanh nhất, cảm tình giữa Dung Ngọc và Tinh Nhan thành lập nhờ vào cách này, tối thiểu ở trong mắt Tinh Nhan là thế.

Kết thúc một ván, Tinh Nhan cảm thấy đã thân với Dung Ngọc hơn một chút.

Đại thần trên cao cái gì, tự phụ xa cách cái gì, chơi game mà gặp đồng đội heo thì cũng chữ như thường.

Hai người chơi xong cũng đã giữa trưa.

Hai người trợ lý cầm theo hai hộp cơm từ hai hướng khác nhau đi tới. Nhìn nhau một cái, tự giác rời đi.

Tinh Nhan nhìn hai hộp cơm đối lập, bỗng nhiên cảm thấy, cảm giác ban nãy đều là giả hết, cô nhìn Dung Ngọc vẫn thấy ngứa mắt.

“Anh không về ăn cơm hả?”

Với địa vị hai người bạn họ, xe chuyên dụng chắc chắn là có, lấy thân phận của anh, xe chuyên dụng phải to bằng cái phòng. Chỗ này không có ghế không có bàn, ăn cơm sẽ không thoải mái như ăn trong xe chuyên dụng.

Cô chơi game ở đâu cũng được, người này sao lại thế.

Dung Ngọc vừa nhìn liền biết cô đang nghĩ gì, bỗng nhiên nở nụ cười, mở hộp cơm ra mời cô, “Cùng ăn nhé?”

Ánh mắt tràn đầy thành ý.

Anh xoa xoa chân mày, “Dì giúp việc trong nhà cứ lo tôi ăn không no, mỗi lần làm đồ ăn là tôi...” Anh từng bước từng bước cầm hộp cơm sang, “Ừ, có phải dì ấy hiểu lầm sức ăn của tôi không?”

Dung Ngọc ra vẻ thờ dãi.

Dáng vẻ u oán của anh khiến Tinh Nhan bật cười, nhìn trên bàn, ý cười không tan, “Đúng là quá nhiều.”

Sức ăn này đủ cho hai người đàn ông lực lưỡng.

“Buồn cười lắm à?” Dung Ngọc xụ mặt xuống, ý muốn dọa cô nhưng đáy mắt tràn đầy ý cười.

“Không.” Tinh Nhan giả vờ đứng đắn, nhưng không có tác dụng, lại bật cười.

Nhìn Tinh Nhan nở nụ cười, như hoa hồng sớm mai, tươi tắn sôi nổi, ánh mắt Dung Ngọc bắn đầy tim, ôn nhu bất ngờ.

Anh hạ tầm mắt, lấy một đôi đũa đưa qua, “Nào, chúng ta cũng coi như là chiến hữu, em giúp tôi giảm béo đi.”

Tinh Nhan nhìn anh một lúc, hất cằm nói, “Được thôi.”

Tính cô luôn thẳng thắn, tự nhủ cả đời phải sống thật thoải mái, xác định là anh mời thật lòng, đương nhiên sẽ không ông ọ từ chối.

Cô đúng là thích ăn đồ ngon đó.

Người đại diện hoảng hốt nhìn sang...sau khi cùng nhau chơi game, bây giờ cơm trưa cũng cùng ăn luôn??

Có phải không lâu nữa sẽ có em bé không?

Nhưng mà không giống như anh ta nghĩ.

Vài ngày sau, bữa tiệc đóng máy của đoàn phim, không hề có đứa bé nào xuất hiện.

Ừm, người đại diện cầm ly rượu, tiếc nuối không biết đã xảy ra chuyện gì?

“Dạ dày Dung Ngọc không khỏe, không uống rượu được.” Anh ta ngăn diễn viên phụ đang mời rượu Dung Ngọc, vẻ mặt cười tủm tỉm, nhưng động tác vô cùng cứng rắn.

Loại tiệc thế này không được an toàn cho lắm.

Thực tế, người nhiệt tình mời rượu Dung Ngọc không nhiều, trừ đạo diễn nâng ly, những người khác hầu như không có. Địa vị của Dung Ngọc, không ai dám mời rượu anh.

Ngoại trừ mấy người này, nhưng người khác đều có ý đồ, ví dụ như mời rượu với ý tứ thăm dò.

Nếu nhận uống chính là có hứng thú.

Nhưng tình huống đó cũng không nhiều, dù gì mọi người đều đã phát hiện, ảnh đế Dung lúc nào cũng ngồi một góc cách xa mọi người, bây giờ đang cầm điện thoại đi tới chỗ nữ chính, hai người cùng đánh game, cùng ăn cơm, tìm cách chọc cô cười.

Đương nhiên, mê game hay mê cái khác, mỗi người đều có đáp án, đâu có ai ngốc đâu.

Về phần Tinh Nhan, cô vẫn chưa đạt được địa vị không thể kính rượu như thế, nhưng Dung Ngọc cả buổi không rời khỏi cô, thì ai dám mời rượu?

Dung Ngọc cười khỏ, đúng là không ai dám mời, nhưng cô ấy tự uống đó.

Việc này thì bó tay.

Quý Tinh Nhan...chiến tích huy hoàng...một người mà xử hết bọn người đạo diễn.

Đạo diễn say, leo lên bàn bắt đầu nhảy thoát y, không khí trong phòng bỗng chốc dâng cao.

Tinh Nhan, Dung Ngọc và vài người khác nhân cơ hội này thoát ra ngoài.

Ồn ào đau cả đầu.

Hai người đại diện liếc nhìn nhau, biết ý bước chậm lại, giống như đang đua với ốc sên xem ai chậm hơn.

Dung Ngọc cảm giác tiếng bước chân phía sau dần dần biến mất mới quay sang nhìn người đang xoa huyết thái dương bên cạnh, “Sao thế?”

“Em đau đầu hả?” Giọng nói anh mang theo vẻ trách móc, “Rượu có tốt đâu, uống nhiều thế làm gì hả?”

Khuyên cũng không khuyên được.

Tinh Nhan mở mắt ra, cười rộ lên, “Không đau.”

Cô chỉ muốn uống cho đã thôi.

“Chương trình mà đạo diễn nói em đi không?” Anh chuyển đề tài.

Thời gian quá ngắn, bọn họ quen nhau chưa được một tuần, dù cho vừa gặp đã thân, dù mỗi ngày trừ đi ngủ ra đều ở cùng nhau, không bao nhiêu tiếng, bạn là bạn...nhưng...anh còn có thể nói gì chứ.

“Đi chứ.” Nhớ đến chuyện công việc, Tinh Nhan bỗng nhiên muốn một đá đập chết bạn trai cũ.

Quý Tinh Nhan lúc trước vì bạn trai mà giống y như chiến sĩ thi đua, chưa từng nghỉ ngơi, liều mạng đóng phim, cũng may là còn chị Hứa kiểm soát được chất lượng và số lượng phim cô nhận, nếu không bây giờ dù địa vị không đồ thì cơ thể cũng đồ trước.

Dù thế, công việc của cô đã được sắp xếp đến nửa năm sau rồi. Chương trình này cô ấy chắc đã nhận.

Nhưng bây giờ cô đã tới, có nghĩa là...công việc này là của cô.

Bực bội.

“Tách tách”

Không gian yên tĩnh, bỗng nhiên vang lên âm thanh.

Hai người đều là ngôi sao nên đã nghe quen tiếng chụp ảnh này, lúc lấy lại tinh thần, Dung Ngọc phản ứng nhanh chóng chạy theo bắt lấy.

Paparazzi chuyên núp gằm này, bình thường không hề có đạo đức, dù bọn họ có muốn công khai cũng không thể công khai theo cách này, quan trọng là, bọn họ vẫn chưa ở bên nhau.

Dung Ngọc trông lịch sự lễ phép, nhưng thể lực thì rất tốt, paparazzi thấy không trốn được, chạy một vòng rồi lại chạy về hướng Tinh Nhan.

Tinh Nhan không nói nhiều, trực tiếp cởi giày ra, bụp vào mặt paparazzi một phát, “Dừng lại ngay cho tôi.”

– trúng ngay giữa trán.

Paparazzi che mặt, chảy cả nước mắt, không biết vấp phải cái gì, ầm một phát té xuống sàn, âm thanh vọng lại từ xa, vô cùng chân thực.

Ngay cả Dung Ngọc cũng muốn đốt cho anh ta một cây nến.

“Tốt lắm, em đúng là nữ vương!” Dung Ngọc bước 3 thành 2 vỗ tay khen ngợi Tinh Nhan, nắm lấy tay cô, “Em đi được không?”

Tinh Nhan nhìn anh sâu xa, “Đương nhiên rồi.”

Chân cô khỏe lắm, có gì mà không đi được chứ.

Paparazzi nằm trên mặt đất, nghe tiếng gót giày, theo phản xạ che mặt mình lại, cảm thấy năm hạn của mình tới rồi.

Mặt anh ta sưng lên rồi...không lẽ lại bị đánh tiếp?...

Ngoài dự đoán, không có ai để ý đến anh ta.

Ảnh đế Dung tự tay nhặt camera của anh ta lên xóa hết ảnh chụp, sau đó nhìn Tinh Nhan.

Thấy cô đứng như trời trồng, “Sao vậy?” Anh đi tới cất tiếng hỏi.

Nhìn theo ánh mắt của cô, không cần cô trả lời, anh đã bật cười, “Nữ vương tôi ơi, nói cho anh biết em dùng bao nhiêu phần lực vậy?”

Gót giày gầy luôn rồi.

Không biết mặt của paparazzi thế nào rồi. Đáng thương quá.

Tinh Nhan ngược mắt liếc anh, “Anh muốn thử không?”

Dù gì cô vẫn còn 1 chiếc giày.

“Không cần đâu.” Ảnh đế dịu dàng co rút khóe miệng, đi qua đỡ cô, “Mặt anh vẫn còn hữu dụng.”

Ít ra vẫn còn có thể quyến rũ cô...

“Đi được không?” Anh lại hỏi.

Tinh Nhan nhìn anh, đột nhiên gầy gầy móng tay đỏ thẫm của mình nói, “Không.”

Tác giả: Vậy làm sao bây giờ???

6. Chương 6

“Vậy em muốn sao?” Dung Ngọc nở nụ cười.

“Nếu không...” Trong lòng như có vô số người reo hò cổ vũ, anh nói tiếp nửa câu sau, “Anh công em nhé?”

Ôm cũng...được mà.

Anh rất mong chờ, im lặng nhìn...vợ mình trước mặt.

Đúng, vợ của anh.

Nhưng mà...

“Bỗng nhiên tôi khỏe lại rồi.” Tinh Nhan giả vờ ghét bỏ nhìn anh, giẫm lên chiếc giày còn lại, bước đi “lộc cộc”.

Một đôi giày thôi mà, sao có thể cản đường cô được chứ?

Dung Ngọc nở nụ cười bất đắc dĩ, trái tim lại vì thế mà nhảy lên rộn ràng.

Anh biết.

Biết rõ không có khả năng, nhưng vẫn cứ mong đợi.

“Từ từ thôi.” Người đàn ông nghĩ đến cái gì, đuổi theo nói, “Em nghĩ mình là người sắt hả?”

Anh bắt lấy tay cô rồi nói, “Đứng ở đây chờ, để anh chạy xe đến.” Sàn nhà không phải thảm lông dê, sẽ có vài thứ không được sạch sẽ.

Paparazzi đang nằm đằng kia nghe thấy giọng nói hai người ngày càng xa, vô lực che mặt.

Bỗng nhiên cảm thấy máu nóng xông lên đầu, đánh anh ta nằm bẹp đây rồi không biết gọi 120 giúp anh ta sao?

Đặc biệt là ảnh đế Dung, giày có gót hay không bộ quan trọng lắm hả! Bộ Dung Ngọc không quan tâm mũi anh ta có gãy hay không à? Đến lúc đó anh ta nên thẩm mỹ hay không thẩm mỹ đây?

Mợ bà nó! Mấy đứa đang yêu nhau trừ bọn nó ra mấy đứa khác chắc là không khí hết!

...

“Không chờ người đại diện của anh à?” Tinh Nhan ngồi trên xe, vừa nhắn tin xong thì thấy Dung Ngọc cũng không có ý chờ người đại diện của mình.

Cô muốn về nhà, ai đưa cũng vậy thôi, vừa hay đỡ phải mất công chị Hứa.

Dung Ngọc nghĩ nghĩ bỗng nhiên nở nụ cười, “Người đại diện của anh hôm nay tự lái xe.”

Giọng nói mang theo ý cười, “Xe mới vừa mua hôm nay.”

Anh nói thế chắc là không...có ý xấu đâu.

Bấy giờ, người đại diện và trợ lý có mắt nên đã đi chậm lại, lúc đến nơi, hai người kia đã lên xe.

Nghe thấy điện thoại run lên, chị Hứa lấy ra xem, vừa nhìn đến thì chân mày đã thả lỏng.

Tri nhân tri diện bất tri tâm, cô mong Tinh Nhan có kết quả tốt, nhưng vẫn do Tinh Nhan quyết định, nếu không phải cô muốn đi, hai người lại biến mất...

Đương nhiên, đây cũng là nguyên nhân ảnh đế Dung khiến người khác yên tâm, ít ra thì dựa vào mối quan hệ của cô trong giới mấy năm nay, cũng biết được một vài chuyện của ảnh đế Dung.

Trong giới có đủ mỹ nhân, đẹp như Tinh Nhan không nhiều, nhưng ngang hàng thì cũng không hiếm, nhưng đối với những người này, chẳng thấy anh có gì khác với mấy người này, ngay cả một scandal cũng không hề có, xa cách lại tự phụ.

Trong tình yêu không hề phân cao thấp, cô có thể thấy rõ, trong trận chiến này, Tinh Nhan đang chiếm giữ địa vị tuyệt đối.

Anh Từ cũng lấy điện thoại ra, nhưng vẫn không có tin gì, gọi điện cũng không bắt máy.

...Mất mặt quá!

Đều là người đại diện, sao đại diện của nghệ sĩ khác lại khác thế chứ?

“Ặc...” Đại diện Từ ngại ngần nhìn chị Hứa, “Ảnh hậu Quý vừa gọi hả?”

Chị Hứa cũng đã thấy anh gọi điện nhưng không có ai bắt máy, nghĩ rằng về sau có thể là người một nhà, nên thái độ của cô cũng dễ chịu hẳn.

“Đúng vậy.” Chị Hứa vừa nói, điện thoại lại vang lên, cô ấy nở nụ cười khi cầm lên xem.

“Ảnh đế Dung đang lái xe, bảo Tinh Nhan nói với anh một tiếng.” Cô nói với đại diện Từ, “Bảo anh tự lái xe về, coi như nghỉ một ngày.”

“Sao vậy?” Chị Hứa nhìn vẻ mặt im lặng của anh ta. Lòng thương người lại dâng lên nên hỏi.

Về mặt đại diện Từ không được tốt, nghiêng răng nói, “Tôi có xe khi nào, sao tôi lại không...?!”.

Đội đã, sắc mặt anh ta đỏ ra, bỗng nhiên nhớ đến chiếc xe mình mới mua hôm nay...

Anh ta nở nụ cười.

Ừm, xe mới.

—cái xe tập đi anh ta mua tặng cho đứa cháu một tuổi.

Không nói đến chiếc xe này nữa, cái quan trọng là, cậu ta quên rồi ư, chiếc xe em bé đó để trong cốp xe của cậu ta mà?!

...

Người đại diện tức muốn bứt tóc, Dung Ngọc lại thông dong lái xe, cười đến là dịu dàng, thỉnh thoảng nói chuyện với Tinh Nhan, vô cùng ấm áp.

“Đói bụng không?” Dung Ngọc bình tĩnh lái xe, tranh thủ nhìn sang cô, “Vừa nãy thấy em chỉ lo uống rượu”.

“Anh nhìn tôi làm gì?” Tinh Nhan sờ sờ bụng, đúng là hơi đói, thuận miệng hỏi anh.

Đến ngã tư.

Thừa dịp đèn đỏ, anh dừng xe lại.

“Em rất đẹp.” Anh cười.

Hàng nghìn hàn vụn ngôi sao trên trời cũng không bằng một nụ cười của cô, mỗi một nụ cười mỗi một cái nhăn mày của cô, anh đều muốn lưu giữ, trợ lý nói ánh mắt anh quá lộ liễu, anh đâu phải không có nhãn nại, chỉ là anh không nhận được mà thôi.

— tình yêu, dù anh không nói, nó cũng thể hiện qua ánh mắt.

Tinh Nhan ngẩn người, rõ ràng là lời trêu chọc, nhưng khi anh nói, lại giống như phát ra từ tận đáy lòng. Ánh mắt lấp lánh, dịu dàng đến bất ngờ.

Sau khi hiểu ý anh, Tinh Nhan bật cười, không khí rồi rầm vừa rồi cũng dần tan đi, cô vuốt vuốt tóc, tự tin nhếch mày, “Không giấu anh làm gì...”

“...tôi lâu lâu cũng ngơ ngác khi thấy mặt mình.”

Dung Ngọc bắt đầu đi, “Em thật thẳng thắn.” Lại tự tin nữa.

Anh chỉ cái ngăn kéo trước mặt Tinh Nhan, “Đói bụng không? Bên trong có đồ ăn vặt, em ăn đỡ đi.”

Tinh Nhan không ngại ngần, kéo ngăn kéo ra lấy vài món.

“Nhiều loại quá, cảm ơn nhé, chiến hữu.”

“Sao trong xe anh lại có mấy thứ này?”. Cô lấy một cái bánh bông lan ra, quơ quơ trước mặt anh, “Anh thích ăn hả?”

Trong xe của một người đàn ông...sẽ không trữ mấy món này chứ?

Thực tế đúng là thế, lúc anh bảo người đại diện mua mấy món này, vẻ mặt của anh ta đúng là khó nói.

Ánh mắt anh vô cùng dịu dàng, “Không phải là lo em sẽ đói ư?”.

Anh rất chần chẫn, sau này, cô chính là vợ của anh, vị trí ghế phụ này cũng sẽ là của cô, đợi đến khi cô đói rồi mới đi mua thì quá chậm rồi.

Không bằng để anh chuẩn bị sẵn.

“Anh chu đáo quá.” Tinh Nhan không để ý lời anh nói, thuận miệng khen một câu, tay mở gói bánh ra.

Dung Ngọc không hề tiếc nuối, “Về nhà ăn hay ăn ngoài?” Anh nhìn đồng hồ.

Về nhà anh sẽ nấu, ăn bên ngoài cũng được, dù hơi trễ...nhưng đầu bếp có thể tăng ca mà.

Tinh Nhan cũng biết giờ đã trễ, cô nuốt miếng bánh xuống, lại lấy thêm một cái, “Về nhà ăn đi, kiếm siêu thị mua đồ đi”.

Tinh Nhan nhớ lại trong đầu, xác định trong nhà của nguyên thân không có mì ăn liền các loại.

Thói quen của nguyên thân khiến cô rất bội phục, ví dụ như mỗi ngày chịu khó ăn bắp cải luộc.

“Mua gì?” Dung Ngọc nhìn cô.

“Mì ăn liền.” Tinh Nhan nói.

Trong thế giới thực, cô cũng không có lý do vào phòng bếp, nên cô không có tài nấu nướng.

Nói đơn giản chính là, trừ mì ăn liền, mấy cái khác có đưa cho cô thì cũng chẳng biết làm thế nào.

“Mì ăn liền không có dinh dưỡng, hơn nữa, tối mà ăn mì không tốt cho dạ dày”. Dung Ngọc vừa nhìn liền biết cô không biết nấu cơm, anh cười rộ lên, giọng nói dịu dàng.

“Để anh làm.”

Không biết thì thôi, anh biết là được.

Tài nấu nướng của anh không phải là để nấu cho vợ hay sao.

Tinh Nhan kinh ngạc nhìn anh, “Anh biết nấu cơm hả?”

Ảnh đế như anh mà biết...nấu cơm?

Dung Ngọc nhúm mày, cười nói, “Không sợ anh bán em thì nói địa chỉ đi.”

“Khu Sơn Hà”. Tinh Nhan nói địa chỉ của mình, lườm anh, “Bán tôi?”

Cô duỗi lưng, giọng nói thờ ơ, “Ai bán ai chưa biết đâu nhé.”

Dung Ngọc nhớ tới lúc trước cô đánh bạn trai cũ nằm sàp vô cùng mạnh mẽ, với hành động hùng hổ ban nãy, không khỏi đỡ trán.

Nhưng vừa nhớ đến bạn trai trước, bỗng nhiên lại có cảm giác khó nói.

Người đàn ông nắm chặt tay lái, “Em.”

“Hả?” Tinh Nhan nghiêng đầu.

“Em chắc là đánh thắng anh?”. Rốt cục anh cũng nuốt lại lời định nói, ngược mắt lên, sự dịu dàng vừa nãy nháy mắt trở nên kiềm nén.

Không được.

Anh ghen tị khi có người khác bước vào cuộc đời của cô, anh keo kiệt, hâm mộ, anh rất mất hứng.

Nhưng anh tin tưởng, anh là người tốt với cô nhất, là tương lai của cô, anh sẽ thay thế được địa vị của mọi người.

Không hổ danh là ảnh đế.

Tinh Nhan cũng giương mắt lên, rục rịch, “Cứ thử xem.”

Cô nói đều là thật, cô dám lên xe anh, đương nhiên là nắm chắc, cô cảm giác được ý tốt của anh, quan trọng là, cô không phải là người thường.

Cô ở thế giới này, tuy số mệnh không dùng “lì xì” được, nhưng mấy món thu hoạch được cũng đủ dùng rồi.

Hai người không nói mà hợp bắt đầu diễn, khí thế khắp nơi.

Ting—

Xe phía sau ầm ầm, nhện không được ló ra khỏi cửa, nhìn chiếc xe vẫn cứ đứng yên đằng trước, tức muốn chết, đèn xanh sắp hết rồi kìa ba!

“Aiz! Làm gì thế hả?!”.

“Muốn tâm tình, hôn hôn hay ”rung” xe thì tìm chỗ nào vắng vẻ không được hả?”.

7. Chương 7

“Muốn tâm tình, hôn hôn hay ”rung” xe thì tìm chỗ nào vắng vẻ không được hả?”.

Dung Ngọc:...

Tinh Nhan:...

Tinh Nhan nhìn vẻ mặt khó nói của Dung Ngọc, nhin một hồi thì bật cười.

Chuyện “xe rung” này sao cô chả thấy có liên quan gì đến Dung Ngọc cả.

Dung Ngọc bắt đầu đi nhìn cô, mở máy xe.

...

“Chờ tí.” Dung Ngọc dừng xe ở ven đường, “Anh quay lại ngay.”

Tinh Nhan cầm điện thoại lướt một hồi, tùy ý khoát tay, không biết có nghe thấy không.

Dung Ngọc cương chiều thở dài, xoay người đi vào cửa hàng.

Không biết được mấy phút, hẳn là rất nhanh.

Cửa xe phía ghế phụ mở ra, gió đêm lành lạnh thổi vào.

“Hả?” Tinh Nhan ngẩng đầu, “Anh xuống xe hồi nào vậy?”

Dung Ngọc khom lưng, nghe thấy thế thì dừng lại, “Em đúng là tin anh sẽ không mang em đi bán mà.”

Tuy nói thế, nhưng trong mắt anh lại chứa đầy ý cười, anh rất vui khi thấy cô tin tưởng mình như thế.

Gương mặt nở nụ cười đầy cương chiều, anh nâng tay lên, “Thay giày nhé?”

Tinh Nhan nhìn anh, bỏ điện thoại xuống, cong khóe môi, “Anh chu đáo quá.”

Cô đưa tay nhận giày, trên giày có dây quai xinh xắn, trông rất đơn giản, nhưng mặt trên đính rất nhiều viên kim cương màu xanh nho nhỏ, tỏa ra một ánh sáng xanh nhu hòa, khiến người ta mê mẩn.

Tinh Nhan nhìn mà tán thưởng, gơ ngón cái lên với Dung Ngọc, “Đẹp lắm.”

Dung Ngọc cong khóe miệng, “Em thích là được rồi.”

“Tôi đương nhiên là thích rồi.” Cô im lặng cúi đầu.

Tinh Nhan đang ngồi trên ghế phụ, khoảng cách từ ghế đến đầu xe không lớn lắm, cô mặc váy, không thể nhấc chân được, chỉ có thể khom người xuống mang giày, tư thế này dễ dàng đập đầu về phía trước, vô cùng bất tiện.

“Để anh.” Dung Ngọc không để cô từ chối, lấy giày trong tay cô, nửa quỳ xuống, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nâng chân cô lên.

Động tác của anh rất dịu dàng, nửa quỳ trên đất, vẻ mặt đầy ôn nhu không có 1 tí ghét bỏ nào.

Mở quai ra, mang giày vào, nhẹ nhàng thắt lại dây...

— dịu dàng khiến người ta trầm mê.

Tinh Nhan nhìn một lát, đột nhiên cảm thấy lòng mình khác thường.

Động tác trên chân truyền đến, nhẹ nhàng, tê dại.

“Được rồi.” Dung Ngọc buông chân cô ra, ngồi vào xe.

Mở khóa, lái xe, giống như anh đang rất bận, cứ nhìn thẳng về phía trước.

Tinh Nhan nhìn anh, bỗng nhiên nói, “Dung Ngọc, anh đang ngại hả?”

Dung Ngọc dừng lại.

Đôi chân ấy rất đẹp, lúc sờ vào mềm mịn vô cùng, yêu thích không buông tay, hai má anh bỗng nhiên ửng đỏ, anh bị vạch trần, nhưng lại không hề xấu hổ, không để ý đến mấy lời cô nói.

— cô gọi anh là Dung Ngọc.

Lần đầu tiên cô gọi anh Dung Ngọc.

Cả tên lẫn họ.

Gọi Dung Ngọc không hề kỳ lạ.

Mà giới giải trí rất kỳ lạ. Quan hệ bình thường trong giới, gọi cả tên lẫn họ là một hành vi không được lễ phép, ở nơi ăn thịt người thế này, mỗi lần gặp mặt đều nở nụ cười, tôn xưng* là điều cơ bản nhất.

*cách gọi tên tôn trọng.

Dựa vào địa vị của anh bây giờ, người gọi cả tên lẫn họ như cô anh chưa thấy bao giờ.

Nhưng có thể có ngoại lệ, ví dụ như quan hệ thân thiết, thân thiết đến loại này thì không còn là lịch sự nữa, mà là vô cùng thân mật.

Dung Ngọc bỗng nhiên nở nụ cười, che đôi mắt lại, ánh mắt chứa đựng niềm vui, cười vô cùng dịu dàng.

“Hơi hơi.” Anh trả lời.

Mặc kệ cô có nhận thấy sự thay đổi nho nhỏ này hay không, nhưng nó đã xảy ra rồi.

Tinh Nhan bây giờ mới hài lòng, móng tay đỏ tươi đặt lên cằm, cô nói mà, sao anh ấy đột nhiên không thèm nhìn cô cơ chứ?

...

Chẳng mấy chốc đã đến siêu thị.

“Em muốn ăn gì?”.

Dung Ngọc đẩy xe đẩy, chỉ chỉ đồ ăn trên kệ, quay lại hỏi Tinh Nhan kế bên.

Tinh Nhan nhìn theo hướng anh chỉ, đủ loại thức ăn sặc sỡ sắc màu, dừng lại, nhìn anh với ánh mắt “anh hiểu mà”.

Dung Ngọc đúng thực đã hiểu.

“Được rồi”. Anh đỡ trán, mỉm cười, “Em đi mua bánh hoặc đồ ăn vặt mình thích đi, thức ăn để anh chọn là được rồi.”

Cà chua, khoai tây, tôm, bông cải xanh...

Nghĩ đến cái gì, Dung Ngọc cầm một bông cải xanh xoay người hỏi cô, “Tinh Nhan, em ăn cải xanh không?”

Anh nhớ mấy ngày trước có một lần ăn bông cải, cô hình như không ăn nhiều.

Tinh Nhan:...?

Bông cải xanh là cái gì thế?

Dung Ngọc:...

Mua thức ăn không mất bao nhiêu thời gian, Dung Ngọc đi theo Tinh Nhan lên nhà.

“Anh đợi lát, tôi lấy dép.” Tinh Nhan suy nghĩ, bạn trai cũ vì sợ quan hệ bại lộ, hơn nữa chị Hứa quản rất nghiêm nên anh ta không đến nhà cô, nhưng nguyên chủ lúc trước có chuẩn bị dép đi trong nhà cho anh ta.

Hình như để ở trong...ngăn tủ?

Nhân lúc cô đang tìm dép, Dung Ngọc đánh giá căn phòng, sạch sẽ, hơi mới, có lẽ chủ nhân rất ít khi quay về, hầu như không có hơi thở của con người, quan trọng là, anh nhìn thoáng qua đôi dép lê, cúi đầu nở nụ cười.

— không có dấu vết của người khác.

“Cần giúp hay không?”

Tinh Nhan nhìn ảnh đế Dung quần khăn tắm — vì nhà cô không có tạp dề, bỗng nhiên bật cười.

Thú thật, anh vẫn rất đẹp trai, rất phong độ, nhưng lấy khăn tắm thay tạp dề có hơi buồn cười.

Dung Ngọc không hiểu sao hơi buồn bực, “Cần chứ!!”

Anh nhét con dao vào tay cô, chỉ chỉ cái bàn, “Cắt cái này thành sợi đi.”

Nữ vương hất cằm:...kẻ thù của trẫm đến đây.

...

Lúc hai người đang không biết gì thì trên mạng đã xuất hiện ảnh chụp của hai người.

Một loạt ảnh.

Ở siêu thị.

Tấm thứ nhất trong cảm nhận của fans hâm mộ là ảnh đế Dung - công tử cao quý nhưng xa cách, trong tay cầm một bông cải xanh, giơ lên cho người nọ nhìn, dường như đang hỏi ý.

Nhìn theo hướng của anh, ảnh hậu Quý đang cầm một hộp chocolate trong tay, đôi môi đỏ quyến rũ, rất có khí chất nữ vương, nhưng ánh mắt lại...ngơ ngác, mờ mịt.

Tấm hình tiếp theo là ảnh chụp một mình anh, chỉ thấy anh cúi đầu, mỉm cười bất đắc dĩ nhưng tràn ngập cương chiêu, nhìn ảnh chụp liền cảm giác được sự dịu dàng ấy.

Anh có thể bắt em làm gì bây giờ...

— khiến trái tim mọi người yếu mềm.

Tấm thứ ba chỉ có một mình anh, anh đang đứng trước quầy đồ ăn, chăm chú chọn lựa, nhìn cách anh cầm là biết anh là người có kinh nghiệm.

...

Tấm thứ chín, hai người đang tính tiền, ảnh hậu Quý nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt khiêu khích, quyến rũ lại mê hoặc, móng tay đỏ tươi hiện ra.

Ảnh đế Dung một tay cầm túi lớn túi nhỏ, tay kia cầm lấy thẻ, nở nụ cười bất đắc dĩ.

Người đăng mấy tấm hình này là một bạn fan, cả Weibo đều kêu la ầm trời.

Đến khi kết thúc vẫn tràn ngập tiếc nuối, tiếc là hai người không ở bên nhau, Dung Ngọc bị từ chối không cho trả tiền...mong Dung thần cố lên!

Không lâu sau, bỗng nhiên có vài blogger bắt đầu lên bài, #Dung thần hạ phạm# #Hôn nhân bí mật của anh đế và ảnh hậu#

Không nói Quý Tinh Nhan bao trai, nhưng ả ý châm ngòi, ví dụ như ảnh hậu Quý cướp đoạt ảnh đế Dung, rồi gì mà Dung Ngọc bị ép xách đồ, địa vị bị chèn ép blabla...

Nhưng mà vô dụng thôi.

Người qua đường không quan tâm bọn họ ai bao ai, hay Dung Ngọc có bị nhà gái bao nuôi, lừa hạ phạm hay không, bọn họ chỉ thấy hai người họ ngọt ngào chết người, trực tiếp biến thành fan CP.

Fan hâm mộ thì quan tâm idol nhà mình, nhưng mà...tình cảm của đôi vợ chồng son này sao lại ngọt như thế, bọn họ không thèm quan tâm đến mấy tiêu đề kia, cảnh tượng trái ngược hoàn toàn.

Dưới bài đăng của blogger bảo địa vị của Dung thần không giữ được, muốn gọi lên sự bất mãn của fans, fans lại đua nhau bình luận high đến quên trời.

Fan Dung Ngọc số 1: Tốt lắm! Muốn bắt được lòng cô ấy, trước hết phải bắt lấy dạ dày của cô ấy, học vài món đi anh, đây là thực đơn em tìm được, rất dễ học, idol ơi cố lên! /thực đơn 1/ /thực đơn 2/ /thực đơn 3/.

Fan Dung Ngọc số 2: a a a a a! idol của em đã có tiến bộ rồi! Học sinh tiểu học theo đuổi bạn gái thắng lợi! Kích động đến nỗi muốn chạy một vòng luôn!

Fan Tinh Nhan bày tỏ: vẻ mặt mờ mịt của nữ thần nhà em đáng yêu quá! Địa vị gia đình rõ ràng là — Ảnh đế * nội trợ...

Tấm hình thứ hai cũng toàn là la hét âm trời.

Fan Dung Ngọc: Lần đầu phát hiện anh nhà tôi có thể cười như vậy đấy...mẹ ơi, chân con sắp khụy xuống rồi.

Fan Tinh Nhan: Đột nhiên muốn gã nữ thần rồi...say nắng nộ cười này mất rồi, mị sẽ chèo thuyền Dung Nhan, chèo một vạn năm.

Fan ăn dưa: bỗng nhiên muốn yêu...má ơi, ảnh đế Dung mà không có tình cảm với ảnh hậu, họ sẽ nhai luôn bàn phím!

Nhóm fan la hét lạch trời, đến tấm hình cuối cùng.

Fan qua đường hoặc thành phần hóng hớt bình luận đủ chuyện. Có người bảo ảnh đế Dung và ảnh hậu Quý như nữ vương và chàng hầu, có người nói Dung Ngọc là người đàn ông tốt, tay xách nách mang, có người tranh luận về mối quan hệ giữa hai người.

Nhưng fans hâm mộ lại bất ngờ đồng lòng nhất trí, đội hình vô cùng nhộp nhàng.

Fan 1: Dung ca cố lên! Đừng sợ hãy tiến lên!

Fan 2: Dung ca cố lên! Đừng sợ hãy tiến lên! + 1

...

Fan n: Dung ca cố lên! Đừng sợ hãy tiến lên! + 10086

Bloger và phe anti một phen hộc máu.

Rõ ràng, vẫn có fan hâm mộ tin rằng hai người họ đã ở bên nhau, còn có rất nhiều người qua đường nghĩ thế.

Mấy người này đều cảm thấy hai người họ đã ở bên nhau, đầu tiên là không khí ngược cún FA, tiếp theo chính là, đã trẻ thế này mà còn cùng nhau đi mua đồ ăn, chắc chắn là rất thân thiết, nhất định đã yêu rồi, không chừng đã đăng kí kết hôn luôn rồi ấy chứ.

Mặc kệ thế nào, mọi người đã có kết luận cho mối quan hệ giữa Dung Ngọc và Tinh Nhan - chắc chắn có gian tình – cho dù là hiện tại hay tương lai.

Rất có cảm giác CP quốc dân.

Bên này, người đại diện vất vả về đến nhà, chưa ngủ được bao lâu đã bị đánh thức: Đúng là tôi mắc nợ cậu mà!

Tác giả:

Fans hâm mộ: Không cần sợ, cứ tiến lên!

Ảnh đế Dung bất đắc dĩ:...chưa theo đuổi được thì phải làm sao?

8. Chương 8

Hai người đại diện bật dậy sau khi thấy tin này, họ cũng thấy được phản ứng sau chuyện này.

Anh Từ thấy phản ứng khác nhau từ fan hâm mộ, âm thầm like cho một cái.

Đúng là tăng dũng khí mà.

Nghĩ đến cái gì, anh ta cười hắc hắc, tìm số của ảnh hậu Quý rồi gọi cho cô.

Tưởng tắt điện thoại thì tôi không gọi cho cậu được hả?

Bấy giờ, Tinh Nhan và Dung Ngọc đang ăn cơm cùng nhau.

Lúc đầu Dung Ngọc định rời đi, dù sao trời đã tối, anh cũng không đói lắm. Nhưng Tinh Nhan không nghĩ nhiều, gọi anh ở lại ăn cơm.

Vì tâm tư bản thân, Dung Ngọc rốt cục cũng ở lại.

“Ngon lắm.” Tinh Nhan xúc động ăn thử mấy món ăn trên bàn, “Anh chính là người đàn ông lên được phòng khách xuống được phòng bếp đấy.”

Cô vuốt vuốt bụng mình, hơi tiếc nuối, nguyên chủ có thói quen ăn ít, không thể ăn uống quá độ, chưa được nửa tháng, nên cô vẫn chưa thể hồi phục lại khẩu vị của mình, nên dù cô có tâm cũng không có sức.

Chỉ có thể ăn ít rồi chia ra nhiều bữa ăn phụ.

“Này, anh không cần dọn đâu.” Tinh Nhan mở to mắt, “Bỏ chén đĩa của tôi xuống đi.”

Thấy Dung Ngọc bỏ chén xuống với vẻ mặt khó hiểu, cô nhẹ nhàng thở ra.

“Đợi lát nữa trước khi đi ngủ tôi ăn thêm một bữa nữa.”

“Ăn nữa hả?” Dung Ngọc dở khóc dở mếu buông chén xuống, không biết nên vui vẻ vì cô thích món anh nấu, hay là nên bó tay với lời tuyên bố không muốn để lại đồ ăn thừa, lát nữa ăn tiếp của cô.

Anh nhìn vài cọng rau, thật ra cô đã ăn rất nhiều rồi.

Nghĩ một lát, anh nói, “Thức ăn thừa sợ không đủ ăn, bỏ đi nhé, anh nấu lại món khác cho em được không?”

Ăn nhiều không tốt, nhưng lâu lâu ăn nhiều thì không sao.

Nhưng thời tiết này, đồ ăn để ở ngoài lâu một chút sẽ mất vị, bây giờ anh nấu bữa khuya, vừa hay cô tiêu cơm một tí, để đến lát nữa vẫn còn nóng,

“Ặc.” Tinh Nhan nhìn anh, mím đôi môi đỏ mọng, hiếm thấy cô ngại ngùng như thế, “Thế thì ngại quá.”

Nói là nói thế thôi, chứ cô cũng không cần anh.

Tinh Nhan nở nụ cười lấy lòng anh, giống như cô mèo kiêu ngạo rốt cục cũng cúi đầu, khua móng vuốt “meo meo” lấy lòng.

Dung Ngọc vừa buồn cười vừa bực bội vì tâm tư nhỏ nhỏ của cô.

Đương nhiên, còn có sự vui vẻ khi được trở thành người nhà.

Dung Ngọc xoay người trở vào phòng bếp, nở nụ cười đầy cương chiêu.

Đúng lúc này, điện thoại của Tinh Nhan vang lên.

Cô cầm lên xem, là anh Từ gọi đến.

“Tinh Nhan hả?” Anh Từ cười ha ha, “Xảy ra chuyện rồi, anh không gọi cho Dung Ngọc được, ha ha ha, cậu ấy còn ở đó không?”

Tinh Nhan nhìn điện thoại, sao cô cảm thấy giọng cười của anh ta có chút đáng khinh thế nhỉ.

“Để em bảo anh ấy nói chuyện với anh.” Cô nhún vai, nói với người bên kia.

“Dung Ngọc!” Cô gọi, mang dép lê “xoẹt xoẹt” chạy đi, mở cửa phòng bếp lò đầu vào, “Anh Từ gọi cho anh này.”

Dung Ngọc đang nấu ăn, nghe thế nghiêng đầu nhìn cô, động tác trong tay không hề dừng lại, nghiêng tai nói, “Em cầm giùm anh đi.”

Tinh Nhan nhìn tay anh, ừ một tiếng rồi gật đầu, đưa điện thoại để lên tai anh.

“Anh Từ, có chuyện gì vậy?” Dung Ngọc đang vui vẻ, gọi anh Từ.

“À ~” Anh Từ nghe bọn họ đang nói chuyện, “Không có chuyện gì thì không thể gọi cho cậu hả?”

Dường như nghĩ đến cái gì, anh ta cười lên, “Anh Dung à, anh tiến triển nhanh thật đó, ha ha ha ha, đã gọi Dung Ngọc, Tinh Nhan rồi...anh đang quấy rầy hai người hả?”

Dung Ngọc từ tốn đảo đồ ăn trong chảo, cắt lời anh ta, “Nói vào trọng điểm.”

“Được rồi.” Người đại diện tiệc cưới, nhưng vẫn chuyển chủ đề, kể lại chuyện trên Weibo.

Việc này nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, nhưng Tinh Nhan giơ tay lên hơi bị mỏi, không tự giác thu tay lại.

Bên kia nghe giọng ngày càng nhỏ, hỏi gì đó nhưng không có ai trả lời, đánh bạo hỏi, “Alo? Dung đại gia, cậu có nghe không đấy? Sao tôi không nghe gì hết!”

Dung Ngọc nhìn cô gái lười biếng kia đang cười, không đành lòng, anh khom người xuống, “Tôi đây, anh nói tiếp đi.”

Anh Từ nhắm mắt, nghiêng răng, nhẩn nại nào.

“Anh bảo...cậu muốn xử lý thế nào?”

Đây là chuyện nhỏ, đặc biệt là fans hâm mộ bày tỏ thái độ vui mừng, không phủ nhận, không làm sáng tỏ là tốt nhất.

Nhưng ảnh hưởng đến ảnh hậu Quý một cách bất ngờ...công tử cao quý đã biến thành chàng trai nghiện Weibo rồi.

“Đợi tôi hỏi Tinh Nhan đã.” Dung Ngọc nghĩ nghĩ rồi nói.

Vừa nói vừa múc thức ăn vào hộp.

Phản ứng đầu tiên của anh Từ:...quả nhiên.

“Chuyện gì thế?” Tinh Nhan bây giờ mới phát hiện không biết tại sao mình lại đứng xa như thế, chớp chớp mắt, chạy đến cầm lấy điện thoại.

“Không cần đâu.”

Dung Ngọc bỏ cái xẻng xuống, cười cười kéo tay cô, kể lại một lần nữa. “Em muốn xử lý thế nào?”

Thái độ rõ ràng là — cô bảo thế nào anh đều nghe theo.

Không biết là cố ý hay vô tình, anh quên mất phải buông tay cô ra.

Tinh Nhan không để ý, cô nghĩ nghĩ rồi nói, “Đây là việc của chị Hứa, cứ nghe theo chị ấy đi.”

Ánh mắt Dung Ngọc lộ ra ý cười.

Trong tình huống như thế, chỉ cần cô không phản đối, chị Hứa chắc chắn sẽ không làm sáng tỏ mọi chuyện.

Đối với tính tình của hai người họ, mấy chuyện này, không làm sáng tỏ thì cũng đã chứng minh một điều.

— Bỗng nhiên anh muốn cảm ơn fans hâm mộ.

Dường như bây giờ mới phát hiện, anh buông tay ra, nhận điện thoại nói với anh Từ về quyết định của mình.

Không phải anh Từ không có năng lực, chỉ là bị Dung Ngọc chọc tức, nên muốn phá hư chuyện tốt của anh, bây giờ nhận được câu trả lời liền gọi điện thương lượng với chị Hứa.

Rất cục Dung Ngọc vẫn rời khỏi.

...

Ở nơi bọn họ không biết đã xảy ra một cuộc tranh cãi.

Bạn trai cũ hít sâu, nói với người phụ nữ đang nằm phía trước, “Tôi nói rồi, em đừng đụng đến cô ấy.”

Thấy bạn gái cũ ngày càng sống tốt, thậm chí còn quen Dung Ngọc, anh ta không quan tâm ư? Đương nhiên là không thể rồi.

Đêm dài yên tĩnh, tình cảm bị xem nhẹ, hối hận, hoài niệm ùn ùn kéo đến, uống nước cũng cảm nhận được vị chua xót.

Nhưng mà, điều này cũng không bằng an nguy của bản thân.

Anh ta nhìn ra, cô đã không còn tình cảm với mình, lúc cô nói cô muốn trả thù, đó là nói thật, đó là sự khác biệt giữa yêu và không yêu.

Cô càng sống tốt, anh ta càng bất an.

Nhưng cách này có được không?

Địa vị của cô đã vững chắc, trừ bỏ hình ảnh hút thuốc, mấy chuyện khác không dùng được, chỉ còn cách đánh rần động rùng.

“Anh dám mắng em?” Người phụ nữ khó tin la lên, giọng nói sắc bén, hoàn toàn không có khí chất, “Nếu anh không nhớ mãi về cô ta thì em đối phó với cô ta làm gì?”

Người đàn ông xoa chân mày, “Chúng ta đừng cãi nhau nữa.”

Phụ nữ khi tức giận thì không phân biệt đúng sai, cô ta ngắt lời anh, bắt đầu la hét.

Căn phòng sáng đèn cả đêm.

...

Cùng lúc đó, trong phòng Tinh Nhan cũng đang sáng đèn.

Cô ăn xong bữa khuya, vì quá no nên nằm trên giường trần trọc.

Nhớ đến chuyện trên Weibo Dung Ngọc nói hồi tối, cô liền mở Weibo lên.

Tin này rất dễ tìm, độ nổi tiếng của Dung Ngọc không phải giỡn chơi, trên Hot search lúc này liên tục xuất hiện.

Cô tùy tiện nhấn vào một bài.

Mấy tấm hình hiện lên vô cùng rõ nét.

Tinh Nhan nhìn một cái liền nhận ra ngay đây là siêu thị dưới nhà mình.

Cô không ở khu nhà của công ty, vì xinh đẹp, hát hay múa đẹp, lại may mắn, lần đầu xuất hiện đã nhận được vai nữ phụ quan trọng, công ty cũng hết sức nâng đỡ cô...

Phòng ở là khu cao cấp, từ vị trí đến mọi phương diện khác đều cao cấp, bảo an cũng rất tốt, vì thế cô cũng không nghĩ đến phải nguy trang khi ra ngoài.

Không ngờ lại bị chụp được, Tinh Nhan nghĩ thầm.

Cô mở ngay tấm hình thứ hai.

Ngón tay bỗng chốc run rẩy.

Nhìn vẻ mặt của người trong ảnh, ngón tay đặt trên màn hình thật lâu sau vẫn không ấn xuống.

Anh bình thường đều nhìn cô như thế sao?

Cô không thấy vẻ mặt của anh khi đó nên cũng không biết.

– Anh lại khiến người khác say đắm như thế.

Cô xem từng tấm từng tấm một, người bình thường làm việc vô cùng lưu loát như cô, bây giờ lại mất thời gian xem hình như thế.

Sau khi xem xong, cô nghĩ nghĩ rồi mở Weibo của Dung Ngọc ra.

Bây giờ cô mới phát hiện, hình tượng của Dung Ngọc đã...vỡ tan tành.

Cô nhớ ngày mình follow anh, Weibo anh vẫn còn đóng rêu, lạnh lùng kiêu ngạo, nụ cười dịu dàng nhưng xa cách. Nhưng không lâu sau, Dung Ngọc đã thay đổi, mấy ngày liền đăng Weibo liên tục.

Đây không phải là trọng điểm.

Tinh Nhan nhìn bình luận của fans anh, chớp chớp mắt.

Có mấy cái bình luận của fan được đẩy lên đầu, nào là thay đổi chiến thuật theo đuổi vợ, làm sao để cô ấy càng yêu anh, blabla...làm sao để bắt được ảnh hậu Quý.

Còn nữa, anh vừa mới đăng Weibo cảm ơn fans hâm mộ.

Mọi người đều là ân sư của tôi*, cảm ơn vì luôn bên cạnh tôi.

*Nguyên văn: - Tam nhân hành, tất hữu ngã sư yên. Nghĩa là: Ba người cùng đi, trong đó nhất định có người đáng làm thầy giáo của ta.

Rất nhiều chuyện hiện lên trước mắt cô.

Tinh Nhan nhướn mày, vịn bàn đứng dậy, nhìn mấy chữ giấu đầu hở đuôi trên màn hình, đôi môi đỏ mọng cong lên.

– Có một người yêu thầm đáng yêu làm sao bây giờ?

— Đương nhiên là “ăn” luôn rồi.

Tác giả:

Người qua đường: Ai đáng yêu thế?

Ảnh đế Dung giơ móng vuốt, vui vẻ nói, ”Tôi, tôi, tôi, tôi đáng yêu đấy!!

9. Chương 9

Từ trước đến nay Tinh Nhan luôn là người mạnh mẽ vang dội.

Chuyện này cũng thế.

Sao khi thức dậy, Tinh Nhan gọi 1 cuộc điện thoại.

“Dung Ngọc, anh đang ở đâu?”

Công việc của cô vô cùng bận rộn, tối nay lại phải bay ra nước ngoài. Chưa được mấy ngày lại phải bay tiếp, cô phải giải quyết kẻ đáng yêu đó trước mối yên tâm được.

“Tinh Nhan hả?” Bên kia im lặng, giọng nói vẫn dịu dàng như cũ, nếu nghe kỹ có thể nhận thấy sự vui vẻ đằng sau giọng nói ấy, “Anh đang ở công ty.”

Đây là lần đầu tiên cô tìm anh.

“Anh rảnh không?” Cô vừa hỏi vừa mang giày vào.

Tiếng cười dịu dàng xẹt qua tai, Dung Ngọc buông ngón tay đang đặt bên môi, mỉm cười, “Đương nhiên là có.”

Anh buông bút xuống, vẻ mặt không đổi, “Anh rảnh lắm.”

Nhân viên trên bàn họp không dám lên tiếng:...

Đúng vậy, rất rảnh.

Dung Ngọc nhìn bọn họ, không chờ cô hỏi đã báo địa chỉ công ty, nói tiếp, “Em biết công ty ở đâu không? Anh đi đón em nhé?”

Mọi người bỗng chốc thu hồi tầm mắt, cúi đầu, vẻ mặt thay đổi.

Ông chủ là thê nô mà, đừng có rảnh thức ăn cho chó chứ, bọn họ phải làm sao bây giờ, tuyệt vọng quá đi!
— chỉ có thể ăn thôi.

Sau khi cúp điện thoại, Dung Ngọc nở nụ cười, gương mặt dịu dàng bỗng chốc thu lại, “Tiếp tục đi.”

Còn một chút nữa là giải quyết xong rồi, sau khi Tinh Nhan đến anh có thể đi cùng cô.

Vì thế mọi người phát hiện ra, tốc độ xử lý công việc của boss bỗng dưng tăng lên gấp đôi, nhân viên đứng lên báo cáo móm tí nữa không theo kịp anh.

Không lâu sau, cuộc họp chấm dứt.

Dung Ngọc bước ra khỏi phòng họp, vừa đi vừa hỏi thư kí bên cạnh, “Có người đến tìm tôi không?”

Nhân viên trong phòng họp nổi đuôi theo sau. Vừa đi vừa cúi đầu trao đổi ánh mắt với nhau.

Thư ký vội vàng đáp, “Có.”

“Cô Quý vừa mới tới.”

Vừa mới nhận được tin, chắc bây giờ cô ấy đã lên tới rồi.

Cô đang nói thì thang máy “ting” một tiếng mở ra.

Có người từ trong bước ra.

Không đợi mọi người nhìn thấy, boss đã vội bước lên đón, gọi tên người vừa tới.

“Tinh Nhan!”

Tinh Nhan từ trong thang máy đi ra, nhìn thấy mọi người đang quay quanh người cô đang cần tìm, dường như họ đang dần tản ra, người đứng giữa cao ngất, vừa nhìn đã thấy cô, bước chân nhanh hơn một chút.

Trong mắt anh như chứa đầy ánh sao.

— Sao trông đáng yêu quá đi.

Tinh Nhan mỉm cười.

Cô bước đến trước mặt anh, nắm lấy cà vạt kéo xuống, hôn lên má anh một cái.

Nụ cười dịu dàng của Dung Ngọc cứng đờ, lời muốn nói cứ tắc trong cổ họng, đứng ngơ ngác tại chỗ, không dám tin.

Thật...thật ư?

Cảm giác thật là tốt.

Tinh Nhan nhìn dấu son màu đỏ trên má anh, — đây là ký hiệu của cô, rồi mỉm cười sờ má anh, “Dung Ngọc, anh là của em.”

Thấy không có vấn đề gì, cô lại hôn tiếp, “Văn phòng anh ở đâu? Vào rồi nói.”

Dung Ngọc lấy lại tinh thần, cảm thấy vị trí nào đó trên mặt nóng lên, nóng đến tận đáy lòng.
Suy cho cùng cũng là đàn ông trưởng thành, hầu kết nhấp nhô, anh nói, ” Ở bên cạnh.”
Có...có phải giấc mơ đã thành sự thật rồi không?
Tiếng giày cao gót ngày càng vang xa.
Mọi người âm thầm thở dài nhẹ nhõm, mém tí nữa là nín thở rồi, phắc phắc phắc! Phắc ngàn cái nhá!
Má ơi!
Dữ dội quá!

Trong văn phòng.
Nhìn dáng vẻ Dung Ngọc chả có gì gọi là vui vẻ, thậm chí cả người cứ đờ ra.
Tinh Nhan nghĩ nghĩ rồi bước đến, “Biểu hiện này của anh là sao?”
Dung Ngọc không tự giác lui ra sau vài bước, anh đang cảm thấy, chính mình có lẽ đang mơ...mọi chuyện xảy ra quá nhanh, quá bất ngờ.
Nhìn anh lui về sau, Tinh Nhan nhú mày, “Là em hiểu sai ý anh ư?”
Dung Ngọc chưa kịp nói, cô đã bước đến, khí thế bồng bồng.
“Anh đối xử với ai cũng tốt thế hả?”
“...” Không phải.
“Weibo của anh không phải có ý đó hả?”
“...” Không phải.
“Hay là,” Tinh Nhan nhú mày, ánh mắt lạnh lùng, “Anh không thích em?”
Dung Ngọc bị bức đến góc tường, nghe câu nói ấy liền tỉnh táo, vội vàng ôm lấy thắt lưng người trước mặt, “Không phải.”
“Thích, anh thích em.”
Mặc kệ là thật hay giả, anh không thể để cô bỏ đi.
Gương mặt Tinh Nhan bấy giờ mới bình tĩnh lại, vậy mới đúng chứ, anh đã biểu hiện rõ ràng thế, nếu bây giờ cô còn nói mình tự mình đa tình...chính là muốn nhập nhằng với cô rồi..
Ánh mắt Tinh Nhan hiện lên vẻ nghiêm túc, nếu thế thì đánh gãy cái chân thứ 3 của anh ngay.
Dung Ngọc cảm thấy lạnh cả người, đôi chân không tự giác đứng thẳng lên.
Tinh Nhan ngẩng đầu hỏi, “Thế vừa rồi anh làm gì thế?”
Dung Ngọc không hề giấu diếm, giọng nói nhẹ nhàng, “Hơi bất ngờ, anh thấy...cứ như đang mơ.”
Dường như không chú ý, hai tay đặt ở eo Tinh Nhan không hề buông ra.
Anh đã thông suốt phương châm – dù là mộng cũng muốn chiếm được ưu thế.
Tinh Nhan bật cười, nghĩ nghĩ, hình như...có chút chút.
Cô kiễng chân, tìm ngày dấu son vừa nẩy của mình, cắn lên đó.
Rất giống với cách khi con đực chiếm lấy địa bàn của mình.
“A...” Dung Ngọc la lên.
“Giờ anh còn thấy là mơ không?” Cô cười.

Dung Ngọc sờ sờ dấu răng trên má, bắt đắc dĩ, “Không biết, đau quá.”

Tuy nói như thế, nhưng tình cảm dịu dàng như mật lại hiện rõ trong ánh mắt của anh, vô cùng ôn nhu, không hề giấu diếm cứ thế mà hiện ra trước mắt cô.

“Tốt quá.” Anh nói.

Chuyện hạnh phúc nhất, chính là người anh thích, cũng thích anh.

Tinh Nhan vuốt mí mắt anh, nhịn không được cọ cọ hai má.

“Anh Dung à.” Cô ngang ngược nói, “Sau này chỉ được cười như thế với em thôi, biết không?”

Nụ cười dịu dàng quá dễ khiến người ta phạm tội.

Ánh mắt Dung Ngọc tràn đầy ôn nhu, gật đầu đầy cương chiều, “Chỉ mình em thôi.”

Trừ cô ra, không ai có thể khiến anh cười như thế.

Không ai biết, anh luôn nghĩ rằng, đời trước anh đã gom hết tình cảm cả đời của mình, cho nên đời này vừa gặp cô, đã gọi lên tất cả sự dịu dàng của anh.

“Ừ.” Tinh Nhan luôn luôn trung thực với dự vọng của mình, lại kể môi lên má anh, “Hôn cái nữa nào.”

Yết hầu người đàn ông di chuyển, “Em lại chiếm tiện nghi anh.”

Hai tay đặt bên eo siết chặt, anh chậm rãi dán lên đôi môi đỏ mọng của cô, “Anh muốn hôn lại.”

Động tác rất chậm, giống như chờ thời gian cho Tinh Nhan từ chối.

Tinh Nhan không hề di chuyển, trừng mắt nhìn anh, tay đặt trước ngực anh, nhìn anh rút ngắn khoảng cách.

— thỉnh thoảng, thỉnh thoảng.

Âm thanh cứ kéo hoài không dứt, trái tim càng lúc càng đập nhanh, tựa như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Chạm vào trong nháy mắt, trong đầu như có pháo hoa, lý trí như biến mất nhường chỗ cho phản ứng bản năng.

Dường như không muốn chia tay, đổi vị trí, hai người ở góc tường dính lấy nhau thật lâu.

...

Khóe miệng Dung Ngọc cong lên cả ngày, dĩ nhiên không muốn tách ra khỏi Tinh Nhan.

Nhưng cô có công việc không thể không đi.

Đã đến giờ đăng ký, Dung Ngọc chỉ có thể đưa hành lý cho cô, “Nặng lắm.” Anh dịu dàng thương lượng, “Để anh đưa em đi nhé?”

Khóe mắt Tinh Nhan cong cong, nhẹ nhàng xách lên, “Không cần đâu, em sẽ quay về sớm mà.”

Thật ra chỉ có vài bộ quần áo.

Dung Ngọc bắt đắc dĩ lùi bước, “Vậy anh đưa em lên máy bay nhé?”

Chị Hứa đã biết chuyện của hai người... nên yên lặng xoay đi.

Chuyện của bọn thanh niên...cô không hiểu đâu.

Chưa nói đến lúc đăng ký không cho người ngoài vào, chỉ nói tới...đoạn đường có vài bước, một câu cũng chưa nói hết nữa là...

Rốt cục Dung Ngọc cũng không đưa cô vào, nhìn bóng dáng Tinh Nhan dần biến mất, anh đứng tại chỗ, nụ cười dịu dàng không ngừng được.

Lúc này, điện thoại lại vang lên.

Có tin nhắn mới.

Dung phu nhân: Em đi kiếm tiền nuôi anh, ở nhà chờ em.

Khóe miệng người đàn ông cong lên, đỡ trán bật cười.

Làm sao bây giờ, dù chỉ có một tin nhắn thế thôi cũng khiến anh cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

...

Dung Ngọc [V]: Tôi thấy mình xinh đẹp như hoa, các bạn thấy sao?

Qua đường hóng hớt:...Ừ ừ ừ, anh đẹp anh đẹp!

Fans hâm mộ:...

Vậy ai là người phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình thế?

Hôm qua đăng Weibo cảm ơn, đến Tinh Nhan còn cảm nhận được, fans hâm mộ đương nhiên sẽ nhận ra ý tứ sâu xa ấy, đặc biệt là ảnh hậu Quý không hề phủ nhận.

Mọi người vui mừng hơn hở vì có tiến triển, hoan hô ăn mừng, tỏ vẻ: À ~ Bọn em hiểu mà!

Sau lại thấy bài đăng này.

Đám FA bỗng dưng không được vui

Bỗng nhiên cảm thấy được sự khoe khoan - anh đây có người nuôi, anh đây kiêu ngạo - làm sao nào?

Tác giả có lời muốn nói:

Dung đáng yêu: anh có Nhan Nhan nuôi! Anh kiêu ngạo! Mấy người chỉ là dân FA! Lêu lêu!

Fans: Ngứa tay quá!

Nay Thất tịch, rất thích hợp cho việc tỏ tình. =]]]]

10. Chương 10

Mấy ngày nay Tinh Nhan vô cùng bận rộn.

Ngoại trừ quảng cáo đại diện, còn có chụp ảnh bìa tạp chí, rồi cả biết bao nhiêu sự kiện lớn nhỏ, bay tới bay lui, một ngày cô ngủ không được 3 tiếng.

Quảng cáo đại diện ở nước ngoài là do chị Hứa vất vả lắm mới nhận được, sản phẩm xa xỉ có hơn 100 năm lịch sử, nếu nhận được thì sẽ nâng cao giá trị bản thân lên một bậc. Mấy hôm trước sau khi có tin người đại diện trước vừa hết hợp đồng, trên mạng đã ầm ĩ vì vụ này.

Cuối cùng thì nó lại rơi vào tay Tinh Nhan khiến chị Hứa vui không tả nổi, đương nhiên cũng vì thế mà kì nghỉ của Tinh Nhan cũng theo đó mà bay mất.

Thật ra Tinh Nhan không thích hợp với cuộc sống thế này, mệt muốn chết nhưng cô luôn biết phân biệt nặng nhẹ, thế nên chưa bao giờ bốc đồng vì mấy chuyện tiếp nhận đại ngôn thế này.

— Cái cô muốn chính là cướp đoạt số mệnh của nữ chính. Tùy hứng? Có thể chứ, nhưng chờ cô có đủ tư cách thì mới có thể tùy hứng được.

Đến lúc đó cô sẽ quay 1 bộ rồi nghỉ 3 năm mới được...

Tinh Nhan mơ mơ màng màng suy nghĩ như thế.

“Em ngủ đây.” Cô nói lí nhí, kéo bật mắt xuống, “Đến nơi gọi em nhé.”

Chị Hứa thở dài, gọi tiếp viên hàng không lấy một cái chăn đến cho cô.

Bọn cô ngồi chuyển bay đêm, lúc hạ cánh cũng đã 3 4 giờ khuya, thời điểm ít người, hơn nữa lịch trình đợt này được giữ bí mật, chị Hứa không nhẫn tâm gọi cô dậy, che mặt cô lại, tùy ý để gương mặt đang say ngủ của cô đi ra ngoài.

Lúc máy bay hạ cánh, Tinh Nhan đã tỉnh dậy, ngáp một cái bước ra ngoài.

Từ đằng xa đã thấy bóng dáng của người kia.

Ăn mặc kín đáo nhưng lại rất có phong cách.

Cô bây giờ chả có tâm tình đùa giỡn, chỉ bước đến, cách vài bước liền nhào vào ngực anh.

Dung Ngọc vội vàng tiến lên vài bước, dang tay ra đỡ lấy cô, trong lòng hơi giận.

“Em sao lại...”

Mệt đến cỡ này...

“Suyt! Không được nói...” Tinh Nhan ôm chặt eo anh, hai má áp vào ngực anh, nhỏ giọng nói, không nhận ra mình đang làm nũng, “Em mệt quá đi.”

Dung Ngọc định nói gì đó nhưng lại im lặng, giận dữ, phẫn nộ, đầu lòng trộn lẫn vào nhau, nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, rốt cục vẫn thấy đau lòng.

Anh thở dài, cứng chiều ôm lấy thắt lưng cô, không muốn đánh thức cô nên nhẹ nhàng bảo, “Ngoan nào, nhắc chân lên.”

Tinh Nhan mơ màng nghe giọng nói của anh, ngoan ngoãn nghe theo.

Anh một tay nâng mông cô một tay đỡ lấy sau lưng cô, bế cô lên như đang bế em bé.

Cả người Tinh Nhan dán lên anh, mặt chôn vào cổ anh, trông vô cùng ủ rũ, vì sợ cô té nên Dung Ngọc ôm chặt cô suốt đoạn đường.

Quay đầu lại nhìn chị Hứa gật gật đầu, ý bảo mình có thể theo kịp.

Chị Hứa thấy bóng anh càng ngày càng xa, ngăn người tại chỗ.

Thế này mới tốt.

Chị đi theo bọn họ, đến cửa xe, chị Hứa nhìn ảnh để Dung đang ôm người không buông ở hàng ghế phía sau, khoe miệng co rút, tự giác ngồi vào ghế lái.

...May mà chị đã có bằng lái.

Không lâu sau.

Thấy ảnh để Dung như thế, chị Hứa bất đắc dĩ nhìn nhìn, anh lại tin tưởng chị như thế, vậy mà cũng dám để chị lái xe.

...

Lúc Tinh Nhan thức dậy đã đến giữa trưa.

Ánh nắng gay gắt xuyên qua màn cửa như thiêu như đốt, cô vuốt mái tóc, muốn ngồi xuống, đầu óc vẫn chưa tỉnh táo.

“Dậy rồi hả?” Có người đỡ eo cô ngồi xuống.

“Dung Ngọc.” Cô gọi.

“Ừ, anh đây.” Dung Ngọc dịu dàng đáp, sờ sờ gò má cô, “Em ngủ ngon không?”

Ngón tay anh lạnh lạnh, Tinh Nhan vừa tỉnh ngủ, vừa rời giường nên hai má đỏ ửng hơi nóng lên, tay anh đột nhiên chạm vào nên cô cảm thấy thoải mái mà thở dài một hơi.

“Đừng nhúc nhích.” Cô mím môi, nhanh chóng giữ lấy tay anh dán lên mặt mình.

Dung Ngọc nở nụ cười, vuốt ve mặt cô, cứng chiều áp tay còn lại lên má cô.

Lòng bàn tay hết nóng rồi lại đổi sang mu bàn tay.

Đến khi Tinh Nhan tỉnh táo hơn mới dừng lại.

“Đói bụng không em?” Anh hỏi.

Từ lúc hạ cánh đến bây giờ, hơn 10 tiếng rồi cô chưa được ăn, hơn nữa trên máy bay cô cũng ăn không vô.

Ngửi thấy mùi thức ăn bay ra từ phòng bếp, cơn đói trong bụng Tinh Nhan bị khơi ra. Cô gật đầu nói, “Đói.”

Dung Ngọc mỉm cười dịu dàng, vươn tay kéo cô dậy, “Dậy rửa tay đi, anh dọn cơm ra.”

Tinh Nhan nhìn người trong gương.

Mái tóc bù xù như tổ chim, đôi mắt mơ màng, nhìn kĩ còn thấy ghèn...

...Dọa cô sợ hết hồn.

Như thế mà anh còn dịu dàng như thế, chứng tỏ là...cô có mị lực.

Nhưng mà, tắm một cái cho khỏe.

Bữa cơm này Tinh Nhan ăn vô cùng ngon miệng, mấy ngày nay không được ăn ngon như thế.

Cô ngồi lên sofa, nhìn Dung Ngọc bưng trái cây đến, rồi cầm lấy tay anh, “Anh Dung à, anh có nhớ em không?”

Dung Ngọc nhìn cô, “Ăn no rồi nên có sức trêu anh rồi đấy hả?”

“Vậy hai đứa mình nói chuyện chút đi.”

Khóe mắt Tinh Nhan cong lên, “Anh còn chưa trả lời em!”

Dung Ngọc bắt đắc dĩ, “Nhớ chứ!”

Đương nhiên là nhớ rồi.

Mấy ngày rồi không được gặp nhau, Tinh Nhan vội đến nỗi chân không chạm đất, khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi, anh đương nhiên không đành lòng quấy rầy giấc ngủ của cô, mỗi lần nói chuyện chưa được hai câu cô đã ngủ mất tiêu.

Hơn nữa múi giờ lại khác nhau, thời gian nói chuyện với nhau không bằng cặp đôi bình thường, sao lại không nhớ cho được.

“Rất nhớ, rất rất nhớ.” Anh nhỏ giọng, nhẹ nhàng thở dài.

Lúc ăn cơm, lúc đi đường, lúc làm việc, làm gì, ở đâu cũng nhớ cô.

Tinh Nhan bây giờ mới vừa lòng.

Cô ngẩng đầu, “Vậy hôn một cái.”

Lâu rồi không gặp, cô cũng nhớ anh.

Tiểu biệt thắng tân hôn, lời này quả nhiên không sai.

Nụ hôn sau khi gặp lại vốn dịu dàng ôn nhu cũng dần thay đổi, trở nên mãnh liệt hơn, mạnh mẽ hơn, anh mang theo nhiệt tình có thể thiêu đốt mọi thứ, tùy ý phát tiết nỗi nhớ và lo lắng của mình.

Dung Ngọc ôm lấy cô, kéo cô vào lòng mình.

Tinh Nhan thở hổn hển, liếm liếm môi, ngồi xuống, “Anh vừa nói cái gì?”

Dung Ngọc bắt đắc dĩ, khí nóng trong lòng anh đến giờ vẫn chưa thể tiêu tan, anh còn có thể nói gì?

“Anh nói là, anh mới học vài món, tối nay làm cho em nhé?”

Thôi được rồi, việc còn lại, anh có thể ở bên cạnh cô, cô gầy bao nhiêu anh cũng có thể nuôi béo lại.

Tinh Nhan gật đầu.

Lại dính lấy nhau một lát, nhớ đến lớp trang điểm trên mặt, cô đứng dậy vào phòng tắm.

Lúc tắm rửa, nhìn mình trong gương từ cổ đến bụng, Tinh Nhan hơi sốt ruột.

Là một diễn viên, kiểm soát cân nặng là chuyện cần thiết.

Lúc trước, cô thuộc dạng ăn hoài không mập, nhưng cơ thể nguyên chủ...hình như không phải thế. Nếu cô cứ ăn như thế, chuyện béo lên là điều tất nhiên.

...Muốn đâm chết thằng cha khốn nạn kia quá.

Tinh Nhan đi tới, ngồi xuống bên cạnh Dung Ngọc.

Cô bỗng nhiên nói, “Em cảm thấy anh sắp không để ý đến vẻ ngoài của em rồi.”

Dung Ngọc ngơ ngác, nhúu mày, “Em lại sắp bay à?”

“Anh đi cùng em.” Anh nói.

Lời nói chưa kịp nghĩ đã nói ra càng thêm chân thật, Tinh Nhan cong khóe môi đỏ mọng, hôn anh một cái, lắc lắc đầu, “Không phải.”

Cô nhéo nhéo cái bụng nhỏ của mình, “Anh có thấy em béo lên không...”

Cô than thở, “Anh nói thử xem em phải tập bao lâu mới tạm biệt đồng mỡ này đây?”

“Tập cái gì?” Dung Ngọc cúi đầu vuốt ve bụng cô, rồi lại nhìn hai má cô, “Lát nữa là tiêu hóa hết thôi.”

Người đàn ông đau lòng, cúi đầu nói, “Mấy bữa nay em gầy đi nhiều rồi.”

Rõ ràng mấy ngày trước còn có da có thịt được xú, bây giờ lại mất tiêu.

Anh dịu dàng an ủi cô, “Chúng mình không cần giảm cân được không? Nhé?”

Tinh Nhan là người ăn mềm không ăn cứng, anh dịu dàng cô không chịu nổi, móng tay đỏ thắm cũng thấy mềm mại hẳn.

“Thật không?” Cô đăm chiêu.

“Thật mà.” Dung Ngọc thành thật đáp.

Anh cúi đầu, ghim một miếng trái cây đưa đến miệng cô, nhẹ giọng nói, “Hơn nữa, Nhan Nhan nhà chúng ta thế nào cũng đẹp, giảm béo làm gì?”

Béo hay gầy có khác gì nhau.

Vẫn xinh nhất, dễ thương nhất thôi.

Lúc anh nói câu này mang theo giọng điệu đương nhiên, khiến Tinh Nhan tự tin lên hẳn.

— Quá trình dưỡng béo của cô cũng bắt đầu.

Lần này cô quay về để quay game show và thử vai, show quay buổi tối, sáng hôm sau thử vai.

Chương trình giải trí bình thường không quay trực tiếp, biên tập, cắt nối, phụ đề, giai đoạn chỉnh sửa v.v...thời gian quay dài hơn so với thời gian phát trên TV, bình thường quay từ 7 giờ tối đến rạng sáng ngày hôm sau.

Cơ nước xong cũng sắp đến giờ xuất phát, nói chuyện một hồi, make up mất nhiều thời gian, hai người đại diện có tâm đã sớm có mặt.

“Hai người cùng đi hả?”

Anh Từ nhìn người đàn ông không thèm đếm xỉa đến xe chuyên dụng của mình, cứ thế mà đi thẳng đến xe vợ nhà mình, anh ta thấy đầu mình như căng ra.

“Ừ.” Dung Ngọc dường như nghĩ đến cái gì, quay đầu lại cười nói, “Quên nói với anh.”

“Nhan Nhan bảo không cần giấu, cứ để tự nhiên đi.”

Nhan Nhan cái đầu cậu!

Người đại diện hận muốn cắt đứt quan hệ với anh, khoan đã, bọn họ ở bên nhau từ khi nào??

Cứ thế này mà “bùm” ra là muốn dọa chết người hay sao hả?

Tác giả:

Fans khinh bỉ: Bọn em biết từ lâu rồi...

11. Chương 11

Lúc hai người cùng tiến vào hậu trường, hiển nhiên đã khiến mọi người kinh ngạc.

Lần tuyên truyền này còn có sự xuất hiện của nam nữ phụ, thấy hai người cùng đến bọn họ cũng không hề ngạc nhiên, nói thế nào nhỉ, trong suốt quá trình quay phim, ý đồ của ảnh để Dung trắng trợn không hề che dấu, ai có mắt cũng đều nhìn thấy.

...Chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi, bây giờ giả vờ kinh ngạc cũng khó. /vẻ mặt lạnh lùng/

MC có 4 người, 2 nam 2 nữ, đều là những người chuyên nghiệp trong giới, tuy hơi sững sốt nhưng vẫn nở nụ cười chào hỏi, “Ảnh để Dung, Tinh Nhan, sao đến sớm vậy, hai người có mệt không?”

Thật ra không hề sớm tí nào, nhưng ai quan tâm chứ.

“Đúng rồi, đúng rồi, trên đường có kẹt xe không? Lúc tôi đi cảm giác quãng đường dài như cả một thế kỷ vậy.”

“Là do cậu FA...” Người MC kia cười nhạo anh ta, “Như hai người họ, chỉ sợ cảm thấy thời gian kẹt xe quá ngắn ấy chứ.”

Không có ai tỏ ra kinh ngạc, tự nhiên cười đùa như hai người ở bên nhau là chuyện vô cùng đương nhiên, thậm chí còn trêu chọc đôi trẻ một chút.

Đã trêu đến mức này, Dung Ngọc đương nhiên sẽ đáp lại, anh mỉm cười dịu dàng rồi nói, “Đương nhiên rồi, bọn tôi còn cố ý chọn đường vòng mà đi ấy chứ.”

MC bật cười, thấy anh rất hài hước, chưa gì đã mở đầu bằng một câu chuyện cười, Dung Ngọc bắt đầu cười, anh đúng là bảo tài xế đi đường vòng mà.

Làm MC, bọn họ sẽ không để không khí tẻ nhạt, một lát sau bắt đầu náo nhiệt hẳn, mọi người nói nói cười cười với nhau.

Thời gian thấm thoát trôi qua, hai người chuẩn bị trang điểm, MC cũng bắt đầu bận rộn qua lại.

Tinh Nhan bảo thuận theo tự nhiên thì đúng là thuận theo tự nhiên, không hề hỏi tổ chương trình có gì cần hỏi hay không được hỏi.

Nhưng dù gì thì Dung Ngọc cũng có mặt ở đây, tổ chương trình vẫn chạy đến xin ý kiến anh mấy câu hỏi về chuyện tình cảm.

Dung Ngọc cười cười nhìn Tinh Nhan rồi nói, “Không sao, không cần để ý gì đâu.”

Đạo diễn nghe thấy thế bỗng nhiên muốn nhảy cẫng lên, hiện giờ CP Dung Nhan dường như đã trở thành CP quốc dân, có thể nói đây là chủ đề vô cùng hot.

Nếu hai người công khai trong chương trình, thế thì rating chương trình kỳ này của bọn họ bảo đảm sẽ tăng lên chóng mặt cho mà xem.

Đạo diễn chỉ hận không thể chạy vào hậu trường sắp xếp lại chương trình kỳ này, tốt nhất là làm thành kỳ đặc biệt: tình yêu.

Đương nhiên là ông ấy vẫn còn lý trí, biết rằng tốt quá hóa dở, với lại bây giờ có sửa lại kịch bản cũng không kịp, tự ngẫm trong lòng, sau đó mới tiếc nuối đi thông báo với mấy MC.

...

“Chào mừng mọi người đến với XX tối thứ sáu hàng tuần...”

Mấy MC đứng trên sân khấu giới thiệu, trong nháy mắt, bọn họ có thể nghe thấy âm thanh la hét của khán giả phía dưới.

Đến lúc giới thiệu khách mời.

Lúc vừa nhắc đến tên bọn họ, khán giả bỗng chốc sôi trào hẳn lên! A A A A! Là Dung Nhan CP!!

— Fans hâm mộ la hét ầm trời.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy Dung Ngọc và Tinh Nhan nắm tay nhau bước ra!!!

Nhóm fans bắt đầu điên cuồng, chẳng ai thèm quan tâm nam nữ phụ cũng nắm tay nhau bước ra...

MC khó khăn lắm mới làm dịu lại bầu không khí ở hiện trường.

MC bước đến nắm tay bọn họ đi ra, sau đó thầy Ngô vờ tức tối xoay người lại trách móc, “Vì sao mấy bạn lại vỗ tay bọn họ to hơn tôi?”

“Mấy bạn nhìn cho kỹ.” Anh ấy để mặt mình sát vào mặt Dung Ngọc, nói to, “Tôi không đẹp trai bằng cậu ấy hả?”

Khán giả không nể mặt hét to, “Không ~~~”

“Ặc” thầy Ngô khoa trương làm vẻ mặt học máu, “Tim tôi đau quá men...”

Khán giả cười to.

Sau khi cười xong, MC đã bắt nhịp được rồi nên tiếp tục chương trình, đến phần giới thiệu, MC đưa micro cho diễn viên đóng nam phụ đứng kế bên.

”Chào mọi người, tôi là Tôn Hàm, đóng vai Tấn Vương điện hạ trong .”

Fans của anh ta ở trường quay cũng không ít, vỗ tay nhiệt liệt.

Theo thứ tự từ bên đó sang, đến khi đưa micro cho Dung Ngọc.

Dung Ngọc vừa cầm lấy micro, chưa kịp nói gì đã thấy khán giả bên dưới hít một hơi, anh nhẹ giọng nói, “Chào mọi người, tôi là Dung Ngọc.”

A a a a a! Làm sao bây giờ! Ba má ơi, ảnh đẹp trai quá!

Tiếng hét chói tai liên tiếp vang lên, tiếng vỗ tay, còn có tiếng gọi tên Dung Ngọc, nhưng ngoài ý muốn, âm thanh lớn nhất chính là khẩu hiệu “Dung Nhan Dung Nhan, yêu nhau muôn đời.”

Dung Ngọc đang định giới thiệu nhân vật trong phim thì nghe thấy khẩu hiệu này, bỗng nhiên anh bật cười, nụ cười vô cùng dịu dàng, “Ừ, Là Dung Ngọc trong Dung Nhan CP.”

Mọi người trên sân khấu:...

Toàn hội trường im lặng, bỗng nhiên tiếng thét như thùng nóc nhà vang âm trời.

A a a a a a! Anh ấy vừa nói! Gì mà Dung Ngọc trong Dung Nhan CP?? Hả? Có ai giới thiệu mình thế không hả?

Có không? Có không?

Fans CP mặt mày đỏ bừng, dù đã đoán ra, thậm chí đã xác định chắc chắn, nhưng tận mắt thấy idol nhà mình “cư tề” như thế, vẫn thấy...

Kích động quá đi a a a a a!

Ngọt quá điiiiii! Không được! Xỉu mất!

Mấy MC thân kinh bách chiến cũng không nhịn được mà ho khan một tiếng.

Ngứa ngứa quá đi!!

Vì đã hỏi qua ý kiến của hai người, cho nên thầy Ngô vờ tức giận, khoan tại lại nói, “Còn để người khác chơi không hả? Có để lại đường sống cho dân FA bọn tôi không hả?”

Bấy giờ 2 vợ chồng MC cũng đến mua vui, hai người tiến lên, người đàn ông cầm lấy micro, “Chào mọi người, tôi là Triệu Ly trong vợ chồng Hoa Quả.”

Cổ tình nhún mạnh hai chữ vợ chồng.

Người phụ nữ cũng kiềm nén nụ cười, nhưng nghe khán giả la hét dưới khán đài, không nhịn nổi, “Tôi là...trong vợ chồng Hoa Quả...ha ha ha ha.”

Mọi người trên sân khấu cười ầm lên, vừa cười đùa vừa trêu chọc Dung Ngọc.

Dung Ngọc nhún mày, nở nụ cười sáng lạn, vô cùng tự nhiên lặp lại lần nữa, “Ừ, Dung Ngọc trong Dung Nhan CP.”

Thầy Ngô tức giận xắn tay áo đi tới chỗ hai người, “Đừng cản tôi, tôi phải xử bọn họ!”

Dung Ngọc nhìn nhìn Tinh Nhan rồi đột nhiên lùi bước, nắm lấy thắt lưng của cô, trốn phía sau lưng cô.

Cả hội trường bỗng dưng yên lặng.

Thầy Ngô vấp chân, trợn mắt há mồm, “Ảnh đế Dung! Cậu có còn là đàn ông hay không?”

Mấy người có gặp ai lúc đánh nhau lại trốn sau phụ nữ không hả!!

Dung Ngọc đứng sau Tinh Nhan, nở nụ cười, “Nhan Nhan nói, tôi chỉ cần phụ trách xinh đẹp như hoa thôi.”

Ý trên mặt chữ, tôi có người bảo kê, đánh nhau cũng không phải là chuyện của tôi.

Lượng tin tức tiếp thu quá lớn...

Nhóm fans đã đơ toàn tập, chỉ biết la hét âm trời.

A a a! Nhan Nhan! Nhan Nhan!

A a a a chịu sao nổi! Có người bảo kê thì ngon hả?

Đắc ý thế à! Đây không phải là ảnh đế Dung dịu dàng như ngọc rồi!

Nhan Nhan nói gì anh cũng nghe hết hả...Sao anh lại nghe lời thế hả!!

Ngọt quá má ơi!! Anh nhà mình đỡ không nổi rồi, làm sao bây giờ!

Hoàn toàn không khống chế được.

Thầy Ngô im lặng che ngực, tìm chỗ ngồi xuống.

Mệt tim quá.

Mấy MC còn lại cười ầm ĩ, ôm bụng chỉ thầy Ngô, “Ha ha ha, FA không ai bảo kê cho!”

Chỉ sợ đây là màn mở đầu phần khích nhất từ trước tới nay.

Sau khi cười xong, vẫn tiếp tục màn giới thiệu, mọi người nhìn chăm chăm Tinh Nhan, chờ mong cô cũng nói Tinh Nhan trong Dung Nhan kia.

Tinh Nhan nhú mày, mạnh mẽ hỏi, “Chờ mong lắm hả?”

Nhóm fans đặt tay ở miệng tạo thành loa hô to, “Đúng vậy!”

“Dung Nhan Dung Nhan! Yêu nhau muôn đời!”

Đến đi, mau công khai đi! Rải thức ăn cho cho đi...Ngược chết bọn họ đi mà!!!

Đôi môi đỏ mọng khê cong, Tinh Nhan mỉm cười, “Chào mọi người, tôi là Quý Tinh Nhan.”

... “Ừ...”

Tác giả có lời muốn nói: Hi hi hi, đoán xem Tinh Nhan sẽ nói gì nào?

12. Chương 12

“Đúng vậy, chính là Nhan trong Nhan Nhan đó đó!”

Nhóm fans hâm mộ lại hét lên, a a a Nhan Nhan nói Nhan Nhan đó kìa!

Má ơi! Kích thích quá! Kích thích quá đi!

Má ơi sao mị kích thích quá!

Ha ha ha! Máy MC đều quay lại nhìn Dung Ngọc, trong mắt đều có một hàng chữ chạy qua — địa vị gia đình quả nhiên là...

Thầy Ngô ho một tiếng rồi trêu chọc, “Khụ, vậy để ảnh để Dung nói cho chúng ta nghe thử xem Nhan Nhan đang nói gì nhé?” Thầy Ngô hỏi khán giả: “Được không?”

Khán giả kích động suýt nữa đứng bật dậy, “Được ~”

Dung Ngọc nhận lấy micro nhìn Tinh Nhan nở nụ cười dịu dàng với cô, “Nhan Nhan nói là...”

”15 tháng 10 sẽ đi xem .”

“Ôiiiiiiii.”

Trên sân khấu và dưới khán đài la lên.

Dung Ngọc cười vô cùng tự nhiên, xoay người vờ như muốn đi, “Không thích hả, vậy thì tôi đi đây.”

Mục đích của bọn họ đến đây vẫn là tới tuyên truyền cho bộ phim sắp tới.

“Đi đi, đi nhanh đi.” Thầy Ngô đại diện cho khán giả vờ đuổi anh đi, mặt nhăn nhó nói, “Không ai giữ cậu lại đâu.”

“Thật không?” Dung Ngọc nhìn xuống khán đài, “Tôi đi thật đấy...”

Khán giả biết đây là hiệu quả chương trình, phối hợp che miệng cười không nói.

Dung Ngọc thở dài, bất đắc dĩ xoay người nắm tay Tinh Nhan, “Chúng ta đi thôi.”

Động tác của anh vô cùng tự nhiên, như nước chảy mây trôi.

Cả đám người còn lại đều ngơ ngác.

“Aiz! Cậu chờ đã!” Thầy Ngô lấy lại tinh thần, vội vàng gọi anh, “Cậu đi thì cứ đi, ảnh hậu Quý phải ở lại.”

Dung Ngọc lắc lắc đầu, gương mặt cương quyết, “Không được.”

Anh nắm tay cô chặt hơn, “Cô ấy là của tôi.”

Năm chữ nhẹ nhàng thế nhưng lại như sét đánh ngang tai, toàn hội trường yên lặng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

A a a a a! Sau 1 phút yên lặng, cả hội trường lại bắt đầu nổi sóng.

Cô ấy là của tôi...cô ấy là của tôi...

Má ơi! Má ơi! Má ơi!

A a a a a! Trong đầu khán giả trống rỗng, chỉ biết mở miệng hét to.

Mặt mày đỏ bừng.

Tê tâm liệt phế.

Thầy Ngô phải ra tay khống chế, đã cố hết sức nhưng vẫn không áp xuống được, mọi người dường như quên mất cách khép miệng lại. Đến khi Dung Ngọc thở dài một tiếng thì trường quay mới yên tĩnh lại.

Thầy Ngô lau lau mồ hôi trên trán mình, tiếp tục chen vào vài câu làm khuấy động không khí, nhưng lại không giúp khán giả hỏi mấy câu mà bọn họ đang chờ mong – ví dụ như hai người có ở bên nhau hay không.

Thầy Hà lại bỏ qua vấn đề này, dời sự chú ý của khán giả.

– Ông là MC lỗi đời trong giới, đương nhiên biết rõ vấn đề này không nên nói ra vào lúc này.

“...”

“Hôm nay chúng ta có tổng cộng 3 trò chơi, chia làm hai đội chủ nhà và đội khách mời. Đội thắng chỉ cần đăng Weibo về bộ phim sắp tới, đội thua đương nhiên sẽ chịu hình phạt – mỗi người một chén nước khổ qua.”

Sau đó một xe chứa nước khổ qua được đẩy lên, mấy MC khoa trương kêu lên một tiếng rồi lùi ra xa, anh một câu tôi một câu tỏ vẻ sợ hãi với nước khổ qua.

“Hôm nay nhất định phải thắng.” Mấy người kia gật đầu, sục sôi ý chí chiến đấu.

Tiếp theo MC bắt đầu giải thích quy tắc trò chơi.

”Trò chơi thứ nhất: Thành ngữ nối tiếp.

Dựa vào từ có sẵn nói ra một câu thành ngữ, chữ cuối trong câu thành ngữ của người thứ nhất sẽ là chữ đầu trong câu của người thứ hai, cứ tiếp tục như thế, đội nào không nghĩ ra được thì thua.”

“Ngũ quang thập sắc.”

“Sắc đảm bao thiên.” *

* chỉ một người háo sắc, vô cùng dâm dục thèm khát sắc đẹp của người khác. (Nguồn: s://vuonhoacuabachtra.wordpress.com)

“Thiên mặt lương phong.”*

*Một câu thơ trong bài ”Thiên Mạt hoài Lý Bạch của Đỗ Phủ, sau được dùng khi tức cảnh sinh tình, nhớ người xưa.)

“Phong vận do tồn.” (Phong độ vẫn còn.)

Vòng này khá dễ với Tinh Nhan và Dung Ngọc, vì gia đình Dung Ngọc yêu cầu khá cao, đời trước của Tinh Nhan cũng không phải là người bình thường, nên mấy cái này rất dễ với bọn họ.

Kết quả dĩ nhiên là đội khách mời giành chiến thắng.

“Trò chơi thứ hai, đếm tiền.”

Nam nữ khách mời và các MC sẽ nhận một số bất kỳ cho mình, sau đó MC sẽ đọc một số lên, sau khi MC nói xong, khách mời sẽ phải ôm nhau làm sao để đúng với số tiền mà MC đã nói.”

“A trò này quá đơn giản.” Một MC đáp, sau đó làm nháp một lần để mọi người rõ hơn, rồi thuận tiện nói, “Trò này rất nổi tiếng đó.”

Mấy người chơi bắt đầu thay quần áo trò chơi. Dung Ngọc và Tinh Nhan nhìn nhau, của bọn họ đều là 5 hào.”

Sau đó nhìn kỹ lại thì trừ hai người họ ra thì thầy Ngô cũng là 5 hào, mấy người khác đều là 1 đồng.”

Nhất thời liền hiểu rõ.

Có vài người đang làm nóng người, nhảy theo âm nhạc, nhưng toàn khiến khán giả không thể ngừng cười.

“Mọi người chuẩn bị xong chưa?” MC quay lưng lại hô to, “Tôi bắt đầu đây.”

Cô ấy giơ tay lên, bỗng nhiên buông xuống, “2 đồng 5 hào!”

A a a! Mọi người hét âm lên, nam nữ trên sân khấu liền mạng ôm nhau.

“Anh ra đi! Dư rồi!”

“Sao em không ra đi! Em cũng là 1 đồng mà!”

“A! Tôi bị đè chết mất...” Mấy người kia ôm thầy Ngô 5 hào vào giữa, liều mạng ôm chặt, anh ôm tôi đẩy, thầy Ngô bị đè nằm lẩn ra sàn, cả đám người lẩn qua lẩn lại.

Dung Ngọc nhìn bên đó đang ồn ào, phản ứng đầu tiên chính là ôm lấy Tinh Nhan bên cạnh.

Tinh Nhan nhú mày, “Anh làm gì vậy?”

Dung Ngọc khụ một tiếng, nhẹ nhàng nói, “Hai đứa mình gộp lại là 1 đồng mà.”

Nam diễn viên phụ 1 đồng từ bên cạnh chạy tới, anh thuận tay kéo sang, tiếp tục nói, “Em thấy không, thiếu 5 hào nữa.”

Nam diễn viên phụ bị kéo tới: Về mặt ngư ngác.jpg.

Tinh Nhan nhìn anh không thèm vạch trần, khóe môi cong lên nhìn sang bên kia.

Dung Ngọc dĩ nhiên hiểu cô, ho khan 1 tiếng đi qua bên đó, nhân lúc mọi người đang nháo trên mặt đất, kéo chân thầy Ngô ra.

Rút ra...

Thoát rồi...

...

Cả nhóm đều sợ ngây người.

Đặc biệt là hai vợ chồng MC đang liên thủ đẩy nữ diễn viên phụ ra ngoài — khó khăn lắm mới có 2 đồng, 5 hào lại không thấy đâu.

MC đau khổ ôm đầu, đáng vẽ tề tâm liệt phế.

Cả hội trường tràn ngập tiếng cười.

Nữ diễn viên phụ bị té trên sàn, vươn tay ra, “Tôi muốn báo án, hai vợ chồng bọn họ ăn hiếp tôi, không phải đã nói trò này là trò cá nhân sao?”

Hai vợ chồng MC cười ha ha, chỉ vào Dung Ngọc và Tinh Nhan, rủ bỏ trách nhiệm nói, “Hai người kia cũng cùng một nhóm kia!”

Ý bọn họ chỉ muốn trêu chọc sẵn tiện chối bỏ trách nhiệm, không ngờ vừa nói xong, tổ phụ đề cũng xen chân vào, trên màn hình bỗng hiện lên một đoạn clip.

— Từ lúc Tinh Nhan được Dung Ngọc ôm vào lòng, đến khi cô nhúu mày được Dung Ngọc dịu dàng dỗ dành.
— được chiếu lên từ từ.

A a a a a! Khán giả lại bắt đầu không kiểm soát được sức mạnh hồng hoang của mình.

Ảnh đế Dung, anh nói xem, anh ôm con nhà người ta là chuyện gì thế hả!!

Hai người nói coi! Hai người đang thì thầm cái gì hả!!

A a a a a! Chắc bọn họ đang xem chương trình giả rồi, từ đầu đến giờ toàn ăn đường thôi a a a a!

“A a! Cô xem đi, cô xem đi!” Vợ chồng MC đắc ý nói, “Đây chứng minh cho điều gì?”

“Chứng minh hai người cùng 1 nhóm là chuyện bình thường nhé ha ha ha!”

Một đám FA:...

Nhân viên hậu kỳ còn thêm vào hiệu ứng khói băng vỡ tan trên đầu mấy chú chó FA, bên dưới phụ đề — cả thế giới tràn ngập xấu xa.

Khó khăn lắm mới dẫn dắt họ quay lại vấn đề chính, tiếp tục trò chơi.

Trong vòng này, Dung Ngọc và Tinh Nhan trừ lúc kéo thầy Ngô lại thì hầu như đều không nhúc nhích.

MC không chịu nổi nữa rồi.

“Tôi phải ra chiêu thôi.” MC quay lưng lại, nhìn vào camera nở một nụ cười xấu xa. Cô giơ tay lên rồi hét lên.

“— 5 đồng.”

Mấy người còn lại đã rút kinh nghiệm, bên này vừa dứt lời, trừ Tinh Nhan và Dung Ngọc ra mấy người còn lại ôm chặt nhau.

Sau đó bọn họ mới phát hiện ra vừa nãy MC nói là 5 đồng.

5 đồng nghĩa là gì?

Mấy người kia đang ôm nhau nhìn sang hai người chỉ biết ngược FA kia nở một nụ cười.

Nghĩa là...

“Ha ha ha ha! Bọn tôi 4 đồng rưỡi, hai người ai sang đây nào!”

Tác giả: Hai người ai sang đây! ha ha ha ha...

13. Chương 13

Dung Ngọc và Tinh Nhan nhìn nhau liền hiểu.

Hai người đi về phía “núi” người ở đằng kia.

Cả đám người sững sốt, “Này! Bọn tôi đủ 4 đồng rưỡi rồi! Hai người qua đây làm gì hả!”

Tinh Nhan nhúu mày, mỉm cười, “Mấy người đếm sai rồi, có 4 đồng thôi.”

“Không...” thế nào.

Cô vừa nói vừa vươn tay giữ chặt thầy Ngô với vẻ mặt khoa trương, kéo thật mạnh.

“A a!” Ngay lập tức thầy Ngô liền hiểu ra, cả người quán lấy người bên cạnh, gương mặt nhăn nhó bỗng chốc giãn gịa, “Cô làm gì, làm gì hả! Chuyện này có liên quan gì tới tôi đâu!”

“Thầy Ngô!” Một người khác lấy lại tinh thần vội vàng giữ chặt thầy Ngô, so với Tinh Nhan và Dung Ngọc lúc nào cũng xuất sắc hơn, bọn họ vẫn thích thầy Ngô hơn.

“Để anh.” Dung Ngọc cười với Tinh Nhan, động tác lại không hề dịu dàng tí nào, trực tiếp xách hai chân của thầy Ngô ra ngoài.

“A a a!” Thầy Ngô la lên, hai cánh tay ôm chặt lấy cổ của nam phụ, hai chân lại bị kéo ra ngoài, cả người lơ lửng trên không, tiếng hét muốn thủng cả nóc nhà, “Buông ra, buông tôi ra, đừng lôi tôi mà.”

“A a! Đừng buông tay!” Giọng nữ cao vút.

Một cánh tay nắm chặt quần áo thầy Ngô không chịu buông, giống như đang lấy ông làm dây kéo co, chặt vật vô cùng.

Diễn viên nam phụ bên cạnh cũng hét khàn cả cổ, “A, cổ của tôi!”

Cả người anh ta đều bị thầy Ngô túm lấy kéo hẳn sang một bên, phía sau lại có người túm cổ áo của anh ta, khiến anh ta nghẹn đỏ cả mặt.

Khán giả dưới khán đài cười không thể ngừng lại được.

Trên sân khấu, tiếng hét vang vọng cả sân khấu, MC cũng bị dọa sợ ngây người.

Hình như anh ta phát hiện ra vài ngôi sao giả mạo rồi.

“Giữ chặt lấy!” Nữ phụ hét to.

“Cổ của tôi! Buông tay ra!” Nam phụ gào thét.

Một người túm tùm một chỗ.

Cho đến khi...

“A a a! Ngựa!” Cả người thầy Ngô run lên, bật dậy tránh né cọng lông gà, không chịu nổi mà thét lên, “Bỏ ra bỏ ra!”

Dung Ngọc thừa dịp thầy Ngô vừa thả tay ra liền kéo thật mạnh...

...

Tinh Nhan cầm lấy cọng lông gà, vươn tay kéo Dung Ngọc, “Anh có sao không?”

“Anh hơi mệt.” Dung Ngọc mỉm cười dịu dàng, nắm lấy đôi tay bé nhỏ ấy, lập tức đưa tay ôm lấy vai cô, “Nhan Nhan giúp anh đi.”

Thầy Ngô mệt đứt hơi nằm dưới đất:...

Lương tâm ở đâu hả? Bộ FA thì không có quyền hả?

Tinh Nhan lườm anh, không thèm vạch trần, dẫn anh đi về phía đám người đó, khí thế hùng hục, “Anh nhìn đi, em đã bảo là 4 đồng mà.”

“Nham...nham hiểm.” Một người lau mồ hôi trên trán, hỗn hển tố cáo.

Người chơi nhẹ nhàng nhất trong vòng này chính là Tinh Nhan, cô chỉ vừa mới bắt đầu thò tay kéo thầy Ngô là đã bị Dung Ngọc kéo ngược trở về.

Thầy Ngô thấy mấy người đứng cùng nhau, nghiêng rằng bước quăm “Tôi cũng không tin!”

Ông thấy mình cũng quá liều mạng, bước nhanh, khí thế ào ào, nhưng thực tế...trên màn hình thêm vào mấy hiệu ứng lá rụng tiêu điều.

Mấy người kia:...khụ

Thế giới này thật tàn ác...

Khán giả vỗ đùi cười to.

“Hết giờ!” MC tuyên bố người chiến thắng vòng này vẫn là đội khách mời.

Thầy Ngô vừa đi được nửa đường:...

Không biết lấy đâu ra sức, hùng hổ bước qua, tự xé quần áo chơi trò chơi của mình, giống như siêu thú cuồng nộ, gầm lên khắp sân khấu, “Không thể nào!”

“Trò này còn chơi kiểu khác được không!” Ông vừa đi vừa nhìn về ống kính la hét, “Người bị thương lúc nào cũng là tôi, bộ khi dễ tôi FA hả!!”

“A!”

“A a!”

Ông nổi điên chỉ vào mình vừa mới bị lôi trên sàn, “Vừa nãy tôi thê thảm như thế! Vậy mà còn anh em em em ở bên cạnh!”

“Nhân tính đâu! Nhân tính đâu? Có còn nhân tính không hả?”

“Tôi phải báo cảnh sát, trò này kỳ thị FA! Tôi phải báo cảnh sát.”

Khán giả cười bò, MC và khách mời trên sân khấu cũng không nhịn được bật cười.

Tinh Nhan lại đi sang lấy bình nước đưa cho Dung Ngọc.

Đạo diễn nhìn cảnh tượng cười nghiêng ngả trên sân khấu thì cười toe toét, chương trình này vốn dĩ là con át chủ bài, tập tuần này lại chọc cười như thế, cộng thêm hai vị khách mời nổi tiếng, rating đứng đầu khung giờ là điều chắc chắn.

Ba vòng thắng hai, tuy đã biết chắc đội khách mời sẽ thắng, nhưng đội chủ nhà vẫn sục sôi ý chí, bày tỏ vì tôn nghiêm nên vòng tiếp theo nhất định phải thắng.

Quá trình cũng khiến mọi người cười bò.

Mấy người MC đến cạnh xe đựng nước khổ qua, bắt đầu hình phạt của mình, biểu cảm muôn vẻ đủ để ghi vào danh sách biểu cảm của thế giới.

Còn hai phút cuối cùng, là thời gian chào tạm biệt và tuyên truyền của MC.

“Chương trình hôm nay đến đây là hết rồi”, thầy Ngô gật đầu, chân thành nói, “Đương nhiên, mọi người đừng quên công chiếu vào ngày 15 tháng 10 nhé!”

“Rất vui vì lần này được gặp ảnh đế Dung và ảnh hậu Quý.” Thầy Ngô nhìn hai người nở nụ cười chân thành, “Rất mong các bạn sẽ mang đến một tác phẩm tốt hơn, đương nhiên, tôi tin rằng, lần sau gặp lại sẽ có một sự thay đổi tốt hơn.”

Nữ MC bỗng nhiên nói, “Ngược anh thêm có được không?”

“Này!” Thầy Ngô gào lên, “Là thay đổi tốt hơn.”

Hai chữ “tốt hơn” được ông nhấn mạnh.

Không khí chân thành thẳng thắn bỗng chốc thanh đổi.

“Được được, thay đổi tốt.” Nam phụ bật cười, trêu chọc, “Thế nên lần sau tôi cũng muốn mang bạn gái theo!”

Thầy Ngô tức xịt khói, “Một mình đến không được hả?”

“Được.”

Tinh Nhan nghĩ nghĩ, khóe môi đỏ mọng cong lên, “Tôi à...dự đoán là, không có tài khoản để lên mạng... sẽ tạm biệt mặt trái xoan...bị người ta nuôi đến béo luôn.”

A a a a! Được nuôi?

Chị nói coi! Làm sao mới được miêu tả là được nuôi đến béo hả!!

A a a a a a!

“Ặc!” Thầy Ngô học máu, che ngực mình lại, đưa micro cho Dung Ngọc, ánh mắt vô cùng chân thành, “Xin cậu đẩy, đừng ngược người ta nữa.”

“FA là để thương yêu!”

Fans hâm mộ vô cùng mẫn cảm, một dự cảm khó kỳ lại khiến bọn họ ngừng thở.

Dung Ngọc mỉm cười, nụ cười vô cùng dịu dàng, “Yên tâm, tôi sẽ không ngược anh nữa.”

Anh cười nói tiếp, “Lần sau để con tôi Dung Tiểu Nhan đến chơi với anh.”

Tinh Nhan nghe thấy thế, bỗng nhiên quay đầu, khiêu khích nói, “Tự anh đi mà sinh.”

Nghĩ xa quá đấy.

Dung Ngọc nắm tay cô, ánh mắt sáng lấp lánh, dịu dàng đáp ứng, “Được.”

Thầy Ngô:...Khỉ! Sinh con thôi mà còn muốn ngược ông là sao?

Fans:...

A a a a a a!

Điên mất! Điên mất! Điên mất thôi!

Gì mà con anh! Gì mà Dung Tiểu Nhan! Gì mà anh tự sinh!!

A a a a a a a a a a a a! Mọi người bị đoạn đối thoại của hai người bức điên mất rồi, fans hâm mộ gào thét.

Ngọt quá! Ngọt quá đi mà!!!! Đến khi bọn họ rời khỏi khán đài, cổ họng đau rát, nhưng vẫn không cảm thấy, đầu óc trống rỗng, vẻ mặt rõ ràng được viết là.

— Đã chết, đừng làm phiền.

Ở phía bên này.

Tâm trạng ảnh đế Dung rất tốt, khoe miệng lúc nào cũng vươn vãn nụ cười.

Đến khi xuống sân khấu.

Đi ngang qua góc tối.

Đột nhiên, mười ngón tay đan vào nhau. Anh nắm tay cô, nghiêng người đến bên tai cô, ngậm lấy vành tai cô, cúi đầu dụ dỗ, “Chúng ta cùng nhau sinh, nhé em?”

Tác giả có lời muốn nói:

Dung Ngọc OS: một người sao sinh được, Nhanh Nhan, cùng sinh nhé!

14. Chương 14

Phản ứng của Tinh Nhan khi nghe câu này?

Thẹn thùng ư?

Đương nhiên là không rồi.

Cô nhú mày, nắm lấy cà vạt kéo anh xuống đối mặt với mình, đôi môi đỏ mọng hôn lên môi anh.

“Chúng mình về nhà thôi.”

Về nhà từ từ mà...

Ánh mắt Dung Ngọc cuộn cuộn cảm xúc khó nói, anh bảo, “Về nhà thôi.”

“Cẩn thận!” Nam diễn viên phụ ở phía sau đỡ lấy thầy Ngô vừa trượt cầu thang, nhìn về mặt cứng đờ của ông, hỏi, “Thầy Ngô? Thầy có sao không?”

Thầy Ngô nhìn anh ta, khoe môi co rút, “Không sao, do trơn quá thôi.”

...

“Sao rồi?” Chị Hứa đưa cho cô một chai sữa, quan tâm hỏi.

“Chị hỏi thất lưng của em hay vai diễn của em?” Tinh Nhan nhận lấy chai sữa, nhìn cô ấy, giọng nói vô cùng bình tĩnh.

Khoe môi chị Hứa co rút, cười khan hai tiếng, “Đương nhiên là vai diễn rồi.”

Về phần thất lưng...lúc sáng mém tí nữa dùng hết một hộp phấn che khuyết điểm để che dấu vết trên cổ cô...chị Hứa liền biết tình hình chiến đấu kịch liệt cỡ nào, cần gì phải hỏi nữa?

“Nếu không có gì ngoài ý muốn, thì chắc chắn 80% rồi.” Tinh Nhan nhún mày, không hề khiêm tốn hay ngại ngần gì cả.

Hai người yêu nhau, kịch liệt một chút không phải là chuyện thường tình ư?

Còn về vai diễn, nếu bàn về tuổi nghề, diễn xuất, độ nổi tiếng, bất luận là phương diện nào thì cô luôn là lựa chọn thích hợp nhất.

“Vậy là tốt rồi.” Chị Hứa rất tin tưởng cô, nghe cô nói thì thở dài nhẹ nhõm.

“Đạo diễn có nói khi nào vào đoàn phim không? Có kẹt lịch quay với bộ phim khác của em không?”

“Đạo diễn chưa nói.” Tinh Nhan nghĩ nghĩ, chậm rãi nói, “Nhưng chắc không đâu, bộ kia hai ngày nữa là vào đoàn rồi, còn bộ này thì đạo diễn Dung Ngọc không có lịch trình gì, nên sẽ không khai máy liền đâu.”

Bộ phim này do Dung Ngọc đóng nam chính nên sẽ không khai máy ngay.

“Cũng đúng.” Chị Hứa nghĩ đến cái gì nên an tâm hơn. Hai bộ phim này đều do Dung Ngọc đóng nam chính, cho nên lịch quay sẽ không trùng nhau.

“Vậy chúng ta đi thôi...”

Chị vừa nói thì nhìn thấy Tinh Nhan đang tìm chỗ ngồi xuống, “Sao vậy?”

Lát nữa bọn cô còn phải lên máy bay nữa.

Tinh Nhan nhẹ nhàng mở nắp chai sữa trong tay, khoe mắt nhìn thấy một người đàn ông nắm tay một cô gái xinh đẹp đi tới, cô ta tên gì ấy nhỉ? Dù gì cũng là nữ chính mà.

Tinh Nhan thờ ơ gạt bọn họ sang một bên, thay đổi tư thế, uống một hớp sữa rồi đáp, “Chờ Dung Ngọc.”

Lúc này Dung Ngọc bị đạo diễn giữ lại nhưng chắc cũng sắp ra rồi.

Đúng như cô nghĩ, anh không để cô chờ lâu, sau khi nam nữ chính vừa ngồi xuống, Dung Ngọc bước lại đây.

“Đồ trọng sắc khinh bạn!”

“Em chờ lâu không?” Người đàn ông bước nhanh về phía cô, hoàn toàn không để ý đạo diễn đang rống ở bên trong.

Dù sao cũng không phải là lần đầu.

“Không.” Tinh Nhan ngáp một cái, tựa vào lòng anh, “Đi thôi.”

“Ừ.” Giọng anh vô cùng dịu dàng, mỗi một động tác đều chứa đựng sự che chở, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt mọi người xung quanh. Đôi mắt chứa đựng tình cảm ấm áp, ánh mắt lấp lánh rực rỡ vô cùng.

Sắc, chị Hứa nhắm mắt làm ngơ xoay người đi trước, tự giác đi ra xe chờ bọn họ.

...

Ở sân bay.

Trên băng ghế dài, một cô gái tựa vào lòng người đàn ông, dường như cô đang ngủ, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của cô và đôi tay đang đặt trên lưng vững vàng che chở cho cô.

Mọi người xung quanh nhìn tới nhìn lui đều thấy họ có chút quen quen.

Càng nhìn càng thấy hai người này rất quen.

Fans hâm mộ đúng là có đôi mắt tinh như cú, nhất là lúc gặp idol của mình, dù có bịt khẩu trang, mang kính mát, đội mũ ki càng cỡ nào, nhưng chỉ cần nhìn sơ một bên mặt đều có thể nhìn ra.

Chị Hứa chỉ hận cách bọn họ 180 cây số, nhưng thấy tình hình thế này, trong lòng lo lắng, nhỏ giọng hỏi, “Anh để Dung...nếu không anh đi trước đi? Cũng sắp đến giờ lên máy bay rồi.”

Hàm ý là, dù sao có giữ cũng không giữ được bao lâu.

“Không cần đâu.” Dung Ngọc kéo mũ xuống thật kín, nhìn người trong lòng mình nở nụ cười dịu dàng, anh nói, “Cô ấy hơi mệt.”

Mới vừa được “ăn thịt”, hai bên lại có tình cảm với nhau, hơn nữa Tinh Nhan lại vô cùng háo thắng, thế là âm ỉ đến tận khuya.

Anh nhẹ nhàng nói, “Ngủ như vậy thoải mái hơn, nên để cô ấy ngủ thêm chút nữa.”

“...Vâng.”

Khóe môi chị Hứa cứng đờ, yên lặng quay về chỗ ngồi đằng xa.

— Luôn có cảm giác bị người khác lén lút nhìn trộm.

Thôi quên đi, cô mặc kệ vậy, dù sao hai người cũng không muốn giấu diếm...bị phát hiện thì thôi.

Bọn họ đã bịt kín, có thể là do thấy Tinh Nhan đang ngủ, nên cũng không có ai bước đến quấy rầy, rất nhanh đã đến giờ lên máy bay.

Tinh Nhan bị đánh thức, cô duỗi lưng, mơ mơ màng màng cảm giác có người đang vuốt ve bụng mình.

Cô lấy lại tinh thần, nhìn bàn tay đang đặt trên bụng mình, nhú mắt nhìn Dung Ngọc, “Anh sờ cái gì?”

Người đàn ông nhìn bụng cô, đôi mắt dường như phát sáng, “Em nói xem, bên trong có thể có Tiểu Nhan Nhan không?”

Anh vừa nhớ ra, trong lúc bọn họ thân mật không hề bị cách trở, vì thế “áo mưa” mua về nhưng chỉ cùng có một lần...còn lại đều vứt vào thùng rác.

Tinh Nhan chặn tay anh lại, anh nghĩ xa quá đấy.

Dung Ngọc nghĩ đến cái gì nên nở nụ cười, “Nhan Nhan, chúng ta kết hôn nhé?”

Bàn tay đặt trên bụng thuận thế ôm eo cô, anh dụ dỗ, “Ngộ nhớ thì sao? Chúng ta không thể để Tiểu Nhan Nhan danh bất chính ngôn bất thuận được, đúng không?”

Chị Hứa đi tới, nói, “Tới giờ lên máy bay rồi...”

Vì Dung Ngọc muốn để Tinh Nhan ngủ thêm chút nữa, đã kéo dài thời gian rồi, lúc thức dậy hai người lại dính lấy nhau một hồi...chị Hứa chờ mòn mỏi, thời gian lên máy bay đã sắp hết, thấy cửa lên sắp đóng lại, chị không chịu nổi nữa!

CÓ CHUYỆN GÌ KHÔNG ĐỂ VÀO ĐOÀN PHIM RỒI NÓI ĐƯỢC HẢ??

Có hai ngày thôi mà, Tinh Nhan không biết bọn họ vào đoàn cùng nhau nên nói thêm vài câu còn hiểu được, đằng này Dung Ngọc biết rõ mà còn lè mề như thế! MUỐN GÌ HẢ?

Dung Ngọc đỡ trán vô cùng bất đắc dĩ, một tay xách hành lý, tay kia nắm tay Tinh Nhan, bước đến cửa lên máy bay.

Nhìn chị Hứa, anh thở dài u oán, “Dính lấy nhau không phải là chuyện bình thường hả?”

Chị Hứa:...Là do chị FA nên không hiểu, hay là do chị sai hả?

Đến cửa đăng ký nhưng anh vẫn đi tiếp, Tinh Nhan nhìn anh, lấy hành lý trong tay anh, “Được rồi, anh về đi.”

Dung Ngọc nở nụ cười né tay cô, lấy vé máy bay trong túi ra đưa cho nhân viên kiểm vé, khẽ cười nói, “Anh chưa nói là anh cũng đặt vé hả?”

Anh xách vali, tay kia ôm lấy bả vai cô kéo cô đi.

Nhìn vẻ mặt giật mình hiếm thấy của cô, anh cúi đầu, cương chiều nhẹ giọng nói với cô, “Anh nói rồi mà, anh sẽ cùng em.”

15. Chương 15

Chị Hứa nhìn người đi cùng, thấy anh đưa vé máy bay đến trước mặt mình, chị chỉ muốn đẩy cánh tay đó ra rồi hùng hổ đáp, không đối.

Nhưng chị không dám.

Thế nên chị vẫn nhận lấy vé máy bay, buồn bã đi lại chỗ ngồi cách bọn họ thật xa.

Má nó, tức thiệt chứ!

Anh đi theo làm gì hả??

Thực ra, từ quản lý, nhiếp ảnh gia, thợ trang điểm ở đây đều tự hỏi vấn đề này.

Ngày thế này, không hợp ăn thức ăn cho chó đâu nha.

Vấn đề này phải hỏi lại đoàn làm phim.

Nhân viên trong đoàn cũng không hiểu, không phải anh ấy đóng nam chính hay sao? Nhưng cảnh quay đầu bếp say mê nấu nướng lần này là sao?

Nơi quay phim kỳ này là một vùng sông nước.

Ghế dựa đặt ở ngoài cửa, làn gió mát thổi đến vô cùng thoải mái.

Nhìn vẻ mặt đạo diễn muốn nói lại thôi, Tinh Nhan tựa đầu vào lòng anh, ngẩng đầu lên nhìn, bàn tay phía dưới vỗ thật mạnh.

“Đạo diễn đang thăm mắng anh đấy.”

Dung Ngọc ôm cô vào lòng, biết rõ mấy người này nghĩ gì trong lòng, anh cười khê, “Em thấy anh đến đây làm gì?”

Dung Ngọc vốn dĩ vì theo đuổi Tinh Nhan mới chơi game, anh luôn luôn lý trí, có thể phân biệt rõ ràng quan hệ quan trọng hay không, nếu đã theo đuổi thành công, nếu có thời gian rảnh, anh muốn tận dụng nó để ôm cô, chỉ cần nhìn thấy cô nằm trong lòng mình thôi cũng đã thấy vui rồi.

Tinh Nhan đang chơi game nhưng vẫn trả lời anh, cô suy nghĩ một lát, nhíu mày rồi trả lời vô cùng chắc chắn, “Đến để tăng thêm tỉ lệ bất ngờ.”

Từ một phần lên mười phần.

Dung Ngọc đỡ trán bống chốc bật cười.

Quả thật, anh không thể phản bác.

Đánh xong một ván, Tinh Nhan xoay người, dựa vào lòng anh, sau khi tìm được vị trí thích hợp, cô không hề khách sáo kéo tay anh đặt lên eo mình.

“Anh bóp cho em đi.”

Hôm qua ở trên giường vận động hơi mạnh, eo đã đau lúc này chơi game lại hơi mỏi...

Dung Ngọc không để ý, nghe âm thanh chém giết từ trong điện thoại truyền đến, anh dịu dàng xoa bóp eo cô.

Tinh Nhan chơi game say mê, bỗng nhiên có tin nhắn gửi đến, là “thằng cha khốn nạn” nhắc cô đừng quên sinh nhật của cô.

Tinh Nhan nghĩ nghĩ liền nhớ ra.

Bọn cô có 1 người cô, tính tình của cô rất tốt, quan hệ giữa bọn cô và cô giáo rất tốt, mỗi năm đến sinh nhật của cô Tinh Nhan đều có mặt, khi ấy được debut cũng nhờ cô giúp đỡ không ít.

Cô xóa tin nhắn sẵn tiện kéo anh ta vào danh sách đen, nghĩ thôi cũng biết đến lúc đó anh ta sẽ gỡ trò gì.

Số lần cô và anh ta xuất hiện cùng nhau cũng không nhiều lắm, sau khi chia tay cô cũng không gặp lại anh ta, cơ hội để anh ta có thể chuẩn bị cho tốt để ra tay không nhiều, tiệc sinh nhật lần này là một trong số đó, anh ta chắc chắn sẽ nắm bắt thật chặt.

Mà quan tâm làm gì, cô đang chơi vui mà.

Tinh Nhan tiếp tục cúi đầu tiếp tục chơi game.

Dung Ngọc đang nghĩ đến cái gì, vuốt ve tóc cô, “Hôm nay show XX sẽ lên sóng, em muốn xem không?”

Nói gì thì đây cũng là chương trình công khai tình cảm của bọn họ, trong lòng ảnh đế Dung vẫn có một vị trí nhỏ dành cho nó, so với mấy chương trình lúc trước anh tham gia xong rồi cho nó vào quên lãng thì tốt hơn nhiều...

“Có.” Tinh Nhan gật đầu, “Em cũng muốn xem thử.”

Bộ phim điện ảnh này thuộc thể loại hài tình cảm, nên lúc quay cũng không có áp lực gì, nhìn lịch trình của bọn họ, hình như tối nay không có cảnh quay.

Nhưng mà, kế hoạch xem show XX đã bị phá vỡ...

...Giường lớn mềm mại hấp dẫn hơn nhiều so với chương trình trên TV.

— đặc biệt là sau khi người trong lòng nhắc đến bạn trai cũ.

Chờ đến lúc bọn họ xem show của mình đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Trên mạng đã sớm bùng nổ.

Thực ra, trước khi show được chiếu đã có fan nói rằng: sao mị có cảm giác anh nhà sẽ không nhận nổi mà tự khai nhỉ.

Sau đó...câu nói đó trở thành tiên tri.

Vô cùng điên cuồng.

A a a a a a a! Sao lại ngọt thế chứ! Ngọt chết người! Đừng cản mị!

A a a a a a a a! Cứng quá cứng quá cứng quá đi! Về mặt đấm đú!

A a a a a a a a a a! Bọn họ mà không ở bên nhau thì còn gì thiên lý nữa chứ!!

Có thể còn sống mà thấy “thuyền” của mấy bạn cập bến, lại còn ngọt như thể nữa chứ!

Hai người xem chương trình phát lại, vừa mở video lên đã bị bình luận chi chít trên màn hình dọa sợ.

Lại nhìn lại, a a a a a a a tràn ngập cả màn hình.

Đóng chức năng bình luận, hai người họ bắt đầu xem.

Xem từ góc độ người xem khác hẳn so với góc độ của bọn họ.

Nhất là khi xem clip này, Tinh Nhan và Dung Ngọc cười không ngừng.

Dung Ngọc trong Dung Nhan CP.

Nhan Nhan nói Nhan Nhan...

Sự ngọt ngào không ngừng hiện ra, không thể nhìn được.

Hai người không nói gì, nhưng khoảng cách giữa bọn họ ngày càng rút ngắn, ngày càng gần hơn.

Nhìn bình luận, Dung Ngọc mò vào Bilibili*

*Một trang web xem clip, người xem có thể trực tiếp bình luận vào clip.

Tùy tiện ấn vào một clip, xem phân tích của người đăng, Dung Ngọc cảm khái, đúng là hỏa nhãn kim tinh mà...

Có mấy đoạn quay lại vài hành động nho nhỏ của anh đều được cắt ra, trông...ngốc không chịu được.

— Làm ơn chừa lại cho người ta cái quần đi mà...

Dung Ngọc ho khan một tiếng, xem xong rồi cúi đầu nhìn cô, “Tội mình vào Weibo xem thử nhé?”

“Ừ.” Tinh Nhan như cười như không, âm thầm nhớ địa chỉ, đợi vào Weibo thì xem thử.

Hot search trên Weibo đã bị hai người họ chiếm hết, từ trên xuống dưới toàn là chuyện liên quan đến bọn họ.

Hot search đứng đầu là: #Thuyền Dung Nhan cập bến#

Fans của hai người mừng như đang ăn Tết, reo hò khắp nơi, đặc biệt là fan CP của hai người.

Dung Nhan bắt lão: Đừng ngăn mị, mị phải xuống lầu chạy một vòng a a a a a a! Anh nhà mị cuối cùng không nhìn được rồi a a a a! Rốt cục cũng ở bên nhau rồi ha ha ha ha! Hạnh phúc ngập tràn luôn!!

Nhìn đi nhìn lại, đa số đều là bình luận chúc mừng, ảnh để Dung mỉm cười, bắt đầu ấn like, chỉ cần bình luận chúc mừng anh đều ấn like hết.

Tinh Nhan cong môi nhìn anh, thỉnh thoảng cũng bấm like vài cái.

Fans hâm mộ lại bắt đầu điên cuồng. Anh nhà mị bấm like kìa!

Chuyện này xem nữa khiến người đại diện tức xịt khói! Hiện tại đã hot như thế, hai người lại lên cơn điên gì thế! Sợ bọn họ rảnh rồi quá hả??

Sau đó lướt đến một đề tài vừa nảy bị bỏ sót.

#Dung Tiểu Nhan#

Về vấn đề trong bụng của ảnh hậu Quý đã có cục cưng hay chưa.

Đối với vấn đề này, có người đồng ý cũng có người không đồng ý, nhưng đa số mọi người đều tán thành, còn tìm ra biết bao nhiêu bằng chứng xác thực để thuyết phục bản thân. Bằng chứng quan trọng nhất chính là lúc kết thúc chương trình, Dung Ngọc có nói để con anh...

Nhưng đối với chuyện này, cũng có vài bình luận ác ý như, ví dụ như ăn cơm trước keng, không biết giữ mình, lấy đứa con để giữ chân bên nam, tuy chỉ có vài bình luận cũng đã bị áp xuống.

Dung Ngọc luôn để tâm đến những chuyện liên quan đến Tinh Nhan, nghĩ một hồi, anh liền đăng Weibo coi như đáp lại sự kiện lần này.

Dung Ngọc [V]: Cảm ơn lời chúc phúc của mọi người! Đặc biệt là các bạn fans hâm mộ! Ngoài ra, vượt tuổi bằng đèn mới theo đuổi được cô ấy, nhưng cầu hôn bị từ chối rồi, các bạn có nào không?

Tinh Nhan nhún mày bật cười, “Anh lại đi cầu cứu tiếp hả?”

Lúc trước anh cầu cứu trong âm thầm mà nay đã quang minh chính đại cầu cứu rồi.

Dung Ngọc hôn lên trán cô, hơi bất đắc dĩ, “Còn không phải là do người yêu của anh không muốn gả cho anh sao?”

Anh nắm tay cô đặt lên ngực mình, dán lên vị trí trái tim đang đập kia, giọng nói dịu dàng đến bất ngờ, “Trúng thối đã tiến vào rồi.”

“Anh chỉ có thể tìm cách dụ dỗ mà thôi.”

Ở bên này, fans hâm mộ bắt đầu xấn tay áo vừa tìm 108 cách cầu hôn vừa tag ảnh hậu Quý, nào là vờ đáng thương nhằm bán ảnh để nhà mình, nào là ảnh để nhà em blabla, ảnh hậu Quý đồng ý nhé ~~ đồng ý nhé ~~ Có fan còn nghĩ đến vấn đề con cái.

Fans: Tạo cục cưng đi a a a a! Một bé không đủ thì làm hai bé luôn!

— Cách tạo cục cưng này tuy hơi khó nghe nhưng đúng là cách tốt nhất để trối chết phụ nữ đó!

Bài vừa đăng lên, fans hâm mộ bắt đầu bấm like liên tục, đẩy bình luận này lên cho anh nhà tham khảo.

Nhưng mà người qua đường đã biết thái độ của anh qua Weibo lần này và bình luận về vấn đề sinh con của fan...thì hiểu được, không cần biết lúc trước là ai bám vào ai, chỉ nói về việc sinh con, còn từ chối lời cầu hôn, có em bé hay không khó mà nói...

— Cô chưa kịp có phản ứng, Dung Ngọc đã giải quyết gọn gàng.

Tinh Nhan cười cười, cảm nhận nhịp đập tim anh, bỗng nhiên cô cắn môi anh, “Dễ đi!”

Cô nhún mày, mạnh mẽ đáp, “Dễ em vui thì em ”cười” anh!”

Tác giả:

Nhóm fans hâm mộ: Ảnh hậu Quý đồng ý đi ~ gả đi ~ gả đi!

Ngày nào đó.

Dung Ngọc [V]: Tốt quá! Tôi được gả rồi!

Fans hâm mộ: Cầm lộn kịch bản rồi cha!!

16. Chương 16

“Cô ơi, em chúc cô sinh nhật vui vẻ.”

“Dạo này cô có khỏe không ạ?”

“Triệu Dịch Hoan, dạo này em có tiến bộ đấy, nghe nói em được đề cử giải thưởng XX hả!”

Người đến dự không nhiều lắm, khoảng chừng mười mấy người, nhưng đều là trai xinh gái đẹp vây xung quanh một bà lão nói chuyện cười đùa, thỉnh thoảng bạn một câu tôi một câu, rất vui vẻ.

Chốc chốc lại có khách tiến vào, tặng quà cho cô rồi cùng bà chào hỏi vài câu.

Tinh Nhan và Dung Ngọc đến không trễ lắm, sau khi bạn học đến rồi bọn họ mới xuất hiện. Cả phòng khách bỗng yên lặng, ngay lập tức náo nhiệt hẳn lên, không hề có sự ngại ngùng.

“Ảnh hậu Quý đến rồi kìa! A a, lại còn mang theo người nhà nữa chứ.”

Tinh Nhan mím mím môi, mở miệng nói.

“Chúc cô sinh nhật vui vẻ.”

Cô tặng quà cho bà, ôm bà một cái rồi giới thiệu, “Đây là Dung Ngọc, bạn trai em.”

Lúc cô giới thiệu Dung Ngọc với cô giáo, giọng nói mềm mại hẳn đi.

Dung Ngọc nhìn cô, hơi bất đắc dĩ mà lắc đầu, “Không phải.”

Vừa dứt lời, ánh mắt của mọi người ở đây đều tập trung lên người Tinh Nhan, cảm thấy ngại dùm cô, có người còn cười trên nỗi đau người khác.

— Hóa ra cô cũng không được tốt như báo chí đưa tin.

Dung Ngọc không để bọn họ nghĩ nhiều, dường như nhớ đến điều gì, nở nụ cười dịu dàng đầy cương chiếu, anh nói, “— là chồng sắp cưới.”

Hôm trước anh đã được lên chức rồi, chồng sắp cưới có giống bạn trai đầu.

Nói đến hôm đó.

Nghe Tinh Nhan bảo nếu dễ cô vui thì cô sẽ lấy anh, mắt Dung Ngọc sáng bừng. Cả ngày anh lúc nào cũng suy nghĩ làm sao để dễ cô vui, khiến cho cả đoàn làm phim vô cùng hoảng sợ.

Sau đó, anh lại tì lên trán cô, nhẹ giọng “tiếp thị” bản thân, “Lấy anh nhé.”

“Anh biết nấu cơm.” Anh cười dịu dàng, không hề có dáng vẻ “Đàn ông phải tránh xa nhà bếp.”

“Anh sẽ làm ”binh lính” của em” Người đàn ông tiếp tục dụ dỗ, lời nói thoát ra từ khe hở giữa đôi môi.

Anh nắm chặt tay cô, kéo tay cô đặt lên cơ bụng rắn chắc của mình, hơi thở dồn dập. “Còn biết làm ẩm giường.”

Lúc ấy Tinh Nhan suy nghĩ một lát, tay phía dưới tiếp tục sờ soạng đến quên trời, được ăn, được chơi, lại được ngủ cùng, đúng là quá lời rồi.

Cô nhéo nhéo cơ bụng anh vài cái, đáp lại rất quyết đoán, “Kiếm ngày đẹp trời kết hôn thôi!”

Vì thế dù chưa đăng ký kết hôn nhưng bọn họ cũng coi như danh chính ngôn thuận đính hôn rồi.

“Nhan Nhan.” Anh nhìn Tinh Nhan, giọng nói vô cùng dung túng, “Em quên rồi hả ~”

Mọi người ở đây:...

Người bên cạnh nghẹn lời, nuốt xuống không được, mà nói ra cũng không xong, vẻ mặt tươi cười giờ đây cứng đờ.

Nhìn lại thì mọi người trong phòng đều bày ra vẻ mặt “một lời khó nói”.

Tinh Nhan rất bình tĩnh, vì anh đã khoe thể biết bao nhiêu lần, nửa đêm gọi điện khoe với người đại diện, hoặc là lúc giới thiệu với người khác đều gắn thêm chức danh chồng sắp cưới của Tinh Nhan.

Cô mím môi, nắm chặt tay anh giới thiệu với mọi người, “Dạ, là chồng sắp cưới của em.”

“Tốt quá, tốt quá.” Cô giáo hơi ngạc nhiên, nhưng khi lấy lại tinh thần liền nở nụ cười, “Tốt rồi, chúc em hạnh phúc!”

Cô giáo là một người am hiểu, lúc trước khi Tinh Nhan và Trình Nham yêu nhau bà cũng biết, lúc này Trình Nham đến sớm có nói với bà anh ta và Tinh Nhan hiểu lầm nhau, nhờ bà giải thích giùm, nhưng nhìn dáng vẻ ngọt ngào của Tinh Nhan và Dung Ngọc, bà ấy không hề nhắc đến anh ta lần nào.

Dù là thật đi nữa thì cũng là chuyện đã qua rồi.

“Dạ vâng.” Tinh Nhan đáp lại, không hề nghi ngờ gì.

Nhưng một lát sau.

Trình Nham đi vệ sinh đã quay lại.

Nhìn đôi người yêu ngọt ngào bên cạnh cô giáo, anh ta sững sốt một hồi, còn có cả hoảng hốt, vị trí đây đã từng là của anh ta.

Anh ta lập tức nở nụ cười, tựa như lúc trước chưa hề có chuyện gì xảy ra.

“Tình Nhan đến rồi hả? Đạo này có bạn không?” Nói xong anh ta nhìn ảnh đế Dung, “Chào anh!”

Anh ta cố gắng bỏ qua cảm giác đau nhói ở trong lòng

Tình Nhan miễn cưỡng nhìn anh ta một cái, sau đó lại tiếp tục nói chuyện với cô giáo, mặc kệ anh ta.

Dung Ngọc ôm lấy eo cô, giúp cô điều chỉnh tư thế ngồi thoải mái hơn, không thêm để ý cô đang mặt nặng mày nhẹ với người khác.

Một lát sau anh mới vỡ nhận ra có người đang đứng ở phía trước, Dung Ngọc nở nụ cười lịch sự, đảm cho anh ta một nhát, “Chào anh...Trình...Trình Oán phải không?”

Về mặt Trình Nham không hề bất mãn, đôi mắt hiện lên nét âm u, nhưng chợt lóe lên rồi thôi, anh ta nở nụ cười tươi rói, “Là Nham, Nham trong nham thạch.”

Sau chuyện này, Trình Nham không dám bắt chuyện tiếp, chỉ nói vài câu rồi tránh đi.

Ảnh đế Dung ôm chặt người trong lòng, khoe miệng nở nụ cười dịu dàng.

Không khí vô cùng vui vẻ.

...

“Happy Birthday! Cheers!” Mọi người cùng nhau cạn ly.

Trình Nham giơ ly rượu lên.

“Uống một ly nào, chúc hai người hạnh phúc.”

Cả đám người ồn ào hân hỉ, “Đúng đúng! Trăm năm hạnh phúc!”

Dung Ngọc và Tình Nhan nhìn nhau, mỉm cười nâng ly lên, “Cám ơn mọi người.”

Đôi tình nhân được mọi người chúc phúc lúc nào chả vui.

Trình Nham đặt ly rượu xuống, rũ mắt xuống.

Người uống nhiều nhất đêm nay chính là anh ta.

Trên lầu có người mà anh bảo Trần Dao xoay sở không biết bao nhiêu bạn mới liên lạc được đang chờ, những người kia đều là dân lưu lạc, gì cũng không nhận, rơi vào tay họ thì tuyệt đối không trốn thoát được.

Một tiếng sau bọn họ sẽ lên máy bay rời khỏi.

Dù Quý Tình Nhan có điều tra, cảnh sát có tài đến mấy thì cũng chỉ tra được người theo đuổi anh ta vì quá ghen tỵ mà nổi điên mà thôi.

Ngay cả rượu cũng không thể khiến anh ta say, có thể nào cũng không liên lụy đến anh ta, ngược lại trước công chúng, hình tượng thâm tình cố gắng níu kéo sau khi bị vứt bỏ sẽ khiến người khác có hảo cảm với anh ta hơn.

...Đáng tiếc, về sau sẽ không có ai đối xử với anh ta như thế nữa...

Về mặt người đàn ông không chút cảm xúc, đúng vậy, không có gì quan trọng hơn sự nghiệp của anh ta cả.

Nhưng, không có gì mà không có sai sót* cả? Anh ta không ngờ rằng, tất cả an bài cuối cùng đều ập lên người anh ta.

: Vạn vô nhất thất: Hết sức cẩn thận, tuyệt đối không để sai sót tí nào (gacauvong.wordpress.com)

Nhưng đây là chuyện sau này.

Uống rượu xong chuyện tiếp theo chính là cắt bánh kem.

“Happy Birthday to you...Happy...”

Chủ nhân bữa tiệc được vây quanh cắt bánh, trên gương mặt mỗi người đều nở nụ cười, dù là thật lòng hay giả ý.

Sau khi cắt bánh xong, mỗi người được một miếng bánh ngọt, nhưng đối với mấy ngôi sao lúc nào cũng duy trì cân nặng, này không phải để ăn, mà là...mười mấy người liếc nhau, bắt đầu bôi kem lên mặt đối phương.

Trong lòng mỗi người đều có một cán cân, dù có chuyện gì cũng sẽ dùng bánh kem để giải quyết.

Lí Tĩnh cầm điện thoại quay một vòng khắp phòng, vừa quay vừa chào hỏi: Hello! Chào các bạn, đây là truyền hình trực tiếp từ Lí Tĩnh, tôi sẽ chỉ các bạn bí quyết bùm một phát biến thành bà lão tóc trắng nhé!

Cô trừng mắt nhìn vô cùng nghịch ngợm.

Bỗng nhiên có hai người tiến đến bôi kem lên mặt cô, nhìn vào màn hình cười ha ha, “Ha ha ha, cho cô chết nè!”

Cả căn phòng vô cùng náo nhiệt.

Lí Tĩnh là nữ diễn viên hạng ba, không nổi tiếng lắm cho nên cũng ít fan xem video trực tiếp của cô.

Cô ấy cũng đã biết trước là sẽ thế này.

Nhưng tình huống lại bỗng chốc thanh đổi.

Bỗng nhiên có fan phát hiện: Chờ chút! Hai người ở đằng góc kia là ai vậy?

Video chuyển qua góc ấy khoảng 2 3 giây, có thể nhìn thấy rõ, ảnh đế Dung và Tinh Nhan đang ôm nhau ở góc đằng kia, Tinh Nhan nghĩ nghĩ, lấy một miếng bánh ngọt đưa đến miệng anh, lúc Dung Ngọc định ăn thì cô lại bỏ vào miệng mình.

Sau đó họ thấy ảnh đế Dung bắt đắc dĩ đỡ trán.

A a a a a a a! Má ơi! Hai người nên nhớ đây là tiệc sinh nhật của người ta đó!!!!

A a a a a a a! Hai người thắng rồi! Không phải là rải thức ăn cho chó mọi lúc mọi nơi hả! Em ăn còn không được ư!

A a a a a a a a! Đằng góc kia dễ thương quá! Dễ thương quá đi!

A a a a a a a a a a! Ảnh đế Dung nhanh lên! Bùng nổ đi! Đẩy cô ấy vào tường rồi hôn đi!

#Dung Nhan ngược FA ở tiệc sinh nhật# nhanh chóng lên Hot search.

Lí Tĩnh nhìn thấy:...

Cảm giác thật khó nói.

Thực tế, mấy người đến dự tiệc sinh nhật cũng đã suy nghĩ rất lâu...Sao mình lại đến đó thế?

Nếu biết sớm bọn họ sẽ không đi đâu, dù có đi cũng phải tìm người yêu rồi mới đi.

Tiết trời âm áp thế sao bọn họ lại thấy lạnh lẽo thế này?

...

Chuyện của Tinh Nhan trong giới đã ảnh hưởng rất lớn.

Đặc biệt là fans hâm mộ của anh ta, có thể nói đã dấy lên một trận gió tanh mưa máu.

Tinh Nhan mới xem được một chút, đã bị người đang ông ồm áp kia ôm lấy, nhỏ nhẹ nói, “Nhan Nhan, xem lâu mắt sẽ mỏi, nghỉ một chút nhé?”

Cô nhìn người đàn ông dịu dàng lại ra tay độc ác như thế, trực tiếp gỡ Weibo xuống, Tinh Nhan nhú mày, hôn lên cằm anh một cái.

Đáng yêu quá đi.

Quên đi, cô nghĩ nghĩ, nghe nói Bilibili dạo này mới đăng video mới.

Xem bọn họ “đội quần” một chút cũng không tệ.

Về vấn đề “bùng nổ” mà fan nói.

Vào một ngày đẹp trời nào đó, ảnh đế Dung đăng lên một tấm hình giấy chứng nhận kết hôn, “Thật tốt, tôi được ”gả” rồi.

Vô cùng “bùng nổ”.

Tác giả có lời muốn nói:

Đừng hỏi tui âm mưu gì đó, truyện này chỉ có yêu đương, yêu đương, yêu đương thôi~~ qwq.

17. Chương 17

Dung Ngọc [V]: Mấy bạn thấy ai đẹp trai hơn? [hình Dung Ngọc] [hình diễn viên A]

Khi đó hai người bọn họ kết hôn một cách chớp nhoáng.

Sau khi kết hôn, Dung Ngọc chậm rãi lui về sau, dù fans hâm mộ có giữ anh lại cỡ nào cũng không ngăn được quyết tâm nuôi vợ béo của mình.

Lúc đầu fans hâm mộ rất nhớ anh, nhưng không lâu sau họ lại không muốn nhìn thấy anh nữa.

Anh... hoàn...toàn...biến thành người cuồng khoe bà xã.

Vào Weibo của anh xem thử nhé:

Dung Ngọc [V]: Hôm nay Nhan Nhan khen tôi có mắt nhìn, tôi thấy là do “Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi.” * [ảnh 1] [ảnh 2]...[ảnh 9].

*Trong mắt người yêu thì luôn đẹp nhất.

Dung Ngọc [V]: Nhan Nhan bảo tôi nuôi cô ấy béo lên rồi. [ảnh 1] [ảnh 2]...[ảnh 9].

Dung Ngọc [V]: Nhan Nhan nấu mì cho tôi [ảnh 1] [ảnh 2]...

Mỗi ngày đều lên khoe Nhan Nhan thế này, Nhan Nhan thế kia, dù có ôn nhuận như ngọc thì cũng không thể che đậy được bản chất thê nô.

Xem Weibo lần này, fans hâm mộ suy nghĩ chắc là ảnh hậu Quý thấy trai A đẹp hơn rồi...

Fans hâm mộ: hóng hớt!

Bọn em thì thấy anh đẹp trai đó, nhưng ảnh hậu Quý lại thấy người ta đẹp hơn ha ha ha ha!

...

Người đàn ông dịu dàng bỏ điện thoại xuống, đi về phía vợ mình đang nằm trên sofa.

Nhìn người trên TV, rồi lại nhìn người ngồi bên cạnh.

Tinh Nhan như đang tập trung xem TV, nhìn nam chính tức giận đến nỗi đánh người, người đàn ông bên cạnh nhẹ giọng phê bình, “Hơi giả tạo, cảm xúc không tới, mắt không đỏ, không thể hiện rõ sự tuyệt vọng, cậu ta chắc là...”

Tinh Nhan đang chuẩn bị cười lại không cười nổi...anh đang lấy tiêu chuẩn nào ra so sánh thế?

Dung Ngọc lấy lại tinh thần, ngại ngùng đỡ trán, “Bệnh nghề nghiệp của anh lại tái phát.”

Anh ôm lấy cô, nhẹ giọng làm nũng, “Quên đi, đừng xem nữa, nghỉ ngơi với anh một lát nhé?”

Tinh Nhan như cười như không nhìn anh, âm thầm bấm like cho cái mặt vô tội ấy, cô tắt TV, “Anh diễn cho em xem nha?”

Người đàn ông mỉm cười bất đắc dĩ, cứng chiều nói, “Em thích là được.”

Anh nằm xuống sofa nghĩ đến dáng vẻ bị khi dễ của nam chính, kéo kéo quần áo của mình, kéo tay cô xuống chỗ “thằng em” của mình, dáng vẻ chịu đựng liều chết không theo.

Tinh Nhan:...

Nam chính bị đánh chỗ này hả?

Cô mím môi môi đỏ mọng, BUT, đáng thương như thế thật khiến người khác muốn khi dễ.

Thuận tay nhéo nhéo thứ ở trong tay, cô duỗi chân dài ngồi lên người anh, cúi đầu nhẹ giọng nói, “Suýt! Ngoan nào!”

...

Chỉ tiếc là, lấy nhau được 5 năm mà bọn họ vẫn chưa có baby.

Vốn dĩ Tinh Nhan và Dung Ngọc có chút tiếc nuối, nhưng với tính cách của bọn họ, chút tiếc nuối này cũng sớm thông suốt.

Đặc biệt là Dung Ngọc, có thể hưởng thụ thế giới hai người, nên dù thế nào cũng không nỡ từ bỏ một cuộc sống như thế.

Mà lần này, không hề xuất hiện sự kiện “ướt át” kia, Tinh Nhan suôn sẻ tiếp tục cuộc sống của nguyên chủ.

Nữ diễn viên đầu tiên trong nước được nhận giải Oscar chính là Tinh Nhan, lúc cô nhận được bức tượng vàng ấy, rốt cục cô đã có cảm giác số mệnh đã chuyển sang cô.

Số mệnh đổi chủ.

Tinh Nhan bỗng nhiên hiểu ra, cầm cúp vàng nở nụ cười.

Một tháng sau, cục cưng đúng hạn mà đến.

Dung Ngọc:...

...

Tinh Nhan vui vẻ cả đời, cũng được Dung Ngọc cưng chiều cả đời.

“Em...phải đi rồi.” Bà lão cố gắng nở nụ cười, vẫn phóng khoáng như xưa, Tinh Nhan nhìn Dung Ngọc ở bên cạnh giường, khó nhọc nói, “Anh...đừng giữ nữa.”

“Ừ.” Ông lão gật đầu, ông vẫn giữ được phong thái năm xưa, nụ cười vẫn dịu dàng như thế, ông vuốt ve đầu bà, hốc mắt dần đỏ lên.

Ông bảo, “Nhan Nhan đừng sợ.”

Chờ ông, ông sẽ nhanh đến gặp bà.

Ánh nắng chiếu xuống, ông lão lấy ra một bộ quần áo xinh đẹp, run rẩy thay cho bà lão. Thay quần áo xong liền nắm chặt tay bà.

Người đàn ông và đứa bé đẩy cửa bước vào, nước mắt bỗng chốc tràn mi, nước mắt không thể nào dừng lại.

Thực ra, lúc trước, đối với chuyện tình của hai người họ, trên mạng có fan chúc mừng cũng có fan chửi chửi rằng tình yêu của bọn họ quá phát triển quá nhanh, lửa tình quá kịch liệt, rồi sẽ nhanh lụi tàn mà thôi.

Nhưng bọn họ chờ đợi năm năm, mười năm, hai mươi năm, lên trung học, vào đại học, kết hôn...nhưng tình yêu ấy vẫn như cũ, vẫn nồng cháy như thuở ban đầu.

Một cái chờ, là chờ cả đời.

Mùa thu năm 2187, nữ diễn viên đoạt giải Oscar Quý Tinh Nhan và ông xã là ảnh đế Dung Ngọc, nắm tay nhau vĩnh biệt cõi đời.

...

Lúc Tinh Nhan quay lại thế giới thực, cô đang ngồi trong phòng tắm, tựa như mình vừa mới ngủ thiếp đi, nhưng một giấc mơ lại mất đi toàn bộ sức lực.

Cô day day trán, giọng nói không còn sức, “Điểm Điểm?”

Trước mặt xuất hiện một màn hình, hiện lên dòng chữ Tấn Giang lì xì.

Quả cầu ở góc trái màn hình xoay xoay vài vòng, giọng nói đầy bất đắc dĩ, “Kí chủ, tôi không phải là Điểm Điểm.”

Đôi chân trắng nõn bước ra khỏi bồn tắm, Tinh Nhan choàng khăn tắm vào, lấy khăn lau lau tóc, lãnh đạm đáp, “Nhiệm vụ của tôi có hoàn thành không?”

Lúc trước, lần đầu nhận được lì xì là lúc cô mới mười tuổi, nhưng cả đời cô không thiếu thứ gì, cứ như dẹt hoa trên gấm, cô cũng không dựa dẫm vào nó quá mức.

Đáng tiếc sau đó cô lại bất ngờ qua đời, linh hồn sắp biến mất thì hệ thống lì xì đưa ra trao đổi, để cô đi đến những thế giới khác chiến thắng số mệnh, nó sẽ giúp cô ngưng hồn lại.

Cô đồng ý.

Nhưng, ở thế những giới ấy, linh hồn và số mệnh của cô có mối quan hệ gắn bó chặt chẽ, số mệnh bị lấy đi thì linh hồn ở thế giới đó cũng bị xóa mất kí ức.

Vì thế cô không biết được mình có hoàn thành nhiệm vụ hay không.

“Rất tốt.” Trái cầu nhỏ gập gập, khen ngợi, “Cô thử mở bao lì xì mới ra đi.”

Trên màn hình hiện lên một biểu tượng, Long 123

Thuộc nhóm cao cấp.

Tinh Nhan bước đến bên ghế nằm xuống, xoay qua xoay lại, cứ cảm thấy ghế nằm không thoải mái như trước.

Cô bỏ qua cảm giác khó hiểu này, ấn vào bao lì xì.

Bao lì xì vang lên tiếng rỗng ngăm, rỗng đến đây!

Rỗng liên tục xuất hiện.

Olym: “Rỗng mới xuất hiện! Là con cái hả?”

Bởi vì thuộc nhóm rỗng, bình thường xuất hiện sẽ nhiều hơn, đương nhiên cũng có những loài khác, nhưng nếu không đề cập đến thì vẫn ngầm thừa nhận là long tộc.

Tinh Nhan nghĩ nghĩ, đứng lên mở ngăn tủ ra, trong đây chứa rất nhiều quà tặng sinh nhật mấy năm nay của cô, đa số là dây chuyền kim cương, vòng tay bla bla...

Cô lấy vài cái, gửi vào một bao lì xì.

XY: Nhân loại, lẽ ra mất.

Lì xì vừa đưa ra, ngay lập tức bị lấy đi.

Loài rỗng rất thích đồ vật lấp lánh, không biết bên kia có cần kim cương do hiện đại mài ra hay không.

Nguyễn người mắc câu.

Mấy con rỗng biến mất một lúc, sau khi xuất hiện lại, mê mẩn nói.

Alin/Bath/...Ngao Kim: Rỗng thần hiển linh! Nhân loại nhà ngươi quá rộng rãi rồi! Còn nữa không, còn nữa không?

Mấy cái quý báu đó! Rõ ràng, mấy con rồng rất thích mấy cái lấp lánh vừa lấy được từ chỗ cô.

XY: Có.

Mấy con rồng rất vui, nói chuyện với cô: Người cần gì?

Loài rồng vốn cao ngạo, rất khinh thường loại chuyện chiếm tiện nghi của nhân loại.

Tinh Nhan rất dứt khoát, XY: Tôi cần công pháp, để nhắm vào linh hồn người bình thường.

Công pháp của nhân loại đối với loài rồng giống như kim cương đối với Tinh Nhan. Công pháp của nhân loại vô dụng với bọn chúng, tuổi thọ loài rồng lại dài, lại thích sưu tập đồ quý, tùy tay cũng gom được một mớ.

Cũng không hề lo lắng, mấy con rồng liền tiện tay lấy ra mấy công pháp ném cho Tinh Nhan.

Lúc bị hệ thống gọi đi, Tinh Nhan cong khoe môi đỏ mọng.

Hiện tại linh hồn của cô gắn liền với số mệnh mới mất trí nhớ, nếu có ngày cô không cần số mệnh thì sao?

Tác giả có lời muốn nói: Thế giới tiếp theo:

Công chúa nhà giàu tùy hứng và anh trai cấm dục của chồng sắp cưới.

18. Chương 18: [thế Giới 2]: Anh Cả Cấm Dục - Tương Giao Quá Sâu

Điểm Điểm vô cùng tận tình gửi cho cô nội dung kịch bản.

Ở thế giới này, theo góc độ của nữ chính, là câu chuyện về tình yêu với tổng giám đốc “bá đạo”.

Theo góc độ của nam chính, là câu chuyện về thư kí ngọt ngào của tôi.

Bối cảnh được diễn ra ở một thế giới với nền kinh tế phát triển mạnh.

Nữ chính là một cô gái xinh đẹp mộng mơ, sau khi tốt nghiệp được đàn anh giới thiệu vào tập đoàn Thịnh Thế làm việc, cố gắng trở thành một nhân viên nho nhỏ.

Bước ngoặt chính là, vào một ngày kia nữ chính vô tình giúp đỡ tổng giám đốc, nam chính thấy cô rất thú vị nên thăng chức cô làm thư kí tổng giám đốc.

Sau đó xảy ra vài chuyện, cuối cùng cô được tổng giám đốc - bạch mã hoàng tử của đời mình rước về dinh.

...

Nhưng bạch mã hoàng tử của cô ta vốn dĩ đã có vợ chưa cưới.

Nguyên chủ của Tinh Nhan chính là vợ chưa cưới của nam chính.

— Đương nhiên nam chính không hề thích cô.

Nhà họ Quý và nhà họ Thịnh là hai trong số những gia tộc giàu nhất nhì ở đây, nam chính họ Thịnh, nguyên chủ của cô là cô con gái nhà họ Quý.

Ông Quý và vợ mình là thanh mai trúc mã, tình cảm rất tốt, tuy chỉ có một đứa con gái nhưng không hề có ý định sinh thêm con trai hay nhận con nuôi để thừa kế sản nghiệp họ Quý, cô con gái từ nhỏ đã được bọn họ cưng chiều không rời tay.

Quý Tinh Nhan được cưng chiều từ nhỏ thế nên tính tình hơi tùy hứng và có chút yếu ớt.

Sau khi bị rơi xuống nước được Thịnh Lê cứu, cô công chúa nghĩ rằng mình đã tìm được tình yêu của đời mình, thế không phải anh không gả sau đó náo loạn với ba mẹ muốn lấy anh cho bằng được.

Ba mẹ Quý không thể nào không chiều con, ngấm ngấm điều tra nhân phẩm của nam chủ, là con riêng, nhưng đây không phải là chuyện anh ta có thể lựa chọn, cũng là một người sạch sẽ hiếm thấy, điểm này thì ok.

Vợ chồng nhà họ Quý bèn bàn bạc với bên nhà họ Thịnh.

Sau đó, nam chính có lẽ là thấy gia thế nhà họ Quý, với lại mình cũng không có người yêu nên đồng ý, sau đó hai người tổ chức lễ đính hôn.

Nhưng thật đáng tiếc, về sau người con gái anh ta yêu lại xuất hiện.

Thế là sự tồn tại của vợ chưa cưới là cô đây trở nên có cũng như không.

Đặc biệt là công chúa không biết điều không chịu giải trừ hôn ước...khiến cho nữ chính đau khổ giận dữ nam chính một thời gian.

— ngứa mắt vô cùng.

Hậu quả khiến nam nữ chính ngứa mắt là gì?

Sau đó nhà họ Quý dốc sức giúp đỡ con rể của mình, đâu ngờ rằng mình đang dẫn sói vào nhà.

Sau khi Thịnh Lê bức anh mình rời khỏi vị trí chủ nhân của nhà họ Thịnh, chuyện đầu tiên anh ta làm chính là quay sang đâm nhà họ Quý một nhát rồi dần dần nuốt gọn luôn cả cơ nghiệp nhà họ Quý.

Đã thế còn vờ đạo mạo nói rằng,

“Tôi vốn nể tình Quý gia đã từng giúp đỡ nên không muốn tuyệt tình như thế, nhưng mấy người lại được voi đòi tiên...”

“Khiến cô gái gốc kia đau lòng như thế...”

Hay cho câu được voi đòi tiên!

Nguyên chủ là một cô gái yếu ớt, nhìn kết cục như thế, tuyệt vọng, không cam lòng và hối hận, tất cả đều biến thành nỗi hận thù ngập trời với nam chính.

Điều kiện trao đổi là khiến nam chính trắng tay, làm cho anh ta thống khổ.

Cô không biết nhiệm vụ lần trước hoàn thành như thế nào, lần này e là sẽ phải đổi đầu với nam chính.

Sợ hãi là thế nhưng Tinh Nhan lại rất nóng lòng muốn thử.

Thống khổ ư...không biết da “con giời” có dày không nhỉ...

Suy nghĩ vẫn cứ loay quanh trong đầu cô mãi không dứt, Tinh Nhan lấy lại tinh thần, cảm thấy nước ở đầu tràn vào mắt, mũi miệng và tai mình, đôi mắt nhói nhói vì bị nước tràn vào, phổi đau đau...

Bị sặc nước nên không thể hít thở, cô chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết rằng mình đang chìm dưới nước phải bơi lên bờ mới được.

Nhưng...đáy lòng Tinh Nhan trầm xuống, cô bỗng nhiên phát hiện, mình không thể cử động, không thể làm gì ngoài việc để cơ thể cứ chìm dần xuống.

Cô bỗng nhiên nhớ ra, sau khi bị ngã xuống nước suýt chết đuối, nguyên chủ rất sợ nước, chỉ cần gặp nước là cả người cứng đờ không thể động đậy.

Bản năng cơ thể có thể vĩ đại cỡ nào?

— Cô không thể chịu đựng được.

Thần kinh bị kéo căng, nhìn thấy mình sắp chìm, Tinh Nhan cắn răng, cố gắng cử động cơ thể của mình, tai cứ ong ong, thần trí dần dần mơ hồ.

Môi bị cô cắn đến chảy máu, cử động coi nào!

Phía trước mắt dần dần tối lại...cái chết ngày càng đến gần, thời gian dần chậm lại...

Tối quá...

Đúng lúc này, trước mặt bỗng hiện ra một dáng người.

Hình như là một người đàn ông đang bơi đến.

Mắt của cô giờ đây đã không còn nhìn rõ, chỉ thấy dáng vẻ cao lớn của người đàn ông đang định ôm lấy cô, lí trí mách bảo cô phải phối hợp.

Nhưng lí trí của cô không thể khống chế được cơ thể đang khủng hoảng của mình.

Trong khoảnh khắc người kia chạm vào cô, cơ thể vốn dĩ không thể cử động bỗng nhiên hóa thành bạch tuộc gắt gao quấn chặt người kia, tựa như anh là “bè cứu sinh” của cô.

A...ôm được rồi...an toàn rồi...

Trước mắt tối đen, sau khi bám được “bè cứu sinh” Tinh Nhan thả lỏng tinh thần rồi chìm vào hôn mê.

Người đàn ông khó chịu kéo lấy cánh tay cô.

Cô ôm thế này làm sao anh bơi được.

Ý chí sống sót của con người lớn bao nhiêu không ai biết rõ, cảm nhận “bè cứu sinh” định rời khỏi, cô bỗng chốc khẩn trương hẳn lên.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là ôm anh chặt hơn.

Về mặt người đàn ông không hề thay đổi, sau đó mới nhận ra cô bị thiếu dưỡng khí mà ngất đi.

Tạm ngừng một lát, đôi môi lạnh lẽo đột ngột áp lên.

Đôi môi tái nhợt, mái tóc dài lay động theo làn nước, thân thể mềm mại của cô bám chặt trên người anh phù hợp đến không ngờ, khiến người ta thương tiếc.

Luồng không khí mát lạnh truyền từ môi anh sang cô, thành công xoa dịu sự đau đớn từ phổi, đầu cũng bớt đau hẳn.

Thừa dịp cô nới lỏng tay, người đàn ông nhanh chóng điều chỉnh vị trí của cô, dang tay ra ôm lấy cô vào lòng rồi bơi lên bờ.

Đáy biển thăm thẳm, hai người vừa ôm hôn vừa bơi vào bờ.

Bùm...

Có người nhảy xuống nước.

Người đàn ông nhìn cô gái nhắm mắt hô hấp khó khăn trong lòng mình, chậm chậm kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Tinh Nhan dần dần lấy lại hô hấp, trong tiềm thức nhận thấy ở đây vô cùng an toàn nên nhắm mắt nghỉ ngơi một lát.

Nhưng cô lại cảm thấy hơi thở ấy dần dần rời xa cô.

Sự ngang ngược từ trong xương cốt, Tinh Nhan mở mắt ra.

Cô vội vàng giữ chặt nó không để nó chạy mất, bỗng nhiên hôn lên môi người kia, khàn giọng nói, “Cho tôi!”

...Bầu không khí bỗng chốc chìm vào im lặng.

19. Chương 19: Thiếu

Nguồn nhẩy chương

20. Chương 20

Ánh mắt anh trầm xuống.

Nhìn người đàn ông đứng bên cạnh, anh ngửa đầu, đôi môi mấp máy.

“Em trai.”

Thịnh Lê bơi tới đây, không hỏi anh có chuyện gì, chỉ nhìn thoáng qua người đang hôn mê nằm trong ngực anh, anh ta đưa tay ra đón lấy, “Phiền anh cả quá.”

Ma xui quỷ khiến, Thịnh Ngự tránh cánh tay đang đưa ra, nhìn vào mắt anh ta, ngay lập tức cả người anh cứng đờ.

— đây là vợ chưa cưới của Thịnh Lê.

Thịnh Lê cười cười đón lấy, kéo mạnh một tí nhưng không được — không ngờ cô lại ôm chặt đến thế.

Không còn cách nào khác, thực ra Thịnh Lê cũng không muốn đưa cô trở về, nếu không vì nể mặt cô là vợ chưa cưới của anh ta...

...Cô gái ngốc kia còn đợi anh ta ở trên tàu kia, dám chùng lát nữa lại ghen cho mà xem.

Thịnh Lê buông tay ra, gật đầu nhờ vả, “Vây phiền anh cả rồi.”

Thịnh Ngự dừng tay, càng ôm cô chặt hơn, nhìn người trong lòng mình, đôi môi mím chặt vô cùng lạnh lùng.

“Ừ.”

Thịnh Lê lên tàu, một cô gái khoác khăn tắm chạy đến đón, mũi chân vẽ loạn trên sàn hồi nhỏ, “Sao rồi? Cô ấy không sao chứ?”

Đôi mắt to tròn như mèo con có chút ử rữ, cô ta cau cau cái mũi rồi nói, “Đều tại em không tốt, không ngờ cô ấy lại sợ nước như thế...”

“Không có gì cả.” Thịnh Lê thờ ơ trả lời, gõ gõ lên trán cô ta, “Em đó, rõ ràng là không vui mà còn bảo anh đi cứu cô ta...”

“Đó...đó không phải là vì cô ấy là vợ chưa cưới của anh sao...” Cô ta nhú mi, ồm ồm nói thảm.

“Ghen hả?” Thịnh Lê nghe giọng điệu chua xót của cô ta, cười cười lắc cái đầu đầy nước, như cười như không nhìn đôi môi cô ta, đầu lưỡi phóng tung liếm khước môi, như đang nghĩ cái gì, anh ta kéo dài giọng hỏi, “Anh thích ai em không biết à?”

Nhớ đến ngày nào đó trong phòng họp, nhớ đến dáng vẻ bị khi dễ khi anh ta đặt cô dưới thân...

Hai má Liễu Nguyệt Nguyệt đỏ bừng, trừng to đôi mắt ngập nước như chú nai con khi đang bị khi dễ.

Đồ lưu manh! Em không thềm biết.

...

Lúc Tinh Nhan tỉnh lại, cô đang nằm trong một căn phòng dành cho khách.

Cô ngồi dậy, day day cái trán rồi đẩy cửa bước ra ngoài.

Có một quản gia đi đến, cung kính đáp, “Mợ hai, cô tỉnh rồi.”

Về mặt ông ta mang theo nụ cười kiêu cách, “Bà chủ chắc sẽ vui lắm, cô không biết bà ấy đã chăm sóc cô rất lâu, vừa nãy vì đau đầu nên mới đi nghỉ một lát, vừa lúc cô tỉnh lại...”

Tinh Nhan ngẩng ngang lời ông ta, giọng nói hơi khàn khàn, “Nước...”

Có lẽ là do di chứng, cổ họng cô đến bây giờ vẫn còn đau rát.

Quả gia ngừng lại, nhìn cô lâu hơn, rồi vỗ trán của mình, “Ôi xem đầu óc tôi này, cô chờ một lát.”

Tiểu thư nhà họ Quý...lại bị người khác gọi là mợ hai, sao không có phản ứng gì hết vậy...

Tinh Nhan uống nước xong lại nằm xuống giường trong phòng khách để sắp xếp sự việc rõ ràng hơn.

Bị gọi là mợ hai, lại rơi xuống nước, cô đã có kết luận, chắc đây là lúc nam chủ chuẩn bị từ hôn với nhà họ Quý.

Nhưng Quý tiểu thư lại không chịu hiểu, cho nên lần này Thịnh Lê dẫn theo Liễu Nguyệt Nguyệt đi du thuyền, cô cũng đi theo để hỏi cho ra lẽ, nếu không thích cô thì tại sao lại đồng ý đính hôn?

Cô từ nhỏ đã chứng kiến tình yêu của ba mẹ, nên cô đã từng nghĩ, nếu anh ta đồng ý đính hôn với cô có nghĩa là anh ta có tình cảm với mình, thế thì vì sao lại thay đổi như thế?

Nhưng chưa kịp hỏi thì Liễu Nguyệt Nguyệt cứ lôi kéo cô xuống biển bơi khiến cho cô hôn mê bất tỉnh.

Sau khi Tinh Nhan tỉnh lại, bà Thịnh nói với cô rằng chính Thịnh Lê đã nhảy xuống cứu cô, tình huống rất gấp, còn bảo mọi người trong nhà họ Thịnh phải gọi cô là mợ hai, sau đó vỗ vỗ tay cô nói rằng ba ta rất hiểu con trai mình, sớm muộn gì cũng sẽ đón cô về nhà.

Còn chuyện từ hôn...

Bà Thịnh thở dài, bảo cô đừng trách Thịnh Lê, Thịnh Lê cũng là bất đắc dĩ, gần đây anh ta đặc tội với người khác, sợ có chuyện gì sẽ ảnh hưởng đến cô.

Cô công chúa nhỏ ngây thơ đương nhiên sẽ tin ngay.

Đặc biệt là sau đó Thịnh Lê cũng không hề khó chịu khi người khác gọi cô là mợ hai.

Cô nghĩ mình đã hiểu Thịnh Lê, về nhà đòi ba giúp Thịnh Lê, nghĩ rằng anh ta sẽ rất vui.

Trong ấn tượng của cô công chúa nhỏ, mọi người trong nhà họ Thịnh đều là người tốt, bà Thịnh ôn hòa, ông Thịnh nghiêm minh, Thịnh Lê thì thích cô.

Đến cuối cô mới nhận ra rằng đây là một cơn ác mộng.

Tinh Nhan ngồi xuống, nhìn người trong gương, rõ ràng giống nhau như thế, nhưng ánh mắt của nguyên chủ lại dịu dàng và đơn thuần, vừa nhìn liền biết chính là một cô công chúa được nuông chiều.

Đáng tiếc...

Nghĩ công chúa nhỏ thì dễ lừa hả?

Tinh Nhan cong khóe môi, vậy công chúa tôi đây sẽ cho các người thấy.

...

“Tinh Nhan?”

Một người phụ nữ trông có vẻ được chăm sóc tốt bước vào phòng, vẻ mặt thoải mái, “Cám ơn trời phật, con cuối cùng cũng tỉnh rồi! Con khiến A Lê lo lắng muốn chết rồi.”

Tinh Nhan tròn mắt nhìn bà không nói gì.

Người phụ nữ dừng lại, nghĩ cô chưa kịp thích ứng, không ngại ngừng mà nói tiếp, “A Lê còn không kịp mặc đồ, lần đầu tiên mẹ thấy nó như thế...”

Vậy chắc là do vừa mới cùng nữ chính chơi “đánh trận” xong đấy.

Giọng Tinh Nhan đầy bất mãn, “Không dám đâu! Là người bên cạnh anh ta lôi con xuống đó! Anh ta còn nhảy xuống cứu cô ta trước nữa kìa!”

Sau đó cô vờ giận dỗi, thốt ra câu cửa miệng của nguyên chủ, “Con muốn nói cho ba biết!”

Bà Thịnh vội vàng ngăn cản, khuyên nhủ cô, “Cô Liễu cũng không cố ý, A Lê đã giúp con xả giận rồi, Quý tổng bận như thế, con đừng làm phiền ba con.”

Ông chủ nhà họ Quý cũng không phải hiền lành gì, ông ấy mà nghe được chuyện Tinh Nhan bị té xuống biển chắc chắn sẽ biết có chuyện mờ ám trong đó, bà đã khuyên con trai mình, tuy không muốn thừa nhận. Nhưng con trai mình xem trọng Liễu Nguyệt Nguyệt như thế, nếu nhà họ Quý mà ra tay với cô ta thì Thịnh Lê chắc chắn sẽ không thể nhẫn nhịn.

Ánh mắt Tinh Nhan hiện lên ý cười, hất cằm lên, kiêu căng nói, “Không đâu!”

Cô công chúa lúc nào cũng được nuông chiều làm sao để người khác khi dễ.

Bà Thịnh còn định khuyên ngăn, Tinh Nhan khó hiểu nhìn bà, nhíu mi cất giọng đầy bất mãn, “Con đói quá! Mẹ Thịnh không thương con, còn muốn thay mặt cô ta cầu tình...”

Công chúa nhỏ nghĩa là gì?

Chính là mọi người phải cưng chiều tôi.

Bà Thịnh ngừng lại, nở nụ cười, “Sao lại thế, mẹ đương nhiên phải đứng về phe của Tinh Nhan rồi.”

Bà vỗ vỗ tay Tinh Nhan, vẻ mặt nở nụ cười từ ái, “Cháo nấu cho Tinh Nhan đã chín rồi, bây giờ chúng ta xuống lầu ăn nhé!”

Bấy giờ Tinh Nhan mới vui vẻ đứng dậy, ỷ lại nói, “Do chính tay mẹ Thịnh nấu đấy!”

Cô nói tiếp, “Sau khi kinh hãi, con phải ăn cháo do chính tay mẹ nấu mới được.”

Muốn cầu xin cô? Còn định lừa cô? Vậy thì chịu chết đi.

Khóe môi bà Thịnh co rút lại, ý là nếu bà không nấu thì cô về nhà kêu mẹ mình nấu?

Bà nở nụ cười miễn cưỡng, “Đúng, lát nữa mẹ sẽ đi nấu.”

Đời này...đời này bà chưa bước xuống phòng bếp bao giờ.

...

Lúc ăn cơm.

Bà Thịnh dịu dàng đặt cháo xuống bàn, giả vờ đụng trúng tay, suýt xoa một tiếng.

Quản gia chạy đến hỏi, “Bà chủ, bà không sao chứ?”

“Không có gì, chuyện nhỏ ấy mà.” Bà Thịnh vẫy tay, nhìn thoáng qua Tinh Nhan, như không muốn để anh ta cảm, giọng nói vô cùng từ ái, “Gọi A Ngự xuống ăn cơm đi, thằng nhỏ này có chút hiểu lầm với tôi, không bao giờ chịu xuống đây ăn cơm.”

Tinh Nhan không thèm đáp lại, lại nhìn sang chén cháo, “Nóng không?”

Rồi cô quay sang nhìn quản gia không vừa ý, “Tôi mà chạm vào sẽ phỏng tay, ở nhà tôi quản gia sẽ thổi cho nguội bớt.”

Bà Thịnh:...muốn cắn nát hàm răng, vì bà ta không chịu thổi nên bị phỏng là đáng đời ư?

Cố gắng áp cơn giận xuống, nuốt hết những lời muốn nói vào trong, bà Thịnh nuốt một ngụm máu xuống, chậm rãi nói, “Quản gia, đem canh làm nguội bớt đi.”

21. Chương 21

Tiểu công chúa không hiểu vì sao anh lại im lặng, giọng nói tràn đầy nghi ngờ, “Anh cả?”

Đôi chân nghịch ngợm vẽ vẽ lên chân anh.

Anh bị hai từ này kích khiến cả người run lên.

Người đàn ông được gọi là anh cả lấy lại tinh thần, đứng bật dậy.

“Sao thế?” Tinh Nhan kéo dài giọng, nâng má cười cười.

Đôi mắt anh sâu không thấy đáy, hầu kết gọi cảm trượt lên trượt xuống, cảm giác ngứa ngáy từ chân chạy thẳng lên trên, trực tiếp chạy vào tim anh.

Đôi chân như cắm rễ tại chỗ, không sao nhúc nhích được, cứ để đôi bàn chân nhỏ nhắn kia từng chút từng chút một trêu chọc anh.

Bà Thịnh cố gắng che giấu nụ cười, “Không sao, không sao đâu, anh cả con không quen bị người khác sai bảo.”

Bà nói xong lại khuyên Thịnh Ngự, “Đừng giận, đừng giận, có gì để ăn xong rồi nói.”

Anh...cả.

Có vài lời, người nào đó nói ra thì vô cùng mờ ám, là một loại tình thú, nhưng từ miệng người khác lại nhắc nhở một sự thật lạnh lẽo.

Ví dụ, là địch không phải bạn.

Ví dụ, tình cảm thật giả.

Người đàn ông dời mắt sang chỗ khác, hơi thở trầm xuống, anh đứng dậy đẩy ghế ra bước lên lầu.

Đôi chân bị đẩy ra, Tinh Nhan từ từ mang giày vào, nhìn theo sườn mặt anh rồi nâng má nở nụ cười.

Aiz, lúc nóng nảy cũng đẹp trai quá đi.

...

Nhìn anh chuẩn bị bỏ đi, bà Thịnh đẩy đẩy ông Thịnh, “Tứ ca, con không chịu ăn cơm, sao anh chẳng quan tâm gì thế?”

Ông Thịnh gác đĩa xuống, mắt kiên nhẫn lườm anh, “Vô phép.”

Thịnh Ngự không thèm dừng lại, nhưng ánh mắt lóe lên sự châm chọc, mặt mày lạnh như băng.

Ông Thịnh này, không có năng lực gì chỉ biết sĩ diện và luôn mồm nói phép tắc.

Nhưng thực ra, ông ta đã sớm vứt hết mặt mũi với phép tắc của mình đi rồi.

Năm đó, ông nội qua đời đột ngột, ông Thịnh không có năng lực, xem tí nữa khiến công ty thua lỗ, sau đó nhờ vợ mình bán cửa hồi môn mới giữ lại được công ty.

Nhưng sau khi vợ mất chưa lâu, ông ta đã dẫn vợ bé vào cửa, còn mang theo đứa con riêng chỉ nhỏ hơn anh hai tháng.

Mỗi một sự việc mỗi một sự kiện đều có phép tắc của nó.

Trên bàn không còn không khí vui vẻ, công chúa nhỏ cũng không muốn ăn nữa.

Nhìn hai người ngọt ngào ở trên bàn ăn, Tinh Nhan cong khóe môi.

Dám hung dữ với anh ấy hả...

Cô nhìn hai vợ chồng nhà họ Thịnh ăn món tráng miệng sau khi ăn cơm thì đột nhiên bịt mũi lại, nghiêng đầu nói, “Dì Thịnh, sao dì còn ăn cái này!”

Cô nói chuyện với bà Thịnh nhưng mắt lại nhìn ông Thịnh.

Cô bày ra dĩa về ghê tởm, nói rất nhanh nhưng rất rõ ràng.

“Hai bác không biết ư? Món này thành phần chính chính là ống dẫn trứng của nhái, ngâm bộ phận sinh dục của con nhái vào nước ấm, chờ nó nở lớn gấp 10 - 15 lần kích thước ban đầu, thêm tí đường nữa là xong.”

“Ăn sống bộ phận sinh dục...gớm quá!”

Bà Thịnh nhìn món Tuyết cấp trong chén, bỗng nhiên cảm thấy dạ dày nôn nao, không còn cảm giác thèm ăn nữa.

*Tuyết cấp: chẻ Tuyết cấp được làm bằng lớp màng ở bộ phận sinh dục của con nhái tuyết (có ở vùng Hắc Long Giang, Liêu Ninh, Cát Lâm...), có công dụng dưỡng nhan, bồi bổ khí huyết, một trong những bí quyết hồi xuân của thời xưa.

Ông Thịnh đã buông đũa xuống, cố gắng chịu đựng rời khỏi bàn ăn, vọt vào phòng vệ sinh ngay lập tức.

Nói xong, Tinh Nhan đứng dậy, bày ra vẻ công chúa tùy hứng, “Con không muốn ăn nữa.”

Đẩy ghế ra rồi nhìn bà Thịnh một cách đầy thông cảm, “Không biết đã rửa sạch chưa nữa.”

“...”

Chưa...rửa?

Bà Thịnh bỗng chốc đen mặt, cảm giác có gì đó dính dính ở cổ họng, chực chờ nôn ra.

Bà cố gắng duy trì vẻ mặt tươi cười, nắm chặt tay đứng dậy.

“Tinh Nhan à, con muốn ăn gì? Để quản gia làm cho con, đi thấy hơi mệt, lát nữa sẽ quay lại ngay.”

“Dạ.” Tinh Nhan rất khâm phục bà. Năm phút mà có thể ỏi hết ra được...

Cô vuốt vuốt cằm, lát nữa sẽ đánh một trận nữa.

Nhưng cô vừa mới chờ chưa được hai phút thì thấy người đàn ông bước xuống lầu, mắt không thèm liếc sang bên này cứ thế mà rời đi.

Công chúa nhỏ bây giờ đã quên mất mình vừa nói gì, lập tức đứng dậy vẫy tay với quản gia, “Quản gia, lát nữa ông nói với dì Thịnh là tôi đi trước đây.”

Kế hoạch gì, mục đích gì, tôi không thèm chơi với mấy người nữa.

Quản gia đứng bên cạnh kinh ngạc ngẩng đầu lên, “Cô Quý!”

Ông ta quỳnh lên, quên mất xưng hô mợ hai, ông ta biết rõ kế hoạch của bà Thịnh, nếu cô đi mất thì bà chủ còn làm được gì nữa?

Nhưng vài giây sau ông ta đã che giấu vẻ mặt của mình, “Lát nữa bà chủ xuống đây mà không thấy cô sẽ lo lắng lắm, không bằng cô chờ một lát, chờ phu nhân xuống rồi chào bà ấy nhé.”

Thấy hai người nói chuyện, người đàn ông thờ ơ rời khỏi.

“Không.” Tinh Nhan cong khóe mắt, nhìn quản gia đang cản trở mình, vẻ mặt tùy hứng, “Tôi không vui, nếu ông không tránh ra tôi sẽ mếc ba tôi mấy người không cho tôi về nhà!”

Quản gia kinh ngạc.

Ông không ngờ cô sẽ nói như thế.

Ông ta giải thích, “Bà chủ...”

“Tôi mặc kệ!” Tinh Nhan chu môi, bắt đầu đếm, “Tôi đếm đến 3, nếu ông không tránh ra tôi sẽ mếc ba tôi!”

“Một, hai...”

Quản gia cắn răng né sang một bên, vừa thầm gọi bà Thịnh vừa mắng thầm, méc ba, méc ba! Cô lớn thế này mà còn đòi méc ba!

Hài lòng nhìn quản gia tránh ra, Tinh Nhan cố tình đạp giày cao gót thật mạnh xuống sàn nhà rồi khỏi.

Ánh nắng chói chang, Tinh Nhan nón trong túi xách ra đội lên.

Thật ra, làm công chúa nhỏ rất sướng.

Nhà họ Thịnh nằm trong một trang viên, tuy không khoa trương như trong phim truyền hình, nhưng cũng phải đi bộ một đoạn mới ra đến cổng.

Đáng lý sẽ có lái xe đến đón cô.

Quản gia nhường đường cho cô nhưng cũng không định để cô đi thật.

Chỉ cần nghĩ cũng biết, lát nữa bà Thịnh quay lại, cô mang giày cao gót chỉ đi được hai trăm mét mà thôi, sau đó thấy một chiếc xe, bà Thịnh muốn tự thân đưa cô về thì mới đón cô quay lại biệt thự.

Nhưng...

Tinh Nhan đứng ở ven đường, nhìn chiếc xe đang chạy đến gần, chiếc xe màu đen nhưng dưới ánh nắng mặt trời lại trở nên lạnh như băng.

Xe chạy cũng không nhanh lắm, nhưng không hề có ý dừng lại.

Tinh Nhan cong môi, kéo mũ thấp xuống, khoe mắt đầy khiêu khích.

Cô duỗi đôi chân dài, đột nhiên bước xuống đường.

Kết...

Tiếng thắng gấp vang lên vô cùng chói tai.

Chiếc xe cách cô một khoảng thì dừng lại.

Người đàn ông lạnh mặt, hơi thở lạnh lùng, ánh mắt như sắp nổ bão, kéo cô lại gần mình, giọng nói như vang lên từ kẽ răng, “Cô không muốn sống nữa ư?”

Cảm giác được tay người đàn ông đang nắm chặt lấy tay cô, trong lòng Tinh Nhan bỗng nhiên cảm thấy thật ê ẩm, khiến cô nuốt lại mấy câu bông đùa đang chực chờ ở khóe môi.

Cô tỏ vẻ bình tĩnh, nhẹ giọng nói, “Không sao, anh lái không nhanh mà, em đã tính hết rồi.”

“Thật đấy.” Cô cam đoan.

“Em còn chưa ở bên anh thì làm sao chết được?”

Thấy nụ cười thấp thoáng trên gương mặt cô, anh chậm rãi bình tĩnh lại.

Lúc bầu không khí giữa hai người đang tốt đẹp bỗng nhiên xuất hiện một người giúp việc đuổi theo phía sau.

“Mợ hai!”

Người đàn ông rút tay lại, đôi môi mím chặt, gương mặt góc cạnh trở lại vẻ lạnh lùng ban đầu.

Anh không nói gì, xoay người rời đi.

Công chúa nhỏ xoay người nhìn theo, sờ sờ khóe môi.

— có phải cô sắp xếp kết cục của Thịnh gia quá nhẹ?

...

Thừa lúc xe còn chưa khởi động, công chúa nhỏ chạy đến mở cửa ghế phụ ngồi vào.

“Xuống xe.”

Tinh Nhan nhìn anh, ánh mắt lấp lánh, “Em muốn ở bên anh...”

Dường như cô không hề nhận ra lời nói của mình mờ ám thế nào.

Anh dừng tay lại, mím mím môi.

Người trong kính chiếu hậu bắt đầu đuổi theo, vẻ mặt vô cùng gấp gáp.

Thịnh Ngự không nói gì, nhìn chiếc xe đằng sau ngày càng gần, gương mặt lạnh lùng như tượng, không thấy rõ cảm xúc trong mắt anh.

Nhưng lúc khoảng cách giữa hai xe không còn xa, anh đột nhiên giẫm chân ga.

Tinh Nhan bật cười.

Trong biệt thự, bà Thịnh tức giận ném vỡ một cái chén.

Dáng vẻ tức đến ghen, không phải thua vì ra chiêu, mà là dù có bày mưu tính kế thế nào cũng chỉ ghen trong lòng, không có cơ hội ra chiêu.

...

Nhà họ Thịnh cách nhà họ Quý không xa, xe Thịnh Ngự chạy không lâu đã tới.

Tinh Nhan ló đầu ra để nhận diện khuôn mặt, Thịnh Ngự không nói gì, im lặng chạy xe đến trước cổng biệt thự.

Cô xuống xe, dường như mang luôn cả sự ấm áp trong xe đi, anh hạ tầm mắt.

Người vừa đi lại quay lại gõ cửa xe.

“Đưa túi xách cho em.”

Túi xách màu hồng lẳng lẳng nằm trên ghế phụ.

Anh nhìn chăm chú gương mặt phấn khởi của cô, không nói gì bảo cô chạy đến lấy, anh yên lặng nhìn sang chỗ khác, yên lặng bước xuống xe, đi sang ghế phụ lấy túi xách ra.

Xoay người.

Thấy cô đột nhiên che mũi mình lại, “Đau quá!”

Anh lùi về sau, mím môi, cánh tay tự nhiên giơ lên đến giữa chừng lại ngừng lại.

“Cũng không thêm xoa giúp người ta nữa...” Tinh Nhan nhỏ giọng oán giận.

Anh quay mặt sang một bên vẽ nên một góc nghiêng quyến rũ, cấm dục.

Cô như đang giận hờn, ngón tay di chuyển đến ngực anh, lỗ tai nhẹ nhàng áp lên, “Vậy để em nghe thử xem lòng anh cứng thế nào...”

Thịnh Ngự cúi đầu, gương mặt cô đang áp lên ngực anh, cách trái tim của anh gần đến thế, nhịp tim anh bắt đầu rối loạn.

“Quý Tinh Nhan.” Anh trầm giọng, lùi về sau nhìn cô chăm chăm.

“Tôi không phải là Thịnh Lê.”

Anh không phải là Thịnh Lê, anh là Thịnh Ngự.

“Em biết chứ.” Dĩ nhiên cô biết anh không phải là Thịnh Lê.

Ánh mắt Tinh Nhan chăm chú nhìn anh, đột nhiên khóe môi cong lên, cô tiến lên từng bước, mũi chân đụng mũi chân của anh.

“Làm sao bây giờ, anh cả, người em thích chính là anh đó!”

Đáy mắt cô như có lốc xoáy, có thể hút linh hồn người khác, người đàn ông dời mắt, “Đừng trêu...”

“Suyt!” Tinh Nhan đưa tay lên đặt lên môi anh, ánh mắt sáng lấp lánh.
Cô kéo tay anh đặt lên ngực mình, “Anh nghe thử đi.”
Trái tim dưới tay anh đang đập thình thịch, cô khẽ cười, thấp giọng nói.
“Có nghe thấy tiếng lòng của em không?”

22. Chương 22

Chiếc Maybach màu đen dần rời khỏi.
Tinh Nhan cúi đầu rồi bật cười.
Đàn ông tai đỏ dễ thương nhất.
“Công chúa của ba sao còn chưa chịu vào!”
Tinh Nhan quay đầu, nhìn cánh cửa đang mở ra.
Một người đàn ông trung niên mập mạp bước ra, đôi mắt híp lại thành một đường thẳng, nhìn thấy cô thì bật cười trêu chọc.
Bên kia vừa mới báo công chúa nhỏ sắp về nhà, ông chờ rất lâu mà không thấy con gái của ông vào nhà, chờ không được nữa nên mới ra ngoài chờ.
Nguyên chủ tuy được nuông chiều, nhưng rất yêu thương ba mẹ mình, nếu có thể, cô luôn hy vọng ba mẹ sẽ mãi vui vẻ như thế.
Tinh Nhan bỗng chốc cười rộ lên, hắt hắt cầm ra vẻ như cô công chúa được cưng chiều, “Đang nhìn con rể của ba đó!”
Ông Quý dừng bước, gương mặt tròn tròn đột nhiên hiện lên vẻ lạnh lạnh, ông bước đến ôm lấy vai cô đi vào nhà.
“A Lê hả? Vậy cũng không được đứng bên ngoài, trời nóng thế này mà.”
Mấy ngày trước Thịnh Lê đến từ hôn, ông cảm thấy không thích hợp, từ hôn mà không có nguyên nhân gì.
Chỉ có Nhan Nhan không chịu tin thôi.
Ông nói sang chuyện khác.
“Nhanh nhanh, mẹ con nấu canh bồ câu mà ba con mình thích nhất đó, chỉ chờ con thôi!”
Tưởng nhà họ Quý ông hiền à!
“Không phải đâu!” Tinh Nhan bị ông dẫn vào nhà, cười hì hì, cô giơ ngón tay lên lắc lắc, “Con rể của ba tên là Thịnh Ngự!”
Ba Quý lão đảo chân tay.
Ông biết Thịnh Ngự...là anh của Thịnh Lê mà...
“Nhan Nhan!” Ông nghĩ nghĩ, “Con có lộn tên không?”
Tuy ông không muốn gả con gái cho Thịnh Lê nhưng...Thịnh Ngự thì cũng nực cười quá đi.
Tinh Nhan chưa kịp nói, người phụ nữ đứng trước bàn cơm mở miệng, “Hai cha con ông đang nói gì thế? Lại ăn cơm đi ~”
Bà vừa mở miệng, ba Quý liền ngừng lại, xua tay liên tục, “Lát nữa nói, lát nữa nói, ăn cơm trước đã!”

Mẹ Quý trông rất dịu dàng, Tinh Nhan rất thích những người điềm đạm như thế.

Giống như đã từng có người dịu dàng, cưng chiều cô như thế.

...

Trên bàn cơm, một nhà ba người vừa nói vừa cười, không hề có khuôn phép, vô cùng tự nhiên, vô cùng ấm áp.

“Này, Nhan Nhan, Nhan Nhan!” Ba Quý nhìn chén canh bồ câu trên bàn, nháy mắt ra điều kiện với cô.

Tinh Nhan thờ ơ, tự nhiên múc thêm một chén nữa, nhìn mẹ Quý nịnh nọt, “Ngon quá mẹ ơi! Tay nghề của mẹ quá đỉnh!”

Ăn xong cô sờ sờ bụng nhìn ba Quý, giờ đây chân mày ông đã nhíu cao ba tấc, Tinh Nhan cười tủm tỉm gật đầu, lại múc thêm một chén canh nữa.

Lúc này ở nhà họ Thịnh cô không ăn được gì nên bây giờ hơi đói.

Ba Quý đau lòng sờ túi tiền của mình.

Ánh mắt con gái ông đúng là quá cao, quỳ đen khó giấu lắm đấy.

Mẹ Quý buồn cười vỗ vỗ tay ông, “Hai cha con mấy người đừng có lén lén lút lút nữa, ông béo lắm rồi, không được ăn nữa.”

Ông Quý không vui, “Tôi đẹp trai thế này mà béo à! Hơn nữa canh bồ câu không ăn hết bỏ thì phí lắm! Mấy bữa trước không phải bà con khen tôi đẹp trai hay sao!”

Bụng ông không hề béo, chỉ có gương mặt hơi tròn mà thôi...

Trên bàn cơm nhà bọn họ, không phải là lần đầu tiên xuất hiện cảnh tượng này.

Mẹ Quý nấu ăn rất ngon, ba Quý cuồng canh bồ câu đã 30 năm rồi, nhưng canh bồ câu chứa nhiều chất dinh dưỡng, dù mẹ Quý đã cố kiểm soát, vài ngày mới làm một lần, nhưng sau khi kết hôn, gương mặt đẹp trai ngồi ngồi của ba Quý cũng dần dần béo lên.

Sau khi ông béo, mẹ Quý bắt đầu kiểm soát sức ăn của ông, sợ ông ăn vụng, bình thường mỗi lần ăn cơm, bà sẽ đổ canh bồ câu mà Tinh Nhan ăn không hết đi, khiến ông tức giận đến mức đập bàn.

Sau đó, ba Quý và Tinh Nhan ký “hợp đồng” với nhau, ví dụ như, sau khi Tinh Nhan no rồi thì múc thêm một chén nữa để đó.

Tinh Nhan không nói gì, chỉ nhìn ba Quý vì một chén canh bồ câu mà ngụy biện cho bản thân.

Khóe môi nở nụ cười, làm sao đây, bỗng nhiên cô cũng muốn...nuôi Thịnh Ngự béo mập thế này...

...

Cuối cùng, ba Quý vẫn phải trơ mắt nhìn chén canh đổ vào thùng rác, ông chú đau thương ôm ngực ngã xuống sofa.

Đau lòng quá đi.

Mẹ Quý bưng trái cây tráng miệng đến, buồn cười nhìn ông, rồi lại nhìn Nhan Nhan, bà ngồi xuống hỏi cô, “Sao rồi? Đã tìm được đáp án chưa?”

Ba mẹ Quý cũng biết chuyện hôm nay Tinh Nhan đi tìm câu trả lời.

“Đương nhiên là rồi.”

Tinh Nhan vô cùng chắc chắn, “Con sẽ từ hôn!”

Cô mất hứng bĩu môi, “Hôm nay con phát hiện Thịnh Lê và cô trợ lý kia ở cùng nhau, hèn gì anh ta muốn từ hôn với con, đồ không có mắt nhìn! Là con không thêm anh ta mới đúng!”

“Từ! từ! từ! Từ hôn là đúng!” Cô còn chưa nói xong, ba Quý đã bùng nổ, đập bàn một phát, phần nộ nói, “Con gái ba tốt như thế! Thằng đó không có mắt! Cái gì...”

Mẹ Quý nhú mày, kéo ông ngồi xuống, nhìn Tinh Nhan, nhẹ nhàng nói, “Nhan Nhan, con chắc chứ?”

Nghe Tinh Nhan nói thế, bà cũng không thích Thịnh Lê, nhưng bà sợ con gái mình sẽ hối hận, dù gì mấy ngày trước nó còn la hét không phải Thịnh Lê không lấy.

...Giờ thì quá đột ngột.

Tinh Nhan nở nụ cười, “Đương nhiên rồi.:

Cô hất cằm, kiêu ngạo nói, “Quan trọng là, con đã tìm được một người còn tốt hơn anh ta nhiều!”

Không chờ ba mẹ Quý phản ứng, Tinh Nhan nói tiếp, “Con nói cho ba mẹ nghe, lần này là nhờ anh ấy cứu con, lúc dưới nước gần như luôn!”

Ngầu quá trời ngầu! Nếu cô không bất tỉnh, chắc chắn cô sẽ xé nát quần áo của anh!

Nhìn dáng vẻ tự hào của con gái nhà mình, ba mẹ Quý bỗng nhiên cảm thấy...

Lần trước, sau khi rơi xuống nước được Thịnh Lê cứu, lần này lại được người khác cứu liền thích người ta...cái logic này...có bệnh không cơ chứ...

Chết tiệt!

“Đợi xiu.” Mẹ Quý đỡ trán, bỗng nhiên hỏi cô, “Chuyện rơi xuống nước lần này là sao hả?”

“Cực căng của ba không sao chứ!” Ba Quý hoảng hốt hỏi.

Hai người bọn họ đều biết, lần trước sau khi mém chết đuối, cô mắc chứng sợ nước, mỗi lần nhìn thấy ao hồ sẽ tự động tránh xa, vì thế bể bơi sau nhà bọn họ đã bị lấp lại.

Nói đến đây, Tinh Nhan hừ một tiếng.

Nữ vương và công chúa có một điểm rất giống nhau, chính là không chịu oan uất, nhưng khác nhau ở chỗ, nữ vương sẽ tự mình trả thù, khiến kẻ đó phải quỳ xuống xin tha, mà công chúa sẽ lựa chọn tố cáo với người khác, vì luôn luôn có người cưng chiều cô.

“Liễu Nguyệt Nguyệt và Thịnh Lê!” Công chúa nhỏ chu miệng lên, buồn bực mếu ba mẹ.

“Cái cô Liễu Nguyệt Nguyệt kia! Lúc ở trên tàu, con đã bảo mình sợ nước không muốn bơi, nói mấy lần mà cô ta vẫn kéo con xuống!”

Tinh Nhan vô ý nói, “Cô...cô ta có ý đồ giết người bắt thành!”

Cô nói tiếp.

“Còn Thịnh Lê nữa, lúc con đẩy dựa hai người bọn con đều rơi xuống, rõ ràng Liễu Nguyệt Nguyệt biết bơi, Thịnh Lê biết con sợ nước không bơi được, vậy mà lúc con chìm xuống lại thấy anh ta lo lắng bơi đến cứu cô ta ôm lên thuyền...”

“Nếu không có Thịnh Ngự tới cứu thì hôm nay con không được gặp lại ba mẹ rồi!”

Sau khi nghe xong, ba mẹ Quý tức đến run người.

Giỏi, giỏi lắm Liễu Nguyệt Nguyệt! Giỏi lắm Thịnh Lê!

Bọn họ cứ nghĩ lần này là chuyện ngoài ý muốn, nhưng không ngờ nguyên nhân lại khiến người ta ghê tởm đến thế.

Khoan nói tới Thịnh Lê là chồng sắp cưới của Tinh Nhan biết con bé sợ nước mà không cứu lại đi cứu người khác, còn cô gái Liễu Nguyệt Nguyệt kia, Tinh Nhan đã nói con bé sợ nước mà còn lôi kéo nó thì có âm mưu gì?

Giết người bắt thành...Tinh Nhan nói rất đúng.

Tinh Nhan đi qua vỗ vỗ ngực hai người, “Đừng giận! Đừng giận, con không sao rồi!”

Ba mẹ Quý nghe thế mới dần dần bình tĩnh lại.

Ánh mắt ba Quý hiện lên sự tức giận, vỗ vỗ tay cô, “Ngoan, Nhan Nhan đừng lo nhé.”

“Ba nhất định sẽ khiến bọn họ trả giá.”

Nghe ba nói thế, công chúa nhỏ liền an tâm, tò mò hỏi, “Ba định làm gì?”

“Phạm pháp thì phải chấp nhận hình phạt.” Không muốn để công chúa nhà mình lo lắng, ba Quý chuyển đề tài, sắc mặt dịu xuống, “Nhan Nhan nói người cứu con là Thịnh Ngự đúng không?”

“Đúng vậy.” Ánh mắt Tinh Nhan hiện lên ý cười, đáng vẻ muốn khoe khoang người yêu, “Con nói ba biết, anh ấy đẹp trai phát ngất! Dù hơi lạnh lùng, nhưng tốt với con lắm, mới này còn đưa con về nhà đó...”

Ba Quý không được vui.

Tuy ông biết ơn vì anh đã cứu con gái ông, nhưng con gái cưng nhà mình lại cứ kể người đàn ông khác trước mặt mình, có ông ba nào dễ chịu chứ.

Trước đây chưa bao giờ kể về ông như thế cả...

Bà Quý đỡ trán, nghi ngờ tính chân thật trong câu chuyện của con gái mình.

Không bàn tới con gái mình mỏng manh yếu ớt, với cái nhìn đầy say mê của con nhóc, cứ luôn miệng khen Thịnh Ngự tốt ra sao, đối xử với nó thế nào...

Ba Quý ghen tuông hỏi, “Vậy có muốn ba đính hôn cho hai đứa không?”

Tuy ba già chưa xót, nhưng luôn đáp ứng nguyện vọng của con gái cưng, hoàn toàn coi thường hôn ước với Thịnh Lê.

Mà ông...muốn mua thêm mấy cây chổi cứng cáp một xiu.

“Con không thèm!” Tinh Nhan lắc đầu, kiêu ngạo nói, “Con muốn để anh ấy tới nhà mình cầu hôn!”

Mục đích cuối cùng của Thịnh Ngự là phá hủy nhà họ Thịnh, cô đính hôn với nhà họ Thịnh làm gì.

“Được được được.” Ba Quý vui vẻ ra mặt, không phải ông không tin con mình, nhưng thân phận hai đứa nó...có lẽ còn lâu người ta mới đến nhà mình.

Thế thì ông có thể giữ con gái ở nhà mình lâu thêm một chút.

Nhìn con gái lên lầu, ý cười trên gương mặt hai vợ chồng biến mất.

Ba Quý lấy điện thoại gọi cho nhà họ Lý, ông đã điều tra, du thuyền Nhan Nhan đi là của nhà họ Lý.

Trên du thuyền chắc chắn có máy ghi hình.

...

Tinh Nhan nhìn người trong gương, cong môi nở nụ cười.

Ai thèm quan tâm chuyện tình của mấy người, ai thèm diễn cảnh tranh giành người yêu, tôi hại cô, cô hại tôi như nguyên tác, cô mới lừa cùng họ diễn cảnh tranh giành người yêu.

Muốn hại cô ư? Được thôi.

Chờ ngồi tù đi.

23. Chương 23

Trông ông Quý ôn hòa, điềm đạm là thế nhưng thật ra là một người làm việc vô cùng mạnh mẽ.

Lăn lộn trên thương trường bao nhiêu năm, nếu tác phong làm việc của ông mà yếu đuối thì bà Quý chắc cũng đã bán của hồi môn như bà Thịnh rồi.

Vừa bảo từ hôn, ngày hôm sau ông lập tức qua nhà họ Thịnh trả lại sính lễ.

Bà Thịnh tức đến nổi ném vỡ một cái ly.

Khi lấy lại tinh thần, bà nhin cơn giận xuống, hoang mang vội vàng chạy đến nhà họ Quý.

“Bà sui à, sao sáng nay ông sui lại mang trả sính lễ thế?”

Bà Thịnh cầm sính lễ ngồi xuống sofa, “A Lê đã làm gì khiến Nhan Nhan tức giận ư?”

Ông Quý đã đi làm, thấy bà Quý không nói gì, bà ta không hề ngại ngần, nói tiếp, “Đừng lo, về nhà tôi sẽ dạy lại nó.”

“Thằng nhóc này cũng thật là, hai ngày trước nó còn bảo tôi đối xử tốt với Nhan Nhan một chút, nó không muốn xảy ra chuyện mẹ chồng nàng dâu, thế mà hôm nay lại khiến Nhan Nhan giận dữ!”

Nói xong bà ta bật cười, giống như đang nhớ lại tình cảnh lúc ấy.

“A! Nhan Nhan đến đây con! Nhanh nào!”

Bà ta lắc lắc đầu, vừa thấy Nhan Nhan từ trên lầu bước xuống liền tỏ vẻ yêu thương.

“Bà sui, bà nói xem, Nhan Nhan chúng ta tốt như thế, sao lại khiến người khác ghét bỏ được, làm gì có chuyện mẹ chồng nàng dâu...Con trai tôi không phải lo xa quá sao?”

Lúc Tinh Nhan đi xuống nhà thì nghe được mấy lời này, nhin không được mà like cho cái mặt quá dày của bà Thịnh.

Không nói đến thì thôi, sự nhăn nhin của bà Thịnh mà đứng thứ hai thì không ai đứng nhất, lúc trước vợ của ông Thịnh còn sống, bà ta chịu đựng cả mười năm trời không hề xuất đầu lộ diện, đến khi vợ người ta bệnh nặng, bà ta liền xuất hiện mang theo đứa con trai của mình tiến vào nhà họ Thịnh.

Giống như bà ta ngồi trước mặt mẹ Quý lúc này, rõ ràng là tức muốn chết nhưng vẫn phải tỏ vẻ dịu dàng, hiền hậu, hoàn toàn không còn vẻ mặt cứng đờ đầy giận dữ của ngày hôm qua.

Nhưng đây không phải là chỗ công chúa nhỏ lên tiếng.

Về mặt bà Quý đây lạnh lùng.

Nếu bà không nghe con gái mình nói, nếu tối qua không xem qua đoạn phim mất cả đêm mới tìm được, chỉ nghe bà Thịnh nói thôi e là bà vẫn còn nghĩ Thịnh Lê rất tốt, biết thương yêu Nhan Nhan đấy.

Bà nghĩ rằng con gái mình gả sang đây sẽ rất hạnh phúc, có chồng yêu thương, mẹ chồng thì tâm lý.

Đáng tiếc.

“Đừng nói nữa.”

Bà Quý lạnh lùng cắt ngang, bình thường bà là một người phụ nữ dịu dàng, nhưng dịu dàng cỡ nào mà gặp người muốn hãm hại con gái mình thì đều sẽ xù lông lên hết thôi.

“Chuyện này không cần nói nữa, từ hôn thôi, mấy người đồng ý cũng được, không đồng ý cũng thế, sáng nay báo đã đăng thông báo rồi.”

Đối với gia tộc bọn họ, kết hôn không phải là chuyện riêng của hai người, cho nên đăng báo về chuyện từ hôn cũng là lẽ đương nhiên.

Ba Quý đã tính hết rồi, nếu nhà họ Thịnh cản trở, có báo chí đứng ở giữa, dù bọn họ có trở mặt ăm ỉ thì cũng không cần sợ, chỉ là trong lúc đó, trong mắt mọi người, tên của Tinh Nhan và Thịnh Lê vẫn sẽ bị cột chặt với nhau.

Ông không muốn để Thịnh Lê còn gấn mác chồng sắp cưới của con gái cưng của mình.

Chi bằng đánh một trận lớn, đưa chuyện lần này lên báo, nguyên nhân ra sao thì mọi người tự biết, càng mơ mơ hồ hồ thì càng hấp dẫn dân mạng tìm hiểu, ông không thêm ra tay.

Ông muốn làm sáng tỏ chuyện này, không tin thì cứ việc điều tra, điều tra ra rồi mà vẫn không chịu tin thì không cần để ý đến mấy người đấy.

Có bằng chứng mà không dùng, không lẽ ngồi chờ người ta kiếm chuyện bôi đen con gái nhà mình rồi mới lấy nó ra để thanh minh, đó không phải là cách giải quyết, mà là ngu xuẩn.

Cho dù có rửa được nỗi oan thì mấy lời mắng chửi ấy cũng không biến mất.

Ông không hề phủ nhận giới giải trí đôi lúc cần những thủ đoạn thế này, nhưng đây là con gái ông, ông sẽ không buông tha.

Sau khi bà Quý nói xong, bà Thịnh im lặng một lúc, suy nghĩ thế nào cũng không thông, sau đó vẽ mặt lại trở nên ôn hòa, trông có vẻ tiếc nuối.

“Thật sự phải làm đến nước này sao? Lúc trước Nhan Nhan thích A Lê như thế, còn bảo phải sinh hai bé trai, một đứa theo họ Quý, hai bé gái...”

Chưa dứt lời đã khiến mẹ Quý nổi giận.

Đúng, lúc trước thích Thịnh Lê như thế, ngay cả em bé cũng muốn sinh...lúc ấy Thịnh Lê cũng không hề phủ nhận, còn bây giờ thì sao??

Tinh Nhan không định ngồi xuống.

“Mẹ ơi.”

Cô hôn mẹ Quý một cái, dập tắt cơn giận của bà, nhỏ nhẹ nói, “Mau chúc phúc cho con đi, con sắp theo đuổi con rể của mẹ này!”

Bà Quý bật cười, gương mặt đang kéo căng bỗng chốc mềm mại hẳn, bất đắc dĩ nhìn cô, “Con đó!”

“Đi đi.” Bà chỉnh lại mũ cho cô, “Bảo quản gia đưa con đi.”

Công chúa nhỏ nâng cằm lên, không thèm quan tâm vẻ mặt bà Thịnh bên cạnh, xách cái túi màu hồng phấn của mình lên rồi ra khỏi nhà.

Cô vừa rời khỏi, bà Quý bỏ tách trà xuống, “Nếu bà Thịnh không còn chuyện gì nữa thì tôi không tiễn nữa.”

...

“Phó tổng, có một cô gái nói muốn gặp anh.”

Giọng của cô lễ tân rất dịu dàng, không hề nhận ra vẻ khó xử trong lòng, “Cô ấy nói, cô ấy là...em dâu tương lai cũ của anh.”

Quan hệ thật rối rắm...

Là một nhân viên lễ tân chuyên nghiệp, dù trong lòng thầm mắng mình xui xẻo thì trên mặt vẫn phải mỉm cười.

— đây là công việc hàng ngày của cô.

Người đàn ông căng mặt lại, hạ tầm mắt, “Ừ.”

...Ừ là sao? Cho lên hay không cho lên? Cô lễ tân thầm mắng vài câu, giọng nói càng ngọt ngào, “Ý của phó tổng là, để cô ấy lên đó ạ?”

Nếu cô hiểu sai, đến lúc đó anh tùy tiện cho cô một lí do nghỉ việc thì cô biết tìm ai khóc bây giờ.

“...Ừ.” Thịnh Ngự trầm giọng, tiếp tục ừ một tiếng.

Mấy người như bọn họ, xem báo buổi sáng là chuyện thường tình, cho nên anh đã biết từ sớm chuyện nhà họ Quý và họ Thịnh hủy bỏ hôn ước.

Nhân viên lễ tân đáp lại, “Dạ vâng.”

Nở một nụ cười tiêu chuẩn, cô bé lễ tân nhìn cô gái trông như một cô công chúa trước mặt, nhẹ nhàng nói.

“Làm phiền cô quá, phó tổng đang chờ cô trên lầu, chúc cô có một ngày vui vẻ.”

Tinh Nhan nhẹ nhàng lắc đầu, không cảm thấy cô ấy làm sai.

Dường như nhớ đến điều gì, cô kéo mũ xuống, đôi môi đỏ mọng nở một nụ cười, ngón tay đặt trên môi vuốt ve, giọng điệu mờ ám, “Sẽ.”

Nhất định rồi, sẽ vui vẻ mà

~Ngón tay trắng nõn, đôi môi đỏ hồng...

Nhìn theo bóng dáng đang rời đi, nhân viên lễ tân thở phào nhẹ nhõm, má nó, cái gì gọi là phong tình vạn chủng, cuối cùng cô đã gặp được rồi.

Em dâu tương lai cũ...nhà họ Quý và nhà họ Thịnh đã giải trừ hôn ước?

Cho nên...mắt của cậu hai nhà họ Quý bị mù rồi ư??

Nhân viên “Thịnh Thế” bọn cô không ít lần nhìn thấy cô trợ lý bên cạnh Thịnh nhị thiếu, nói thật, dáng vẻ như canh sông mì sợi, chỉ có đôi mắt được coi là đẹp, đã thế còn thường xuyên nhăn mũi, chu miệng, suốt ngày làm nũng giận hờn.

Được rồi, có lẽ là do tình yêu của bọn cô quá sâu đậm.

Mắt nhìn của cậu cả đúng là quá tốt.

...

Tinh Nhan đã khuất bóng không quan tâm cô ấy đang nghĩ gì.

Vừa lên lầu cô liền trực tiếp mở cửa phòng làm việc.

Nháy mắt đã thấy anh.

Người đàn ông đang cầm ly nước với khớp xương rõ ràng, anh đang đứng trước bình nước nóng khuấy khuấy gì đó.

Quần tây đen ôm lấy đôi chân dài mạnh mẽ kia, vai rộng eo thon tạo thành một hình tam giác ngược được bao bọc bởi tây trang, chỉ nhìn bóng anh thôi cũng tràn đầy quyến rũ.

Dường như nhận ra có người đang nhìn, Thịnh Ngự xoay người.

Anh bỗng nhiên ngăn người.

Ánh mắt nóng bỏng chạy dọc trên cơ thể anh, chỉ hận không thể lột sạch quần áo của anh, Thịnh Ngự nắm chặt cái ly trong tay, anh bước đến bên bàn làm việc rồi ngồi xuống.

Cầm anh căng ra, hỏi cô, “Có chuyện gì?”

Tinh Nhan cởi áo khoác, nhìn giá áo bên cạnh, vừa sắp xếp vừa trả lời, “Không có gì.”

Cuối cùng cô đặt áo khoác của mình ở phía dưới áo của anh, cô lơ đãng để tay áo của anh vòng qua thắt lưng nhét vào túi áo cô.

— nhìn cái mắc áo từ xa trông như hai người, người đàn ông đứng phía sau người phụ nữ, cánh tay ôm lấy thắt lưng cô, như đang ôm cô vào lòng.

Yết hầu Thịnh Ngự di chuyển.

Người đàn ông dời mắt, bưng ly cà phê lên uống một hớp.

Ngữ khí ngắn gọn ẩn chứa sự lạnh lùng, “Nói đi.”

Tinh Nhan vờ như không thấy, chậm rãi bước tới, ngồi xuống cạnh anh, nhìn cà phê trên bàn, như cười như không kéo dài giọng, “Anh là đồ keo kiệt.”

“Em tới lâu như vậy, chưa uống được miếng nước nào.”

Cô không cần anh giúp, môi đỏ cong lên, tự mình tìm được một cái ly trong phòng.

Hai cái ly của cô và anh trông giống nhau như đúc.

Đôi mắt cô sáng bừng, Tinh Nhan chậm rãi xoay cái ly, đến khi hai cái ly cùng một góc độ, cô cúi đầu nở nụ cười.

Người đàn ông tròn mắt nhìn cô chậm rãi in dấu son lên.

Khóe môi bỗng nhiên tê rần.

Cà phê trong tay anh xém tí nữa đổ ra ngoài.

Không biết qua bao lâu, người đàn ông lấy lại tinh thần, nghiêng mặt sang chỗ khác.

“Đừng trêu chọc tôi...”

Anh nói.

Rõ ràng kẻ bên mặc áo còn trống thế mà còn cố ý xếp áo thành kiểu đó.

“Em không có trêu...”

Tinh Nhan cong môi, vừa nói vừa bước đến cạnh cửa, quan sát ổ khóa một hồi rồi lại nghịch một chút.

Tiếng khóa cửa trong căn phòng yên tĩnh càng trở nên vang dội.

“Cạch”

Sóng lưng người đàn ông bỗng thẳng tắp.

Tiếng giày cao gót ngày càng gần, nhịp tim ngày càng nhanh,

Giọng nói nhẹ nhàng quanh quẩn bên tai anh, “— là thích.”

24. Chương 24

Giọng nói dịu dàng quanh quẩn bên tai anh, “— là thích.”

Hơi thở nhẹ nhàng như tơ, tiến vào tai xuống tận đáy lòng, có lẽ do thời tiết rất tốt, cũng có thể là do hơi thở quyến rũ, người đàn ông thấy lòng mình như có cái gì đó rơi xuống.

“Lúc trước em thích Thịnh Lê.”

Anh nhìn cô chằm chằm, không thềm phản ứng để mặc môi cô ngày càng đến gần.

Anh chỉ muốn có một câu trả lời.

Tinh Nhan bỗng nhiên bật cười, “Anh ghen hả?”

Người đàn ông nhìn sang chỗ khác, trái tim đang vui vẻ như chìm vào vũng bùn, dần dần chìm xuống.

Có đôi khi, anh mạnh dạn nói ra chuyện lúc trước em đã từng thích anh ta không phải vì để nhận được câu trêu chọc “anh ghen hả?” của em.

— Anh chỉ muốn, em che môi anh lại, nói thật to, bây giờ người em thích chính là anh.

— Đúng là người ngoài lạnh trong nóng.

“Đó là trước kia thôi.”

Tinh Nhan cúi đầu bật cười, nâng mặt anh lên, chậm rãi dán sát vào theo ý anh.

“Bây giờ người em thích chính là...”

Ánh mắt tối đen nhìn đôi môi đỏ mọng dần dần đến gần, nhịp tim trong lòng ngực bắt đầu tăng tốc.

Trán chạm trán, chóp mũi chạm vào nhau.

Ánh sáng lưu chuyển trong đôi mắt anh, dây dưa mờ ám, chậm rãi ẩn môi xuống.

Hơi thở ngọt ngào của cô truyền sang, lưu chuyển qua kẽ răng, hương vị đầy ngọt ngào, dường như anh đã cảm nhận được cảm giác chạm vào nhau như thế nào.

Tựa như một giây nữa thôi sẽ va vào nhau vậy.

Yết hầu của anh di chuyển lên xuống, tim như muốn nhảy ra ngoài.

Lúc này, cô bỗng nhiên dừng lại.

“Anh có cảm nhận được không?” Cô cười khẽ.

Hai cánh môi mấp máy, nhẹ nhàng run rẩy, cứ ngỡ sẽ chạm vào nhau nhưng lại cố tình cách ra xa.

Ngón tay cô bỗng chạm vào tai anh, chậm rãi dời xuống tim anh rồi xoa xoa.

“Hả? Anh cả?” Cô thổi hơi vào tai anh.

Vào giây phút này, trái tim anh bỗng chốc nổ bùng một tiếng, lý trí như hóa thành tro, người đàn ông nhắm mắt lại, túm lấy cô ôm vào lòng, đôi tay nắm chặt lấy eo cô, không thể kiềm chế được, mạnh mẽ hôn cô.

Điên cuồng, kịch liệt.

— anh đã nói rồi, đừng trêu chọc anh.

Tinh Nhan ngồi vào lòng anh, phía dưới là đôi chân cường tráng của anh, vòng eo bị anh nắm chặt dán vào lòng anh, đôi môi bị cạy mở mặc anh mạnh mẽ đòi lấy.

Khóe mắt cô hiện lên ý cười, Tinh Nhan đưa tay ôm lấy cổ anh, ngẩng cằm lên bắt đầu đoạt lại quyền chủ động.

Người đàn ông dừng lại một chút, rồi lại mạnh mẽ đón lấy.

Dục vọng bị khơi lên, rung động bị đánh thức, mọi ẩn nhẫn thản nhiên bỗng chốc hóa thành ngọn lửa nóng bỏng, như muốn thiêu đốt cả cô.

Hai người hôn càng lúc càng cuồng nhiệt.

Tinh cảm bộc phát, Tinh Nhan hơi mạnh tay, nút áo sơ mi rơi xuống sàn nhà, phát ra âm thanh trong trẻo.

Ngón tay dọc theo yết hầu gợi cảm trượt dần xuống.

Móng tay lướt nhẹ trên da.

Hô hấp của anh bỗng chốc nặng nề, yết hầu lên xuống, cánh tay siết chặt eo cô, áp chế chính mình không được làm ra hành động nào khác.

— không hạ hỏa được thì chỉ có thể phát tiết bằng cách này.

Đến lúc Tinh Nhan không chịu được nữa, chuyển công thành thủ, không thở nổi nằm trên ngực anh, Thịnh Ngự mới chịu rời khỏi môi cô.

Trán anh tì vào trán cô, thấy cô thở gấp, khóe mắt ửng đỏ, vẻ mặt anh bình tĩnh, khóe môi đặt lên đôi môi sưng đỏ kia thương tiếc hôn lên.

Ánh mắt tối dần.

Đến khi cô lấy lại được hô hấp, không đợi cô thích ứng, cánh tay mạnh mẽ ôm lấy cổ cô kéo vào lòng, đôi môi ngang ngực cướp lấy môi cô một lần nữa, bắt đầu một trận chiến mới.

...

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Đã sắp đến giờ nghỉ trưa.

Thư ký đứng bên ngoài nhìn đồng hồ, yên lặng bấm like cho phó tổng, nở nụ cười đi đặt hai phần cơm.

Phó tổng giám đốc Thịnh là người cuồng công việc, mỗi lần đến giờ ăn sẽ bảo cô gọi một phần cơm cho anh, khẩu vị cố định là một món.

Tuy cô đoán là trưa nay anh sẽ ra ngoài ăn...nhưng rủi như...hai người bên trong vì mãi ham chơi mà quên giờ thì sao? Đến giờ này mà hai người vẫn chưa chịu ra nữa...

Cô là thư kí có tâm nên cần phải quan tâm nhiều hơn,

Ở trong phòng.

Tinh Nhan liếm khoe môi sưng đỏ của mình, xuýt xoa một tiếng.

Hơi tiếc nuối chột chột lồng ngực người đàn ông, tiếc quá, không thể ăn anh được.

Lúc này, áo sơ mi của anh đã bị xé phanh nút, hơi nhàu nát, lộ ra một khoảng ngực khiêu gợi, nửa kín nửa hở càng thêm hấp dẫn.

Ánh mắt cô lướt một vòng trên người anh, Tinh Nhan vuốt vuốt môi, nở nụ cười, “Dạy em bơi nhé?”

Bơi lội là một hoạt động thú vị.

Bàn tay đang đặt phía sau lưng cô thoáng chốc dừng lại, “Không phải em sợ nước hay sao?”

Tinh Nhan nhìn đôi mắt đen như mực của anh, cúi đầu nở nụ cười.

“Có anh ở bên, em sẽ không sợ.”

Trái tim như muốn nổ tung, anh dời mắt sang chỗ khác, “Ừ.”

“Vậy, trong nhà anh có bể bơi không?” Cô hỏi anh, đầu ngón tay di chuyển xuống phía dưới.

Cơ thể anh bỗng cứng đờ.

“...có.” Anh nắm chặt tay, bưng ly cà phê đã nguội lên uống một hớp.

Bấy giờ Tinh Nhan mới vừa lòng, bật cười, “Em đói rồi, mình đi ăn trưa nhé?”

...

Thang máy “ting” một tiếng mở cửa ra.

Nhân viên lễ tân tò mò nhìn sang, nụ cười đã luyện tập biết bao nhiêu lần xem chút nữa không thể giữ được, trong lòng chỉ muốn chửi thề.

Lúc này đang là giờ ăn trưa cho nên mọi người đều ra ngoài ăn cơm hết rồi.

Chỉ có nhân viên lễ tân bọn cô hơi đặc biệt, phải có mặt suốt giờ làm, bình thường bọn cô sẽ luân phiên thay ca cho nhau để ăn cơm. Cho nên cô vẫn còn đang trực dưới sảnh chưa đi.

Người đẹp và phó tổng Thịnh cùng nhau rời đi, cô đã đoán trước nên thấy bọn họ nắm tay cũng không thấy bất ngờ.

Nhưng mà...phắc phắc phắc!

Phó tổng từ đó đến giờ luôn mang hình tượng nghiêm chỉnh, cấm dục, nút áo được cài đến cổ...mà bây giờ cổ áo phanh ra cứ như bị người nào đó xé rách.

Cô bé lễ tân nuốt nước miếng, ánh mắt sững sờ.

Giỏi...quá giỏi!

...

Hai người đến Như Ngọc Các ăn cơm.

Như Ngọc Cát là một nhà hàng nổi tiếng lâu đời, hai người họ không hẹn trước nhưng vừa lúc có một phòng trống, nghe nói có lúc không tìm được một bàn trống.

Tinh Nhan không thèm để ý, kéo anh đến lầu hai tìm chỗ ngồi xuống.

Cô thuận tay giữ chặt người đàn ông đang định đi qua ngồi xuống ghế đối diện, “Ngồi cạnh em này.”

Bây giờ không có người ngoài, cô muốn ở cùng anh một lát.

Thịnh Ngự im lặng ngồi xuống.

“Xin lỗi em.” Anh xin lỗi cô.

Biết rằng đồ ăn ở đây rất ngon, nhưng anh vẫn nghĩ rằng cô xứng đáng được ăn món tốt nhất.

Tinh Nhan nhìn anh liền hiểu anh đang nghĩ gì.

Cô không nói mấy câu như là, không sao hết chỉ cần có anh bên cạnh, Tinh Nhan cúi đầu nở nụ cười, “Vây anh nợ em đấy nhé.”

“Còn nợ người...”

Ánh mắt cô lướt trên người anh, hất cằm, giọng nói hùng hồn, “Anh là của em, không được để người khác chạm vào, biết không?”

Cô nheo mắt lại, nhịp tim anh bỗng chốc tăng vọt, thật lâu sau mới chậm rãi gật đầu.

Tinh Nhan hài lòng, thưởng cho anh một cái hôn.

Thịnh Ngự ngẩng người, ánh mắt thấp thoáng một luồng ánh sáng dịu dàng.

Anh lẳng lặng đưa menu cho cô, lấy cái ly rót cho cô một ly nước.

Lúc định đưa cho cô, anh nhớ đến cái gì, sờ sờ cái ly.

— cô thích nước ấm.

Anh lập tức lấy thêm một cái ly, rót nước sang ly này, rồi lại rót trở về, động tác cứ lặp đi lặp lại như thế.

Đường nét cứng rắn lượn lờ trong màn sương càng trở nên dịu dàng.

Khóe môi Tinh Nhan không che giấu nở nụ cười, ngọt ngào nói, “Anh làm gì thế?”

Thịnh Ngự sờ sờ độ ấm của cái ly rồi mới đưa cho cô. Anh hồ hững nói, “Không phải em thích uống nước ấm sao?”

Dĩ nhiên anh không hề biết mình vừa làm gì.

Tinh Nhan đột nhiên nói, “Em biết tại sao mình luôn gặp xui xẻo rồi.”

Người đàn ông nhú mày, đôi môi mím chặt.

Hiển nhiên anh không vui khi nghe cô nói thế.

Cô nép sát vào người anh, nghiêng đầu hôn lên má anh.

“Chắc là vì...” cô nhẹ nhàng cười, “Vận may của em được gom lại để gặp được anh.”

Khóe môi người đàn ông mềm mại hẳn, giọng nói dịu dàng từng chút một truyền vào lòng anh, đem đến một cảm giác tê dại.

Bữa cơm trôi qua vô cùng ngọt ngào.

Sau khi ăn cơm xong, Tinh Nhan không quay về công ty với Thịnh Ngự.

Cuộc sống không phải chỉ có mỗi tình yêu, sáng nay năng suất làm việc của anh đã xuống số âm rồi, chiều nay cô mà đến nữa chắc tối nay anh sẽ không thể ngủ rồi.

Thịnh Ngự lái xe đưa cô về nhà.

Maybach dừng lại một lúc lâu, người đàn ông vẫn cứ nhìn về phía trước nhưng không hề có ý đưa túi xách cho cô.

Tinh Nhan nhìn anh bỗng nở nụ cười.

Cô ngoắc ngoắc tay, “Lại đây.”

Chờ đến khi anh tiến lại gần, cô ôm lấy cổ anh hôn một cái.

Một khi hai đôi môi đã chạm vào nhau, làm sao mà dễ dàng tách ra được.

Rất lâu sau, Tinh Nhan với đôi môi sưng đỏ tựa vào vai anh, tiến đến nói bên tai anh vài câu.

Cô nói xong rồi mỉm cười hôn má anh, “Bye ~”

...Anh ngơ ngác một lúc, mặt đỏ tai hồng kéo cửa xe.

— Cô nói, “Lần đầu gặp anh, em đã biết môi anh rất mềm.”

...

Sau khi về nhà.

“Cậu chủ? Có cần tôi chuẩn bị đồ tắm không?”

Quản gia nhìn anh đứng ở bể bơi từ nãy đến giờ, ngón tay cứ vuốt ve đôi môi, dường như đang suy nghĩ, ông hỏi.

“Không cần đâu.” Thịnh Ngự lấy lại tinh thần, lãnh đạm nói, sau đó rời đi.

Đi được hai bước anh dừng lại.

Bóng lưng thẳng tắp, vẻ mặt anh không hề thay đổi, “Mấy bữa nữa kêu người đến xây một bể bơi trong nhà nhé.”

Tác giả có lời muốn nói: a a a a a a! Chột dạ.jpg.

25. Chương 25

“Nhan Nhan, con lại phá hoa nữa rồi?”

Mẹ Quý từ trên lầu đi xuống, thấy con gái mình lại đang tàn phá mấy chậu hoa trong nhà, bắt đắc dĩ mở miệng.

Điểm này Tinh Nhan giống bà, mẹ Quý rất thích trồng hoa, sau khi kết hôn được ông Quý thương yêu, xây cho bà một ngôi nhà kính để trồng hoa.

“Sao mẹ lại bảo con phá?” Công chúa nhỏ than thở, cô thấy đẹp mà!

Mẹ Quý lắc đầu, mỉm cười đầy cứng chiều.

Không phải Tinh Nhan nghịch ngợm khiến hoa không ra hình dạng gì, ngược lại, mắt nhìn của con bà rất tốt.

Cô thích màu hồng, nên mỗi khi cô chụp được một chậu hoa nào thì sẽ biến nó thành màu hồng, ví dụ như, tìm thuốc nhuộm lá cây.

Kết quả, nhìn kỹ thì rất đẹp, nhưng nếu chỉ nhìn thoáng qua chỉ thấy lờ mờ một màu hồng đậm hồng nhạt.

...

“Chiều nay mẹ định đi xem ca nhạc, con muốn đi với mẹ không?”

Mẹ Quý ngồi xuống cạnh cô.

Con gái bà nhuộm lá cây rất quen tay, nếu không để ý đến con nhóc, hôm nay thế nào nó cũng biến cái vườn hoa này thành màu hồng hết cho xem.

Vào đây mà không bị dọa mới lạ đấy.

“Con không đi đâu.” Tinh Nhan tiếp tục nhuộm lá cây, “Mẹ chắc chắn sẽ đi với ba, con không muốn làm bóng đèn của hai người đâu.”

Trong trí nhớ của Tinh Nhan, mẹ Quý có rất nhiều sở thích, chăm sóc hoa cỏ, thích đi xem ca nhạc, thường lắm tranh ảnh...v.v ba Quý cũng chiều theo ý bà, tuần nào cũng đi xem ca nhạc cùng bà.

Nhìn kỹ một chút tự nhiên cô lại thấy màu hồng phần đẹp hẳn.

Hay là...mua cho Thịnh Ngự một bộ đồ màu hồng nhỉ?

Mẹ Quý bắt đầu, “Sao con lại là bóng đèn chứ?”

Tinh Nhan quay đầu nhìn bà, không muốn nói với bà về chuyện này, đẩy tay bà, “Được rồi, được rồi, mẹ đi chơi vui nhé.”

Cô nói tiếp, “Yên tâm đi, con sẽ kiểm soát tốc độ bản thân mà.”

Thật ra Tinh Nhan đã từng làm giống thế này, nhà kính trồng hoa của mẹ Quý đều do một tay bà chăm sóc, nho nhỏ không lớn, là việc làm lúc xế chiều mà thôi.

Cả vườn hoa màu hồng phần đúng là chuyện người bình thường khó mà chấp nhận.

Đối với Tinh Nhan, mẹ Quý có bức thế nào thì qua một tuần hoa cỏ sẽ quay lại màu sắc vốn có, chỉ đành cười trừ, chốc nữa quay lại nhìn kỹ lần nữa.

Về phần ba Quý, con gái nhà mình có sở thích như thế thì phải duy trì, lúc trước ông cũng xây cho cô một cái nhà kính, nhưng Tinh Nhan vừa ra tay liền nhuộm cả vườn hoa thành màu hồng phần, về sau mỗi lần Tinh Nhan mà ngứa tay thì mẹ Quý lại bị tổn thất.

Thật đau lòng.

Đến chiều Tinh Nhan vẫn chưa nhuộm xong vườn hoa.

Sau khi mẹ Quý rời khỏi thì có người gọi điện cho cô.

“...Nhan Nhan.” Giọng anh nhàn nhạt.

Tinh Nhan bỏ đồ trong tay xuống, nhẹ nhàng mỉm cười, “My man?”

— người đàn ông của em.

Người đàn ông ngồi trong xe vuốt nước miềng, chỉ muốn phát ra một âm tiết đơn giản thôi mà cũng thấy khó khăn.

Ánh mắt anh tối lại, đưa tay kéo kéo cổ áo, “Ừ.”

Là người đàn ông của em.

“Nhớ em à.” Cô khẳng định.

Anh ngồi trong xe, vẻ mặt khó nhận ra cảm xúc, “...nhớ.”

Rất rất nhớ.

Có lúc, rất khó để nhận được câu trả lời từ người ngoài lạnh trong nóng.

Tinh Nhan dừng lại, đôi mắt tràn đầy dịu dàng, “Để em đi tìm anh.”

Nhận được câu trả lời, người đàn ông nhìn cảnh sắc bên ngoài, lặng im một lúc rồi nói, “Anh ở gần đó, để anh đón em.”

“Anh đến nhà họ Thịnh hả?”

Là đến chứ không phải về. Nhà họ Thịnh ở gần đây.

Trước mặt Thịnh Ngự, Tinh Nhan chưa bao giờ che dấu sự chán ghét nhà họ Thịnh của mình.

“...Ừ.”

Người đàn ông nhớ đến chỗ vừa mới đi ngang qua, bình tĩnh gạt đầu.

...

Nhà họ Thịnh cách nhà họ Quý khá gần, Tinh Nhan mang giày vào rồi ra khỏi nhà.

Vừa ra liền thấy có một chiếc xe đậu gần đó và người đàn ông chân dài đang đứng trước xe.

Tinh Nhan chớp chớp mắt, tặng anh một nụ hôn.

“Nụ hôn gấp mặt.”

Người đàn ông không nói gì, cánh tay đặt treo eo cô siết càng chặt, anh cúi đầu xuống.

Hai người thân mật một lát, Tinh Nhan mới từ từ rời khỏi người anh.

Lúc chuẩn bị lên xe, cô bỗng nhiên phát hiện một điều.

— lá cây lác đác rơi trên mui xe của anh.

Thời tiết hôm nay rất nóng, lúc ra ngoài phải đề phòng nắng nóng, thật ra đã bước vào thu, nếu chú ý sẽ phát hiện một vài loại cây đã bắt đầu có lá vàng.

Trùng hợp là, bên cạnh chỗ anh đậu xe có một cái cây như thế.

Tinh Nhan nghĩ nghĩ, ngồi vào ghế phụ rồi bật cười.

Tiếng cười trong trẻo mềm mại vang lên trong xe.

— chắc chắn là anh đã đến từ sớm, nhưng muốn chờ cô đi tìm anh trước.

Thịnh Ngự nhìn cô, không hiểu cô đang cười gì, chậm rãi khởi động xe, chân dài đặt lên chân ga.

“Em muốn đi đâu?” Anh hỏi.

“Đi dạo phố đi.” Tinh Nhan nghĩ nghĩ, từ lúc cô đến đây chưa đi dạo phố lần nào.

Vừa hay, cô nhìn anh, mua một bộ vest màu hồng cho anh, thực hiện ý tưởng vừa nảy ra khi nãy.

Chắc chắn sẽ rất đẹp.

...

Ting ting ting ting

Tiếng chuông gió trong trẻo vang lên.

Một đôi nam nữ đi đến.

Bọn họ không hề nắm tay, nhưng ai cũng nhận thấy sự mờ ám giữa hai người.

Trong tay người đàn ông cầm túi xách của cô gái, tay con lại xách vài túi đựng quần áo vừa mua được, điều này khiến nét sắc bén trên người anh trở nên mềm mại hơn.

Nhân viên cửa hàng giật mình, nháy mắt lấy lại tinh thần.

“Chào mừng quý khách ~”

Bọn cô đã được huấn luyện, đương nhiên nhận ra nhãn hiệu của túi hàng trên tay của anh.

Đây là một trung tâm thương mại lớn, mấy nhãn hiệu nổi tiếng đều có cửa hàng ở đây, nhãn hiệu này ở bên cạnh cửa hàng bọn cô, đoán chừng bọn họ vừa đi dạo ngang qua đó.

Nhân viên có mắt nhìn nhất cửa hàng nở một nụ cười tiêu chuẩn với...người phụ nữ tràn đầy khí thế kia.

— tuy cửa hàng bọn cô kinh doanh trang phục nam.

“Có áo vest nam màu hồng không?” Tinh Nhan quay đầu chỉ chỉ Thịnh Ngự, “Size của anh ấy.”

Áo vest màu hồng không phải khó tìm, chỉ là hơi kén chọn, đa số chỉ hợp với mấy anh chàng đẹp như hoa thối.

Nói thật, Thịnh Ngự có dáng người rất đẹp.

Nhân viên cửa hàng lịch sự quan sát Thịnh Ngự, đôi mắt sáng bừng, “Có ạ!”

Trong cửa hàng bọn cô có một cái áo như Tinh Nhan yêu cầu, là một thiết kế kinh điển.

Rất ít người mua.

Tinh Nhan đồng ý bảo nhân viên lấy ra.

“Chị thấy mẫu này thế nào ạ?” Nhân viên bán hàng cẩn thận lấy mẫu vest màu hồng ra, “Đây là mẫu thiết kế kinh điển của nhà thiết kế hàng đầu của công ty chúng em, rất ít người hợp với nó.”

Cô ấy còn nói. “Mẫu này có vẻ hợp với anh nhà chị, trong cửa hàng có phòng thử đồ, anh đây có thể thử xem sao.”

Anh nhà chị...

Ánh mắt Thịnh Ngự dịu dàng hẳn.

Nhưng Tinh Nhan lại lắc đầu, tự ý ra quyết định.

“Không thử.” Cô nhíu mày, hất cằm.

“— người đàn ông của tôi chỉ được mặc cho tôi xem thôi.”

Khoang nhắc đến vẻ ngoài của Thịnh Ngự, chỉ cần anh mặc màu hồng phấn thôi chắc chắn sẽ rất đẹp, cô không muốn người khác nhìn thấy, chỉ muốn giấu anh đi.

Dù không hợp thì sao, chỉ là một bộ đồ mà thôi.

Về mặt người đàn ông cao lớn đứng bên cạnh vô cùng bình tĩnh, anh không nói gì nhưng có thể nhìn thấy khóe miệng anh đang mỉm cười.

“...Ừ.”

Chỉ mặc cho em xem thôi.

“...”

“Em giúp chị gói lại nhé.”

Về mặt nhân viên bán hàng không biết phải làm sao, đành nói.

...

Cuối cùng đã tìm được bộ vest màu hồng phấn, nên Tinh Nhan không muốn đi dạo phố nữa.

Cô nắm chặt tay anh, “Chiều nay anh có việc gì không?”

Tinh Nhan len lén vẽ loạn vào tay anh.

Lòng bàn tay hơi ngứa, người đàn ông bình tĩnh nắm chặt tay lại, “Không có.”

“Vậy dạy em bơi nhé?” Đôi mắt cô lấp lánh.

— tối nay ông bà Quý định đi xem ca nhạc, có lẽ về nhà còn chẳng thèm nhìn cô ấy chứ.

Người đàn ông mím môi, anh hơi bóp tay, giọng nói hờ hững, vẻ mặt lại nghiêm chỉnh.

“...Được.”

Quần gia ở nhà cũng rất nhanh nhẹn, bể bơi đã được bơm đầy nước.

Tinh Nhan khẽ bật cười.

Nhưng lúc hai người định rời khỏi trung tâm thương mại thì Tinh Nhan bỗng nhiên dừng lại.

Cửa hàng áo tắm.

Nhà cô có áo tắm, nhưng lúc này ai muốn quay về lấy chứ.

Cô cười khẽ nói với anh, “Vào chọn cho em một bộ nhé?”

...

Tinh Nhan chọn một bộ áo tắm cổ chữ V, áo rời quần, cô cầm đến hỏi anh, “Anh thấy sao?”

Màu đen làm tôn lên làn da trắng nõn của cô, anh hạ tầm mắt, cảm thấy rất mềm mại...

Anh vội vàng dời mắt, gật gật đầu.

Lúc thanh toán, Thịnh Ngự bỗng nhiên thấy cái gì đó, ánh mắt trầm xuống.

Tinh Nhan kéo anh đi, bước chân người đàn ông vô cùng chậm chạp.

Tinh Nhan nhìn anh, “Nhà anh không có đồ tắm hả?”

Nếu không sao lại không chịu đi ra chứ.

Cô thuận miệng hỏi, nhưng nhà có bể bơi thì phải có áo tắm chứ.

Anh mím môi đáp, “Không có.”

Tinh Nhan buồn cười, “Vậy mình đi mua vậy.”

“Được.” Anh bình tĩnh đáp.

Cô cầm một bộ trên kệ hỏi anh, “Thế nào?”

Người đàn ông nhìn cô rồi gật đầu, “Được.”

Tinh Nhan nói với nhân viên bán hàng, “Gói cái này lại giúp tôi.”

Nói xong, cô như cười như không nhìn anh, đôi môi hé mở, chậm rãi nói, “Lớn hơn một số.”

Giọng nói nhẹ nhàng, dịu ngọt như chứa đường, lại đầy mê hoặc.

Ánh mắt cô như đang nhắc anh nhớ, lúc cô ngồi lên đùi anh, nó tràn trề sinh lực thế nào.

Thịnh Ngự khó thở, chặt vật dời tầm mắt.

...

Lúc thanh toán, anh dụ cô rời đi trước.

Người đàn ông mím môi, hạ tầm mắt, giọng nói trầm thấp, “Gói cái này lại luôn.”

Đó là một bộ áo tắm tình nhân, à không, phải gọi là...áo tắm tình thú.

Áo tắm hai mảnh bằng ren màu đen.

Chỉ cần chạm vào một cái là rớt ra ngay.

Tác giả có lời muốn nói.

Anh cả nói: Loại áo tắm vừa chạm vào là rớt ra như kiểu này.

26. Chương 26

Có đôi khi, người ta càng vội vã muốn làm việc gì thì lại càng gặp nhiều tình huống bất ngờ.

Chẳng hạn như bây giờ.

Lúc Thịnh Ngự đuổi kịp Tinh Nhan, khi hai người chuẩn bị về nhà thì gặp Thịnh Lê và Liễu Nguyệt Nguyệt cũng đang dạo phố.

Liễu Nguyệt Nguyệt nhìn Thịnh Lê, “Anh sao thế, mua thật ư...”

Âm cuối còn mang theo chút làm nũng, “Em đã nói em không thích cái váy đó mà.”

Thịnh Lê gõ lên trán cô ta, ôm eo cô, vẻ mặt cưng chiều, “Em đó!”

Hôm trước nhà họ Quý tiền trăm hậu tấu khiến nhà họ Thịnh luống cuống tay chân, là do ông Quý không làm theo lễ thường, chuyện này lẽ ra phải để hai nhà cùng nhau giải quyết, nhưng nhà họ Quý không cần mặt mũi, chuyện gì cũng nói ra hết, bọn họ có muốn tìm đường thoát cũng khó.

Chỉ có thể làm sáng tỏ chuyện anh ta vứt bỏ vợ sắp cưới mắc chứng sợ nước khiến cư dân mạng bất bình. Tuy không có nhiều người tin tưởng nhưng cuối cùng cũng thành công ép chuyện đó xuống.

Nhưng chuyện Liễu Nguyệt Nguyệt đẩy Tinh Nhan xuống nước, bây giờ ánh mắt nhân viên trong công ty mỗi khi nhìn cô ta, tuy không ai nói gì nhưng đều kín đáo đánh giá, anh ta biết dạo này cô ta không vui, tâm trạng không được tốt.

Đã vậy còn tự mình chịu đựng mà không thèm nói với anh ta, đúng là đồ ngốc mà.

Nhà họ Thịnh tuy không bị ảnh hưởng nhiều, nhưng cũng không hề nhỏ, dạo này anh ta cũng bận tối tăm mặt mày, khó lắm mới được rảnh như hôm nay.

” Anh còn gõ trán em...” Liễu Nguyệt Nguyệt sờ trán mình, bĩu môi, nhăn mũi nói.

“Anh làm em đau hả?” Thịnh Lê sợ cô ta đau thật, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve, dịu dàng hôn lên, nhẹ giọng dỗ dành, “Còn đau không em?”

“Anh tránh ra!” Liễu Nguyệt Nguyệt đỏ mặt, đẩy anh ta ra, quay đầu sang chỗ khác, rõ ràng là lời từ chối, nhưng âm cuối lại mang theo chút làm nũng phối hợp với động tác cắn môi khiến người đối diện không thể nào tức giận.

Tinh Nhan cũng không rảnh đứng xem người ta anh anh em em.

Đánh rần thì phải đánh bầy tặc, bây giờ cô có khiến hai người đó á khẩu không đáp trả được thì cũng chỉ xấu hổ trong chốc lát, thế thì có ích lợi gì?

Tinh Nhan thừa nhận, lý do lớn nhất khiến cô nghĩ thế chính là không muốn lãng phí thời gian “học bơi” của mình...

Nếu là ngày thường cô sẽ tùy ý làm càn, nhìn bọn họ khó chịu là cô đã thấy vui.

Nhưng bây giờ cô chỉ muốn kéo Thịnh Ngự nhanh nhanh rời khỏi đây thôi.

Liễu Nguyệt Nguyệt vừa quay sang liền thấy Tinh Nhan và Thịnh Ngự thân mật nắm tay nhau.

Mắt cô ta trợn trừng to.

“Cô Quý? Hai người?”

Dáng vẻ cô ta vô cùng kinh ngạc khi phát hiện quan hệ của hai người.

“Không phải cô là vợ chưa cưới của Thịnh Lê sao? Sao lại đi cùng với Thịnh Ngự thế?”

Cô ta vừa la lên, mọi người xung quanh bỗng chốc dừng bước. Ai cũng nghĩ xem ra sắp có phim hay để xem rồi.

Thịnh Ngự nhú mồm, ánh mắt lạnh lùng, “Là chồng sắp cưới cũ.”

“Cô Liễu ăn nói cho cẩn thận.”

Liễu Nguyệt Nguyệt nhìn thấy ánh mắt của Thịnh Ngự, che miệng lại, nhìn Thịnh Lê cầu cứu.

Thịnh Lê lấy lại tinh thần, vỗ vỗ đầu Liễu Nguyệt Nguyệt rồi đẩy cô ta ra sau mình che chở, “Anh cả đừng so đo với cô ấy, Nguyệt Nguyệt chỉ hơi kinh ngạc mà thôi.”

Anh ta không hề phủ nhận lời Liễu Nguyệt Nguyệt vừa nói.

Thịnh Ngự định nói nhưng lại bị Tinh Nhan ngăn lại, cô cười mỉa.

Khóe mắt cô cong lên, mỉa mai hỏi, “Có ý gì?”

“Nói chuyện ấp a ấp úng thế này là có ý gì?”

“Chuyện giữa nhà họ Quý và nhà họ Thịnh có ai còn không biết hả?”

Nói thật, ba Quý là một người nóng tính, tất cả các báo và các trang mạng đều đưa tin này, hơn nữa mọi người đều có hứng thú với những ân oán giữa các gia tộc, huống chi mấy nhân vật này đều có thân phận, không cần biết là thật hay giả.

Dù bọn họ chưa thấy người thật, nhưng vừa nghe thấy tên nhà họ Thịnh và nhà họ Quý thì biết ngay chuyện gì xảy ra.

Mặc dù bọn họ e ngại thân phận không dám chỉ trích nhưng cảm xúc trong đáy mắt đều biểu hiện rõ ràng.

“Còn Thịnh Ngự.”

Tinh Nhan bật cười, đôi môi đỏ mọng cong lên.

“Trai chưa vợ gái chưa chồng, tôi thích anh ấy thì sao hả?”

Người đàn ông bên cạnh bỗng nắm chặt tay cô, ánh mắt nhìn cô vô cùng dịu dàng.

“Còn nữa...” Tinh Nhan nắm tay Thịnh Ngự, nhìn hai người kia, giận tái mặt, “Đừng giả vờ nữa!”

“Tôi không rảnh để giả tạo với mấy người.”

“Quan hệ xấu đến mức làm lơ, còn giả vờ quan tâm, nếu không ngu thì chính là có âm mưu.”

Mọi người xung quanh:...

Chửi...chửi hay quá!

“Tôi không có!”

Liễu Nguyệt Nguyệt hít vào một hơi, làm như oan ức lắm, đáng về yếu đuối nhưng vẫn cố gắng mạnh mẽ bước về phía trước.

“Cô Quý, người ta nói muốn gì cũng phải có chứng cứ, tôi biết cô hận tôi cướp đi...”

Tinh Nhan vô cảm nhìn hai người kia, sau đó nắm tay Thịnh Ngự rời khỏi.

Cả người toát lên vẻ coi thường.

Xem cô ta như là không khí.

“...”

Mọi người xung quanh:...phắc!

Bỗng nhiên bọn họ thấy cô bé nhà họ Quý ngẫu quá đi mất.

Liều Nguyệt Nguyệt ngơ ngác, hàm răng cắn chặt môi.

...

Nhưng ông trời không muốn để bọn họ rời đi dễ dàng như thế.

Lúc bọn họ đang định rời khỏi.

— Thịnh Lê đang an ủi Liều Nguyệt Nguyệt, có hai cảnh sát không biết đã đến từ lúc nào bước lại gần Liều Nguyệt Nguyệt, xuất ra lệnh bắt người.

“Phiền cô Liều đi theo phối hợp với chúng tôi.”

Giọng nhân viên cảnh sát rất khách khí, thái độ không thể nghi ngờ.

Thế lực nhà họ Thịnh tuy không nhỏ, nhưng lại có nhà họ Quý đứng sau, hơn nữa bọn họ đang chấp hành pháp luật.

Liều Nguyệt Nguyệt kinh hoảng nhìn Thịnh Lê, Thịnh Lê lên tiếng bảo vệ cô ta, “Không biết Nguyệt Nguyệt đã phạm tội gì?”

27. Chương 27

Liều Nguyệt Nguyệt hoảng hốt nhìn Thịnh Lê, Thịnh Lê lên tiếng bảo vệ: “Xin hỏi Nguyệt Nguyệt đã phạm tội gì?”

Hai cảnh sát nhìn nhau, bình tĩnh nói, “Chúng tôi hoài nghi cô Liều đây có liên quan đến một âm mưu giết người bất thành, bây giờ cần cô Liều đến để phối hợp điều tra.”

Nói là phối hợp điều tra nhưng thật ra là bị bắt, nói thế chỉ giữ thể diện cho cô ta mà thôi.

Dựa vào chứng cứ đã có, khó mà biết được khi nào cô ta mới được thả ra...

Liều Nguyệt Nguyệt hỏi, “Có thể cho tôi biết vụ án nào không?”

Cô không hề có ý giết ai, dù sắc mặt cô ta có tái nhợt, thân hình mảnh mai tỏ ra vô cùng nghiêm túc.

Thịnh Lê đau lòng vuốt tóc cô, ôm cô ta vào lòng, “Đừng sợ, có anh ở đây.”

Liều Nguyệt Nguyệt cảm động nhìn anh ta, dựa sát vào lòng Thịnh Lê, vươn người ra hỏi, “Tôi nghĩ mình nên có quyền được biết chứ?”

Theo quy định pháp luật, người bị tình nghi cũng phải có quyền được biết rõ mọi chuyện.

Cảnh sát nhìn cô ta, “Trưa ba ngày trước, cô bị tình ý cố ý giết cô Quý bất thành, bây giờ án đã được lập.”
“Cái gì?”

Hai cảnh sát không hiểu tại sao hai người này lại có vẻ mặt bất ngờ đến thế.

Thực tế, cô Liều biết rõ nếu cô Quý mà rơi xuống nước sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn kéo cô ấy xuống, thậm chí khiến cô ấy hôn mê, tình huống này được quy vào tội giết người không thành là chuyện bình thường mà?

“Buổi trưa ba ngày trước, cô Liều bị tình nghi...”

Liều Nguyệt Nguyệt không biết phải làm sao, thở dài nhẹ nhõm, “Đó chỉ là hiểu lầm.”

“Tôi không cố ý, lúc ấy không biết cô ấy sợ nước như thế, cô Quý...”

Hàng mày nhíu chặt của Thịnh Lê cũng dần ra.

Hai cảnh sát thờ ơ, nói, “Chuyện này đã được tòa án lập án.”

Cơ quan kiểm sát đã nộp chứng cứ là băng ghi hình bên phía luật sư nhà họ Quý tìm được lên tòa án, cho rằng hành vi của Liễu Nguyệt Nguyệt chính là giết người bất thành, phải chịu sự trừng trị của pháp luật.

Không lâu nữa sẽ mở phiên tòa.

Bấy giờ Thịnh Lê mới cảm thấy có chuyện bất thường, tòa án đã nhận án này, mà tốc độ của nhà họ Quý lại nhanh đến thế, căn bản không phải đùa cho vui.

Tuy anh ta không tin Quý Tinh Nhan sẽ báo án, nhưng vẫn lấy điện thoại ra gọi cho luật sư nhà mình.

E là phiên tòa sẽ sớm được mở.

Nhưng Liễu Nguyệt Nguyệt vẫn chưa ý thức được.

Cô ta vẫn còn đắm chìm trong chuyện tình địch tranh người yêu, hơn nữa bây giờ Tinh Nhan cũng không bị gì, có lẽ chỉ muốn trả thù mà thôi, không ngờ chuyện này lại âm ỉ đến mức sẽ phải ngồi tù.

Thấy Tinh Nhan và Thịnh Ngự đứng bên cạnh, cô ta mở miệng, “Cô Quý, cô giúp tôi giải thích đi.”

Vừa ra khỏi trung tâm đã có cảnh sát chặn lại, Tinh Nhan và Thịnh Ngự không thể ra ngoài bèn quay lại đây.

Tinh Nhan đang dựa vào lòng Thịnh Ngự nói gì đó với anh, nghe thấy thế thì quay đầu lại, nụ cười trên mặt dần biến mất, “Giúp cô giải thích cái gì?”

Buồn cười.

Thịnh Lê vỗ vỗ tay Liễu Nguyệt Nguyệt, ý bảo cô ta không cần nói nữa.

Liễu Nguyệt Nguyệt nhìn sắc mặt Thịnh Lê, tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nổi bất an trong lòng đã dần an tĩnh lại.

Thịnh Lê nhìn Quý Tinh Nhan, khí thế áp bức, “Cô Quý, làm người thì nên có lòng độ lượng.”

Chuyện này xét đến cùng là do Quý Tinh Nhan, chỉ cần cô bãi nại thì sẽ không sao hết.

Tinh Nhan chưa kịp trả lời anh ta.

Thịnh Ngự bỗng nhiên gương mặt nhìn, giọng nói trầm xuống, “Không được bỏ qua.”

Dựa vào cái gì mà bỏ qua, Nhan Nhan đã phải chịu đựng bao nhiêu uất ức.

Mấy lời châm chọc Tinh Nhan định nói ra vội nuốt trở vào, cô nhích lại gần anh hơn, gương mặt đầy dịu dàng.

Nụ cười trên mặt Thịnh Lê tắt ngấm.

Hai người dần ông trừng mắt nhìn nhau.

Bài hát được trung tâm thương mại phát ra đã kết thúc, không khí dần im lặng đến đáng sợ.

Giống như chỉ cần một tiếng động lớn thôi sẽ kinh động đến một thứ vô cùng đáng sợ.

Hai cảnh sát yên lặng kéo mũ xuống.

Nhà giàu thật phức tạp.

Rõ ràng hai người không hề làm gì, nhưng không khí ngày càng nguy hiểm, giống như sợi dây đàn đang căng chặt sẽ bị đứt bất cứ lúc nào.

Trái tim nhảy xuống tận chân.

Hai cảnh sát nắm chặt tay, chuẩn bị khi hai người kia ra tay sẽ ngăn lại...

Đột nhiên, bài hát lại được vang lên.

Bầu không khí đầy mùi thuốc súng bỗng chốc biến mất.

Hai người vờ như không có gì, gương mặt không thay đổi khó mà nhận ra họ đang nghĩ gì.

Thịnh Lê đi thúc giục luật sư.

Ánh mắt Thịnh Ngự dời đến hai anh cảnh sát.

“Bắt người đi.”

Anh trầm giọng.

Hai cảnh sát không thấy có gì sai, chậm trễ này giờ rồi nên vươn tay ra, “Phiền cô Liễu phối hợp với chúng tôi.

Lời của Thịnh Ngự hơi có cảm giác ra lệnh, nhưng con người là thế, có người trời sinh có quyền lực trong tay, bọn họ chỉ có thể vô thức làm theo lời anh.

Tinh Nhan nhìn cái cằm góc cạnh của anh, bất giác rướn người lên hôn một cái.

— Ngầu quá đi.

Bấy giờ Liễu Nguyệt Nguyệt mới biết chuyện gì đang xảy ra, vô thức tránh tay hai anh cảnh sát, “Cô Quý, sao cô có thể làm thế?”

Tinh Nhan bật cười, “Sao nào?”

Liễu Nguyệt Nguyệt nhú mày, “Cô biết rõ tôi không cố ý, sao lại tố cáo tôi giết người bắt thành?”

“Không cố ý?”

Tinh Nhan cong khóe môi đồ mọng, lời nói mang theo sự châm chọc.

“Tôi không nói với cô tôi không xuống nước được à?”

Cô đang dựa vào lòng Thịnh Ngự, khí thế càng bức người.

“Tôi không hề từ chối hả?”

“Hay là cô không có đem mấy điều kiện kia ra để dụ tôi xuống nước?”

Cô đứng thẳng người, khe hất cằm, đôi mắt đầy lạnh lùng.

“Dựa vào cái gì mà tôi không thể tố cáo!”

“Không phục thì tôi chống mắt lên xem mấy người kháng án!”

“Nếu không phục thì khiến tôi im đi!”

Nói xong, cô nhìn hai anh cảnh sát, “Tôi nghi ngờ cô ta có ý định tổn thương tôi, phiền hai anh bắt cô ta lại.”

28. Chương 28

Liễu Nguyệt Nguyệt cuối cùng vẫn bị bắt đi.

“Không cần kéo, để tôi tự đi.”

Cô ta tức giận, cắn môi tỏ vẻ mạnh mẽ.

Cảnh sát nhìn cô ta, cảm thấy kỳ lạ, lấy còng tay ra, “Cô Liễu, phiền cô phối hợp với chúng tôi.”

Với đối tượng bị tình nghi giết người bắt thành...phải còng tay lại, làm gì được tự đi.

Liễu Nguyệt Nguyệt:...

Lúc Tinh Nhan và Thịnh Ngự rời khỏi trung tâm thương mại thì thấy vài luật sư của nhà họ Thịnh chạy tới, ai nấy đều trông rất tài hoa, cũng không phải bản thân Thịnh Lê gặp chuyện, sau đó thấy họ nhận điện thoại rồi đuổi theo xe cảnh sát.

Tinh Nhan nghĩ nghĩ rồi gọi cho ba Quý, bảo luật sư nhà họ Quý đi qua đó theo.

Luật sư nhà họ Thịnh không phải dạng ngồi không lấy tiền, đáng vẻ kia có lẽ sẽ bảo lãnh được Liễu Nguyệt Nguyệt, chuyện này cô không rành, nhưng không sao, tìm người chuyên nghiệp là được.

Nhà họ Quý cũng có đoàn luật sư đấy.

Bây giờ ba mẹ Quý chắc đang ở buổi biểu diễn âm nhạc, với lại đây là chuyện nhỏ, không cần ba Quý ra tay vẫn có thể giải quyết mọi chuyện.

Đúng như cô dự đoán, lúc luật sư nhà họ Quý đến sở cảnh sát, luật sư bên nhà họ Thịnh đã làm xong thủ tục bảo lãnh.

Nhưng người đến rồi đương nhiên sẽ không để Liễu Nguyệt Nguyệt ra về một cách dễ dàng được.

Luật sư hai nhà bắt đầu tranh luận về vấn đề người đang trong tình trạng đợi xét xử có được tìm người bảo lãnh hay không?

...

Lúc này, Tinh Nhan và Thịnh Ngự đã về đến nhà.

Nhà riêng của Thịnh Ngự không xa lắm, một khu biệt thự ba tầng ở gần đấy.

Nhà của anh không những không xa hoa mà rất đơn giản.

Lúc bọn họ về đến, lão quản gia bước ra chào đón.

“Cậu chủ...”

Khi nhìn người phía sau anh thì ông hơi sững sốt, đôi mắt híp thành một đường thẳng.

“Ày da, đây là! Mời vào mời vào.”

Người đàn ông mím môi, giới thiệu với Tinh Nhan, “Đây là chú Vương.”

Tinh Nhan bật cười, “Chào chú Vương.”

Rồi anh lại nhìn sang chú Vương, “Đây là...Tinh Nhan.”

Anh lại không giới thiệu tiếp.

Về mặt chú Vương hiểu rõ, liên tục xua tay, “Mợ mau vào nhà, bên ngoài nóng không? Để tôi đi pha trà cho hai người.”

Nói xong ông nhìn Thịnh Ngự, quả nhiên anh rất bình tĩnh, không hề có ý phản đối, nét cười càng lan rộng trên gương mặt, ông nói tiếp, “Hôm qua cậu chủ bảo chú đi mua trái cây, để chú lấy cho con ăn!”

Hôm qua đồ cậu chủ bảo mua hơi ít thì phải! Ông có nên đi mua thêm không...

Mợ chủ...

Tinh Nhan nhìn vẻ mặt bất động của anh, âm thầm nhéo nhéo lưng anh.

Không thêm phủ nhận luôn.

Người đàn ông cứng đờ, kéo tay cô xuống nắm thật chặt, anh nói với chú Vương, “Không cần đâu chú.”

Anh bảo, “Không nóng.”

“Ai da, có lẽ mợ thấy nóng đấy!”

Chú Vương vô cùng nhiệt tình, ngày xưa ông gặp chuyện được mẹ Thịnh Ngự cứu giúp, từ lúc đó trong nhà cũng không còn ai. Ông làm quản gia rất nhiều năm rồi, nhìn Thịnh Ngự trưởng thành, bây giờ anh lại dẫn bạn gái về nhà, sao chú Vương không vui cho được.

Tinh Nhan nói, “Thật ra hôm nay con đến đây là vì Thịnh Ngự nói muốn dạy con bơi.”

Cô hỏi chú Vương, “Chú Vương, trong nhà mình có bể bơi hả?”

Chú Vương đột nhiên nhìn Thịnh Ngự, ánh mắt sâu xa.

Hèn gì...

Hóa ra...đứa nhỏ một tay mình nuôi nấng là người như thế.

“Đương nhiên là có rồi.” Ông lấy lại tinh thần, nở nụ cười hòa ái, “Trong nhà có một bể bơi, nước trong hồ rất ấm áp, rất dễ chịu.”

Ông không hề nhắc đến cái hồ bơi ở phía sau nhà.

“Biết bơi là chuyện tốt.” Ông cười ha ha, “Vậy hai đứa mau đi đi, lát nữa chú phải ra ngoài mua đồ nấu cơm chiều, để cho con nếm thử tay nghề của ông già này.”

“Nhưng cần mua rất nhiều thứ.” Quản gia hét lên, “Dì Thẩm, dì Thẩm đâu...”

Chờ đến lúc một người phụ nữ xuất hiện, bà ấy chưa kịp nói gì thì ông đã vội vàng kéo bà ra ngoài, “Bà đi với tôi, đồ nhiều quá tôi ôm không xuể...”

Vừa nói vừa đóng cửa lại.

Nhìn cánh cửa đóng lại, Tinh Nhan đứng một lúc rồi đột nhiên hỏi, “Nhà anh có bao nhiêu người?”

Thịnh Ngự kéo tay cô, hạ tầm mắt, “...nhà của chúng ta.”

Tinh Nhan bật cười, “Ừ, nhà chúng ta có bao nhiêu người?”

Người đàn ông mím môi, “...trừ hai đứa mình ra thì còn hai người.”

Chú Vương và dì Thẩm.

Tinh Nhan nhớ đến hai người vừa ra ngoài.

“...”

Tinh Nhan đi theo anh lên lầu, chuyển đề tài.

“Anh rất coi trọng chú Vương.”

Nhìn cách anh nói chuyện với ông ấy là biết.

Người đàn ông mở cửa, nắm chặt tay cô, không hề giấu diếm, “Chú Vương là người thân duy nhất của anh.”

Cô hiểu ý anh, người thân của anh không phải là ông Thịnh mà là chú Vương.

Lúc anh còn nhỏ, ông Thịnh rất ít khi về nhà, hai người tình cảm không sâu, hướng chỉ năm ấy ông còn mang kẻ thứ ba vào cửa, gián tiếp khiến mẹ anh qua đời, sau lại vứt hết những thứ mẹ anh từng dùng, rồi còn làm biết bao nhiêu chuyện...

Bao hai người còn tình cảm cha con thì quá nực cười rồi.

Tinh Nhan gật gật đầu, tỏ ý đã biết.

Cô không hỏi thêm nữa.

“Nói vậy...” Cô gãi gãi lòng bàn tay anh, ” —bây giờ chỉ có hai đứa mình?”

Cô nhấn mạnh hai từ “chỉ có”.

Hơi thở anh bỗng chốc trở nên nặng nề, tất cả những cảm xúc xấu xa nháy mắt đều bốc hơi, chỉ còn lại đôi tay nghịch ngợm kia, cảm giác ngứa ngáy chạy thẳng vào lòng anh.

Anh đưa tay kéo mạnh cà vạt.

“...Ừ.”

Nóng quá.

Trai đơn gái chiếc, ở chung phòng, mấy từ này hợp lại với nhau có thể khiến người ta liên tưởng đến những điều mờ ám.

Tinh Nhan đề tay anh lại.

Ngón tay cô linh hoạt chạy dọc theo cà vạt, kéo anh lại gần, “Quần áo của anh, chỉ có em mới được quyền cởi.”

Cô nhẹ nhàng hôn lên cái cà vạt, ngẩng đầu nhìn anh, “Sao?”

Hô hấp ngày càng nặng nề, “...Được.”

Không biết từ lúc nào hai người đã vào phòng.

Người trước mặt khẽ cong khoe môi, nhẹ nhàng cởi cà vạt ra.

Động tác vô cùng thông thả.

Có lẽ là bất cẩn, đầu ngón tay của cô thỉnh thoảng cọ vào yếu hèn của anh, như chú bướm đang nghịch ngợm, khi gần khi xa.

Yết hầu của anh trượt lên trượt xuống, Thịnh Ngự bắt lấy tay cô, giọng nói trầm xuống, “Xong chưa?”

Đừng tra tấn anh nữa.

Tinh Nhan dừng lại một lát, bàn tay từ yết hầu di chuyển xuống, rút cà vạt ra, neho mắt nói với anh, “Ngoan nào, còn quần áo nữa.”

Tay cô đặt trên nút áo sơ mi của anh, chậm chạp tháo ra.

Người đàn ông nắm chặt tay.

Anh bất thành linh xoay đầu đi, hô hấp càng thêm gấp gáp, ánh mắt nhuộm đầy dục vọng đang cố gắng kiềm chế.

Tinh Nhan rất thích nhìn dáng vẻ không giống trước kia của anh, vẻ mặt kiềm chế và chịu đựng đều vì cô mà bộc lộ.

Cô mê mẩn ngắm nhìn anh, kiễ chân lên áp sát vào, “Dáng vẻ thế này của anh...”

Hơi thở của cô phả lên yết hầu của anh.

Nhịp tim của Thịnh Ngự bắt đầu tăng tốc.

“Quá gợi cảm...khiến em không nhịn được.”

Cô vừa nói xong, đôi môi liền hạ xuống.

Yết hầu nhạy cảm chuyển động, người đàn ông siết chặt tay.

Tiếng cười vang lên bên tai, anh chưa kịp lấy lại tinh thần đã cảm thấy đôi môi đỏ mọng đặt trên yết hầu khẽ mở ra, đầu lưỡi ẩm áp nhẹ nhàng liếm lên.

Liếm, gặm rồi lại mút vào, giống như mèo con đang chơi đùa với quả cầu len, làm thế nào cũng không chịu buông ra.

Về mặt người đàn ông không đổi dựa vào cửa, khẽ nâng cằm, ánh mắt hơi híp lại, kiềm chế hơi thở, hai tay ôm chặt lấy thắt lưng người trước mặt như muốn khảm cô vào lồng anh.

Đến khi người đối diện vẫn chưa thỏa mãn, tiếp tục cởi quần áo của anh.

...Hả?

Tinh Nhan chạm vào mảnh vải nho nhỏ kia.

Người đàn ông bỗng nhiên mở mắt, xoay người áp cô vào tường, cúi đầu mạnh mẽ hôn lên.

Lúc này ai còn quan tâm mảnh vải đó là gì.

Anh vuốt ve mái tóc cô, cúi đầu hôn lên đầu.

Môi Tinh Nhan bị hôn đến sưng đỏ, thở hổn hển dựa vào lòng anh.

Nhớ đến cái mình vừa thấy, cô đẩy anh ra.

Ánh mắt anh dõi theo bóng dáng cô, đến khi cô quơ quơ mảnh vải kia trước mặt anh.

“Đây là...cái gì?”

Cảm xúc đang cố gắng kiềm chế dừng lại một chút.

Nhìn hai miếng vải trên tay cô, miếng vải mỏng manh, nhẹ như lông vũ, phía sau còn có mấy sợi dây lưng mỏng tang.

Nhìn hơi...

Thịnh Ngự mím môi, “Quà tặng.”

“À ~”

Không biết cô có tin hay không, Tinh Nhan cong mắt, lấy tay kéo cái áo tắm chỉ có một miếng vải mỏng manh kia ra, “Em thấy...đẹp lắm.”

Cũng tiện nữa.

Cô thuận tay cầm cái quần bơi của nam lên, quần bó sát người, móng tay lướt nhẹ, “Nhưng anh thấy...”

Ánh mắt long lanh, ý vị nhìn anh, mấy lời muốn nói như đang dạo chơi một vòng trong miệng cô rồi mới chậm chậm thốt ra đầy mờ ám.

“Anh mặc vừa ư?”

Nói xong cô khẽ cười, không để ý đến anh, cầm lấy áo tắm vào phòng thay đồ.

“Đến dạy em bơi nào!”

Thịnh Ngự đứng tại chỗ một lúc lâu, ánh mắt cứ nhìn chăm vào chiếc quần bơi, vẻ mặt không đổi cầm cái quần bó sát kia vào phòng thay đồ.

...

Bể bơi không hề nhỏ, tuy bình thường chỉ có một mình Thịnh Ngự dùng, nhưng quản gia vẫn dựa theo tiêu chuẩn mà xây.

Bốn phía không có cái gì, trông vô cùng trống trải.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào, đến mặt hồ. sóng nước lăn tăn, trông vô cùng xinh đẹp.

Đến khi Thịnh Ngự ra rồi mà Tinh Nhan vẫn chưa ra.

Anh nhìn nhìn rồi bước đến chỗ cửa sổ.

— Yên lặng kéo hết màn lại.

Lúc Tinh Nhan bước ra thì thấy căn phòng hơi tối.

“Sao anh không mở đèn?” Cô ấn công tắc đèn, cả căn phòng tràn ngập ánh sáng.

Bùm bùm...

Cô chưa kịp nghe thấy Thịnh Ngự đáp lại thì đã nghe thấy tiếng động giống như có người rơi xuống bể bơi.

Người đàn ông nổi lên mặt nước, bọt nước tung tóe khắp mặt, tầm mắt nhìn thẳng chứ không hề nhìn người vừa đến.

...Nóng quá.

“Lại đây.”

Tiếng bước chân rất khẽ, bàn chân trắng trẻo xuất hiện trong tầm mắt anh, Tinh Nhan bước đến cạnh bể bơi, định ngồi xuống.

Trắng và đen, vô cùng nổi bật.

Đồng tử của anh đột nhiên co lại, đôi môi mím chặt.

...

Nhìn bể bơi trước mặt, cảm giác cơ thể lại cứng ngắc, nỗi sợ hãi bỗng chốc xuất hiện.

Không dám chạm vào nước, Tinh Nhan suy nghĩ, nhìn Thịnh Ngự cố gắng phân tán lực chú ý, “Không phải định dạy em bơi sao?”

“...Ừ.”

Thịnh Ngự mím môi, sườn mặt căng chặt, nước theo tóc anh chảy xuống hai bên mặt rồi xuống cằm rồi quay lại bể bơi, tạo ra những gợn sóng lăn tăn.

Giống như đang say mê ngắm nhìn sóng nước, người đàn ông hạ tầm mắt, không dám nhìn lung tung.

Cách mặt nước, vẫn có thể nhìn thấy rõ một vài thứ.

Tầm mắt Tinh Nhan dọc theo yết hầu anh theo cánh tay rắn chắc, đến bờ ngực khêu gợi, cơ bụng 6 múi, rồi đến...

Môi đỏ mọng cong lên, cúi đầu khẽ cười vang vọng cả bể bơi, càng gia tăng sự mờ ám.

Cô dang hai tay, “Anh cả ~”

Cô nói, “Bé em xuống đi.”

Thịnh Ngự nín thở, nhìn người đang dang hai tay, cánh tay trắng nõn, cái eo nhỏ nhỏ, đôi chân dài miên man, kết hợp với mảnh vải màu đen kia, tư thế dang tay kia không thể che giấu được cái gì.

Anh thậm chí còn nghĩ đến, anh có thể dùng một tay nắm lấy eo cô ôm cô xuống đây.

Ánh mắt trong suốt nhìn anh, cô cong môi, “Lại đây nào ~”

Lại đây ôm cô xuống.

Giống như bị mê hoặc, chờ đến khi anh lấy lại tinh thần, tay anh đã đặt lên vòng eo trắng trẻo của cô.

Tay Thịnh Ngự cứng đờ.

Tinh Nhan tiến lại gần, hai tay ôm lấy cổ anh, cắn cắn vành tai anh rồi liếm nhẹ, thì thầm bên tai, “Tiếp đi.”

Da thịt trong lòng bàn tay trắng mịn, mềm mại đến nỗi không nâng lên được, nhịp tim ngày càng nhanh, anh mở mắt, nắm chặt tay rồi bế Tinh Nhan xuống.

Vừa chạm vào nước, vẻ mặt Tinh Nhan thoáng chốc căng thẳng.

Người nào không trải qua sẽ không bao giờ hiểu được cảm giác này.

Tứ chi như không thuộc về cô, sự sợ hãi khó nói bỗng nhiên xuất hiện, giống như dưới nước có quái vật, khắp nơi đều là bóng tối.

Cô không nhận được bèn ôm chặt lấy người đàn ông bên cạnh.

Tinh Nhan quấn lấy anh càng lúc càng chặt, tựa như anh là bè gỗ trên nước, chỉ hận không thể thoát khỏi đây càng sớm càng tốt.

Cơ thể dưới lòng bàn tay anh trở nên cứng ngắc, Thịnh Ngự cảm thấy có gì đó không đúng, quay sang nhìn cô.

Về mặt Tinh Nhan tái nhợt, ánh mắt tối đen, trông cô vô cùng sợ hãi.

“Nhan Nhan.” Ánh mắt người đàn ông trầm xuống, muốn nâng thất lưng cô lên nhưng Tinh Nhan lại càng ôm chặt, không thể nào tách cô ra khỏi người anh...

“Đừng sợ!” Về mặt Thịnh Ngự lạnh lẽ, trực tiếp nắm lấy tay cô, mạnh mẽ bơi vào bờ.

Lúc này Tinh Nhan khẽ nói qua kẽ răng, “Quay lại.”

Người đàn ông cúi đầu, mím môi không nói gì.

Có lẽ đã ra khỏi nước, Tinh Nhan lập lại, “Quay lại.”

Thấy anh không hề động, cô bật cười, “Ngoan nào, quay lại, nếu như lần sau em lại ngã xuống thì sao?”

Nghĩ đến lúc trước Tinh Nhan rơi xuống nước mà anh không đến kịp, có lẽ...

Bên hông bị siết chặt, anh bạnh quai hàm, đáp, “Anh sẽ ở bên cạnh em.”

Tinh Nhan ngẩng đầu hôn anh, “Anh biết mà.”

Ánh mắt anh trầm xuống, nặng nề di chuyển xuống.

Anh biết, mọi chuyện luôn có bất ngờ.

Mà họ, không thể chịu được hậu quả của sự bất ngờ ấy.

29. Chương 29

Cơ thể vừa mới được thả lỏng bỗng chốc cương cứng, thậm chí cơ thể phía dưới còn run lên.

Cánh tay người đàn ông càng ôm chặt, anh lúng lúng không biết làm sao để giúp cô, hơi thở càng ngày càng nặng nề.

Tinh Nhan dừng lại một lát, cô cố gắng quên đi sự lạnh lẽo và sợ hãi vừa nãy, giọng nói phát ra vô cùng khó khăn, “Hôn...em.”

Người đàn ông cúi đầu nhìn vào mắt cô.

Tinh Nhan mở miệng lần nữa, “Hôn...hôn em đi.”

Lạnh quá.

Giống như bị bao vây trong bóng tối, gió lạnh từ khắp nơi thổi tới, có gì đó kéo chân cô lại khiến cô không thể thở nổi.

Lạnh đến nỗi hai hàm răng cô run lập cập.

Thịnh Ngự không do dự hôn lên môi cô.

Ấm áp gặp lạnh lẽo.

Hai người đều run lên.

Đôi môi ấm nóng dừng lại một chút rồi tiếp tục hôn lên, không mạnh mẽ dữ dội như lần trước mà chứa đựng sự che chở, dịu dàng vô cùng, anh hôn lên môi cô, một lần lại một lần trấn an cô đang run rẩy.

Đến khi cô không còn run nữa.

Tinh Nhan nhắm mắt lại, như đang ngâm mình trong nước, nước ấm ùng ục nổi từng bọt sóng.

Sự dịu dàng, lo lắng từ môi anh truyền sang, nhẹ nhàng vây quanh thân thể của cô, tạo nên một tấm chắn trước cô ngăn lại mọi sự lạnh lẽo.

Máu bắt đầu lưu thông khắp tứ chi, vận chuyển ấm áp đi khắp cơ thể.

Người đàn ông luôn quan sát vẻ mặt Tinh Nhan, đến khi cô bắt đầu hồng hào trở lại, mới thở dài nhẹ nhõm. Bàn tay anh nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, mang theo sự an ủi và bảo vệ.

Sau khi làm nóng cơ thể, Tinh Nhan thử lần nữa, bỏ chân khỏi thắt lưng anh.

Hai chân vừa rời khỏi, mất đi sự ấm áp, cảm giác lạnh lẽo lại xâm nhập lần nữa.

Đôi chân cô cứng ngắc.

Cô cố gắng không quăn lẩy anh nữa, giống như chỉ có chỗ đó mới là nơi an toàn nhất.

Tinh Nhan nắm chặt tay, kéo anh xuống hôn lên môi anh.

Ngăn chặn sự hỗn loạn từ trong nội tâm.

Cô dường như dùng hết sức lực toàn thân hôn người trước mặt, vô cùng mạnh mẽ.

Người đàn ông hé mở đôi môi, tùy ý để cô càn quét, vẻ mặt tràn đầy ôn nhu.

..

Sau đó là một bàn tay, rồi hai tay, rồi cả người đều rời khỏi Thịnh Ngự.

Từ đầu đến cuối anh rất bình tĩnh quan sát, ngâm mình trong làn nước trong xanh mỉm cười dịu dàng.

Vẻ mặt rõ ràng tái nhợt nhưng khóe mắt cong lên, bên trong như chứa đựng một ngọn lửa, ngay cả nước trong hồ cũng trở nên đẹp lạ thường.

Sau khi để trái tim bình phục lại, anh kéo cô vào lòng mình, “Thành công không em?”

Tinh Nhan bật cười, cuối cùng đã thành công.

Cô tiếp nhận trí nhớ nguyên chủ, thật ra Tinh Nhan không có cảm xúc gì về việc bị rơi xuống nước trước đây, chỉ có cơ thể không thể cử động và sợ hãi theo phản xạ.

Đây coi như là nguyên nhân khiến cô nhanh chóng thành công như thế.

Trên thực tế, thì làm gì có thể chữa chứng sợ hãi nhanh thế được?

Cô thôi không suy nghĩ nữa, hai chân lại quăn lên thắt lưng anh, “Anh đoán xem?”

“Vậy là tốt rồi.” Người đàn ông cúi đầu hôn một cái thật sâu lên trán cô, mạnh mẽ lại ấm áp.

Sóng ngầm dưới đáy mắt cũng dần biến mất.

Chỉ cần cô không sợ hãi nữa.

Cảm nhận được tình cảm của anh qua câu nói ấy, Tinh Nhan bình tĩnh lại, hai má áp sát lên ngực anh.

Nghe tiếng tim đập vững vàng bên tai, cô lại có cảm giác tháng ngày bình yên.

Tinh Nhan khẽ cười, nói, “Em... phải thích anh bao nhiêu mới đủ đây?”

Cô không tin tình yêu sét đánh, nhưng tình yêu là chuyện khó nói trước, cô yêu anh một cách lạ kỳ, không hề có lí do, cũng không hề có nguyên nhân.

Thích anh, thích đến nỗi an tâm khi ở bên anh, tin tưởng anh.

Người đàn ông im lặng, ánh mắt chứa đầy dịu dàng.

“...Ừ.”

Lúc này có nói gì cũng đều dư thừa, hai người yên lặng ôm nhau một lúc.

Không biết qua bao lâu, Tinh Nhan đẩy anh ra, nhìn bề ngoài khẽ cười, “Đua không?”

Cô biết bơi, nguyên chủ lúc trước cũng biết.

Tinh Nhan không thích bơi lội, nhưng con người ai cũng có tâm lý phản nghịch, đối với cô, việc không muốn làm và không làm được là hai điều khác nhau, sau chuyện sợ nước lần này, cô bỗng nhiên có cảm giác thân thiết với hồ bơi hơn.

Đúng, cô rất muốn chinh phục nó.

Người phụ nữ của mình khiêu khích chính mình làm sao anh không đáp ứng cho được.

Người đàn ông gật đầu, nhìn cô trông như nàng tiên cá từ đại dương sâu thẳm, ánh mắt anh tối sầm, trầm giọng nói, “Có tiền cược không?”

Tinh Nhan nhìn vào mắt anh, cô dừng lại, đột nhiên nâng đôi chân dài lên.

“Có chứ.”

“Nếu em thua...”

Cô quay đầu lại, đôi mắt lòng lanh, sợi dây màu đen quấn quanh ngón tay trắng nõn, tạo nên một sự hấp dẫn khó nói.

“Thua anh một sợi dây nhé?”

Dưới nước vang lên một tiếng “bùm”

Anh sải bước bơi lại, ánh mắt dán chặt lên người cô.

Đến khi hai người đứng cạnh nhau.

Yết hầu anh trượt lên trượt xuống, “...Được thôi.”

...

Ở đây không có tiếng súng tín hiệu nhưng hai người họ cũng không tùy tiện bắt đầu.

Không biết anh bấm vào đâu, bỗng nhiên vang lên giọng nói, “3, 2, 1.”

Hai người chuẩn bị sẵn sàng, lắng nghe âm thanh bên tai.

“Go!”

Không biết ai trước ai sau, chỉ nghe tiếng người nhảy xuống hồ một trước một sau.

Cơ thể người đàn ông ở trong hồ bơi như ẩn như hiện, sự gợi cảm đặc trưng của đàn ông hiện lên rõ rệt, trông rất mạnh mẽ, cánh tay vừa dang ra đã phóng đi rất xa.

Tinh Nhan chưa bao giờ là người chịu thua.

Cô ở trong nước như một chú cá linh hoạt, nhìn người hơn mình khoảng cách nửa người kia, cô đột nhiên tăng tốc.

Anh truy em đuổi, bám chặt sát sao.

Nhìn vạch đích cách đó không xa, hai người đồng thời tăng tốc.

Nhịp tim gia tăng, người đàn ông hạ tầm mắt, cánh tay sải dài hơn.

Sắp đến rồi.

Tiếng báo hiệu vang lên.

Tay Thịnh Ngự đụng vào điểm đích.

Chưa đầy hai giây, bên cạnh anh bỗng nhiên xuất hiện một cái đầu, cô lắc lắc tóc, giống như một cảnh phim quay chậm, Tinh Nhan vẩy tóc, sườn mặt trắng trẻo, lông mi cong cong, đôi môi đỏ mọng quyến rũ...

...Cái gọi là hoa sen mới nở, khuynh quốc khuynh thành cũng không bằng cô lúc này.

Vài giọt nước bắn vào mặt anh, lạnh lẽo khiến anh tỉnh táo lại.

Người đàn ông sầm mặt, nhiệt độ cơ thể bỗng chốc tăng lên.

Anh chậm rãi bước đến phía sau cô...

“Nên thực hiện lời hứa đi thôi.”

Giọng nói khàn khàn vang lên từ phía sau, đôi tay mạnh mẽ giam cô vào lòng.

Lồng ngực nóng bỏng áp sát vào tấm lưng trắng nõn không chút ngăn cách, hơi thở nóng rực bao vây cô.

Tinh Nhan ngẩn người trong chốc lát rồi xoay người lại.

“Được thôi.” Cô cười khẽ.

Hai chân cô quần lấy hông anh một cách thuần thục, mặt trong của đùi chậm rãi ma sát thắt lưng anh, cô tiến đến bên tai anh thả lỏng.

“Nói em nghe nào, anh muốn sợi nào?”

Móng tay đỏ tươi đặt trước ngực anh, ánh mắt long lanh nhìn thẳng vào mắt anh.

Màu đen, màu đỏ, và đôi mắt sáng ngời ấy.

Đôi môi đỏ mọng mấp máy, “Cái này hả?”

Hô hấp của anh càng thêm nặng nề, cảm giác như thiêu như đốt.

Tinh Nhan bật cười, ngón tay chậm rãi hạ xuống, xẹt qua vòng eo mảnh khảnh, nhẹ nhàng kéo ra.

Nơ con bướm màu đen từ từ được tháo ra, rơi vào nguy cơ có thể rớt ra bất cứ lúc nào.

Cô cong khoe mắt, mập mờ hỏi, “Hay là...ở đây?”

Tinh Nhan không sợ chết khiêu khích anh, đôi chân ma sát hông anh, ngón chân từ từ di chuyển xuống phía dưới.

Người đàn ông bỗng chống cứng đờ cả người.

Anh cảm nhận được ngón chân cô từ hông anh đi xuống dưới đùi, rồi đến...cứ chậm rãi không để người ta dễ chịu, bắt anh phải hồi hộp mong chờ đáp án...tê dại cả người.

Nhịp tim “thình thịch” vang lên trong không gian im lặng.

“Hả?”

Trong nháy mắt, người đàn ông rên lên một tiếng, ánh mắt bỗng chốc tối sầm.

“Nhan Nhan...”

Anh nắm chặt lấy eo cô ôm người vào lòng, đôi tay siết chặt lưng cô...

Giống như ma chú...

...

“Nhan Nhan...”

Tấm rèm cửa sổ ngăn cách ánh nắng bên ngoài chiếu vào.

Chỉ có thể nhìn thấy vài miếng vải mỏng đập dềnh trên mặt nước.

...

Cùng lúc ấy, có người muốn phát điên.

“A Lê, em không cố ý đẩy cô ấy xuống nước thật mà.” Liễu Nguyệt Nguyệt ôm lấy Thịnh Lê, cuối cùng không thể kiềm chế nổi, đôi mắt tủi thân ửng đỏ.

Cô ta thật sự không biết Tinh Nhan sợ nước, lúc ấy cô ta còn bảo Thịnh Lê xuống cứu cơ mà?

Thịnh Lê vỗ vỗ lưng cô ta, đau lòng trấn an, “Đừng sợ, đừng sợ, anh biết mà.”

“Vì sao cô ấy lại làm vậy với em?”

Cô ta không cố ý cướp Thịnh Lê mà, giữa hai người họ đâu có tình cảm chứ.

Lúc này xem tí nữa là luật sư nhà họ Thịnh có thể bảo lãnh cô ta ra ngoài được rồi, thế mà lại thất bại trong gang tấc.

Bây giờ trời đã sắp tối mà mấy người kia vẫn còn đang cãi nhau,

Liệu đêm nay cô có thể ra ngoài không?

Cô không muốn ngủ trong phòng giam.

Nghĩ nghĩ, cô bỗng nhiên cảm thấy buồn nôn...

Knor hân hạnh tài trợ chương trình này =]]

30. Chương 30

Thịnh Lê vội vàng xoa lưng cho cô ta, “Nguyệt Nguyệt, em có sao không?”

Liễu Nguyệt Nguyệt không nói gì, cứ nôn khan suốt.

Tay Thịnh Lê cứng đờ, đột nhiên nghĩ đến, “Không phải em...?”

Ánh mắt anh ta chứa đầy vui mừng, giống như nhận được tin tốt, cứ nhìn chăm chăm vào bụng Liễu Nguyệt Nguyệt.

Nguyệt Nguyệt có con với anh ta?

Anh ta vừa nói xong liền đi ra ngoài gọi điện cho bác sĩ đến.

Nhưng lại bị người trong lòng giữ lại, cô ta lắc đầu.

Sắc mặt Liễu Nguyệt Nguyệt tái nhợt, “Không phải đâu anh.”

“Mấy ngày trước...em còn bị.” Cô ta vùi vào lòng Thịnh Lê, ngượng ngùng nói.

Thịnh Lê hơi mất mát, nhưng vẫn không tin, rùi như may mắn thì sao.

Liễu Nguyệt Nguyệt cứ giữ chặt anh ta không cho đi, Thịnh Lê chỉ đành gạt chuyện này sang một bên.

...

Sáng sớm ngày hôm sau.

Thịnh Ngự thức dậy trước.

Anh cúi đầu nhìn người đang ngủ say trong lòng mình, cánh tay anh càng siết chặt.

Chuyện hạnh phúc nhất trên thế giới này chính là mỗi sớm mai thức dậy, được thấy em tựa vào lòng anh.

Lúc Tinh Nhan thức dậy, vừa lúc nhìn thấy anh đang cười.

Cô ngáp một cái, mạnh mẽ cắn một phát lên ngực anh.

“Cười lại cho em xem nào.”

Khóe miệng Thịnh Ngự sưng lại, anh sờ sờ đôi môi của mình, “Anh có cười hả?”

Anh nghĩ mình đã quên mất cách nở nụ cười rồi.

Tinh Nhan xoay người, ghé lên người anh, đôi mắt khóa chặt anh, cô vuốt ve đôi môi của Thịnh Ngự, “Anh cười lên rất đẹp trai.”

Cô nói thật.

Lúc anh cười, cô như nhìn thấy được ánh sao đẹp nhất trên bầu trời.

Mái tóc dài lướt qua lồng ngực anh mang theo cảm giác ngứa ngứa.

Người đàn ông yên lặng, ôm chặt người trong lòng, đặt lên trán cô vài nụ hôn.

Tinh Nhan bật cười, ngẩng đầu dang đôi môi đỏ mọng lên.

Dưới ánh nắng ban mai, hai người trao nhau một nụ hôn buổi sáng.

“Dậy đi thôi!” Cô chặn ngang ngực anh, tiện tay cầm áo ngủ mặt vào, cô bước xuống giường, duỗi eo rồi nói với anh, “Em đói rồi.”

Đàn ông là động vật trong ngoài không thống nhất, trông càng cấm dục thì lúc cởi bỏ lớp da kia lại càng mạnh mẽ, đúng là chí lý mà.

Không cần phải nói, lực ở eo cũng đủ để duy trì sự điên cuồng của anh.

Bây giờ cái bụng của cô đã thay mặt cô lên tiếng đòi lại công bằng cho sức lực đã bỏ ra.

Người đàn ông ngồi dậy, vén chăn lên làm hiện lên cơ thể với cơ ngực quyến rũ và thắt lưng tràn đầy mạnh mẽ, vài dấu hôn như ẩn như hiện, càng lộ rõ dáng vẻ cấm dục của anh...

Tinh Nhan cong khóe mắt, làm người ta không kiềm chế được.

Cô bước tới, đặt một nụ hôn lên sống mũi cao vút của anh.

“Dẫn em đi ăn nào.”

“...Ừ.” Về mặt Thịnh Ngự không hề thay đổi nhưng ánh mắt càng thêm dịu dàng.

Lúc cô xuống lầu ăn cơm, người đàn ông chậm rãi bước tới.

Anh nhìn miếng vải trôi dập dềnh trên mặt hồ, mím môi nhặt nó lên rồi mang vào phòng phơi.

...

Cơm nước xong rồi thì phải về nhà.

Thịnh Ngự đưa cô về nhà như thường lệ.

Tinh Nhan cười tủm tỉm nhìn anh, “Muốn về nhà với em không?”

Chuyện của bọn họ cũng nên xác định rồi.

Anh dừng bước, hiểu ý cô nói nên gạt đầu.

Tinh Nhan trừng to mắt nhìn người đàn ông đang mím môi kia, anh đã thay liên tục 5 6 bộ tây trang rồi.

Quản gia với vẻ mặt vui mừng, xách đồng lớn đồng nhỏ chất vào phía sau xe, vừa làm vừa bắt mắt làm bầm với Thịnh Ngự, rồi lại mang đồ chất lên cái xe khác to hơn.

Đúng là, cốp xe này quá nhỏ mà.

Người đàn ông gài nút xong, đưa mắt nhìn sang đây như muốn hỏi ý cô.

Ý cười bên môi Tinh Nhan lại nhiều hơn một tí.

“Anh mặc gì cũng đẹp hết.”

“Không cần thay nữa, mặc bộ này đi.” Cô đi tới, cầm lấy cà vạt, “Anh cúi đầu xuống nào.”

Người đàn ông động đậy, nhìn người trong gương im lặng.

Cái này có phải không được chín chắn lắm không.

Chọn tới chọn lui một hồi đến giữa trưa mới bắt đầu xuất phát.

“Anh mua mấy cái này từ bao giờ thế?”

Tinh Nhan quay đầu lại nhìn mấy món đồ đặt ở phía sau.

Nhiều đồ thế này, anh mua từ bao giờ sao cô không biết gì hết.

Anh nắm chặt vô lăng, trả lời, “Cách đây không lâu.”

Mua từ ngày đầu tiên cô giải trừ hôn ước.

Nhìn gương mặt đang căng thẳng kia, Tinh Nhan nhú mày trêu anh, “Anh hồi hộp hả?”

Thịnh Ngự im lặng.

Tinh Nhan lại trêu, “Yên tâm đi, ba mẹ em không ăn thịt anh đâu mà lo.”

“Nhiều lắm là không cho anh và em quen nhau thôi.”

“Sau đó sẽ đuổi anh đi thật xa.”

Chân đạp trên chân ga bỗng chốc cứng đờ.

Anh bạnh mặt, ánh mắt trầm xuống nhìn sang cô.

Tinh Nhan không đành lòng.

“Được rồi, được rồi.” Cô nhỏ nhẹ, “Em đùa anh thôi.”

Nói xong cô mỉm cười, “Sao nào, nếu đuổi anh ra ngoài thì anh sẽ bỏ cuộc hả?”

Không đâu.

Bây giờ người đàn ông mới thoải mái được một chút.

Mặc kệ thế nào, bọn họ vẫn sẽ ở bên nhau.

Xe dừng trước biệt thự nhà họ Quý.

Nhìn anh mang từng món quà vào, Tinh Nhan bèn giữ anh lại, “Lát nữa để người khác làm.”

Nói xong thì đẩy cửa ra.

Gương mặt anh trở nên nghiêm túc, sóng lưng thẳng tắp.

Cửa chậm rãi được mở ra.

Tinh Nhan bị dọa sợ hết hồn.

— Ba mẹ Quý đang ngồi trên sofa, yên lặng nhìn chằm chằm cánh cửa.

“Ba, mẹ, hai người làm gì thế?”

Ông Quý không nhin nổi cầm con dao gọt trái cây đặt trên bàn trà, gương mặt đầy thịt kia đang nhú chặt.

Ông chỉ muốn...chép một cái.

“Nhan Nhan về rồi hả con? Ăn cơm chưa?”

Chỉ có mẹ Quý dịu dàng hỏi cô.

Thật ra tối qua bọn họ không để ý chuyện Tinh Nhan không về nhà, nhưng sáng nay lại nhận được tin của con gái bảo trưa nay sẽ dắt con rể về ra mắt...

Chuyện đột ngột thế thì ai chấp nhận nổi?

Đặt biệt đối với người ba già mới vừa giữ được con gái ở nhà.

“Con ăn rồi, ăn rồi.”

Tinh Nhan nắm tay Thịnh Ngự bước vào, cười hì hì giới thiệu anh với ba mẹ, “Đây là Thịnh Ngự, con rể của hai người.”

Thịnh Ngự sững sốt, sau đó bình tĩnh trở lại, ánh mắt vô cùng dịu dàng.

“Con chào bác trai, con chào bác gái, con là Thịnh Ngự.”

Ba Quý bắt gặp ánh mắt của anh, híp híp mắt, sự lạnh lẽo dần biến mất.

Tinh Nhan kéo anh ngồi xuống rồi chạy lại nắm tay mẹ Quý nói nhỏ bên tai bà, “Mẹ xem, đẹp trai lắm đúng không!”

Dáng vẻ của cô vô cùng kiêu ngạo.

Mẹ Quý buồn cười, nhìn cô một cái rồi bảo Thịnh Ngự ngồi xuống.

“Thịnh Ngự ngồi xuống đi con.”

Ba Quý nghe Tinh Nhan nói, buồn bã chạy đến hỏi, “Bố ba không đẹp trai hả?”

“Ba cũng đẹp trai mà.”

Nói xong Tinh Nhan gọi quản gia đến, “Quản gia, trong xe còn nhiều đồ...”

Được con gái khen cũng đẹp...tuy là “cũng” nhưng cũng đủ khiến ông cực kỳ vui vẻ.

Mẹ Quý nhìn anh, “Thịnh Ngự, không ngại dì gọi con thế chứ.”

Người đàn ông trầm giọng lắc đầu, “Dạ, đương nhiên là không rồi...”

Mẹ Quý nở nụ cười, quay đầu nói, “Dì và chồng mình chỉ có mình Nhan Nhan, nên khó tránh nó không được mạnh mẽ như người ta, người ngoài nhìn vào sẽ thấy con bé hơi tùy hứng...”

“Dạ không đâu...” Thịnh Ngự lắc đầu.

Cô tốt lắm.

Cái gì cũng tốt.

Nhưng những lời anh chưa nói ra mẹ Quý cũng không để anh nói, bà cười cười, nói tiếp, “Lần trước con bé không nên đi hỏi cho ra lẽ.”

“Chuyện đó dì phải cảm ơn con, nếu không nhờ con, Nhan Nhan có lẽ...” Mẹ Quý không muốn nói tiếp nữa.

Lời chưa nói hết, Thịnh Ngự và ba Quý đều đoán được bà định nói gì, hai người đàn ông mặt trầm xuống, rõ ràng là một béo một gầy, thế mà giờ đây gương mặt lại giống nhau một cách khó hiểu.

Mẹ Quý nhìn hai người, nụ cười càng thêm dịu dàng.

Bà biết vì sao lại giống nhau đến thế.

Lời định nói ra vội nuốt vào, bà nói, “Lúc Tinh Nhan quay về có kể về con cho dì và bác trai nghe, thật ra dì không đồng ý lắm.”

Thịnh Ngự bỗng nhiên ngẩng đầu, thân thể anh cứng đờ.

“Con có biết, quan hệ của hai đứa sẽ bị người khác chỉ trích không?”

Bà dừng lại rồi tiếp tục nói,

“Nhưng mà Nhan Nhan nó thích con.”

Mẹ Quý dịu dàng cười.

“Dì và chú không có yêu cầu gì về con rể tương lai, chỉ cần Nhan Nhan thích và người đó tốt với nó là được.”

Cách nói chuyện của mẹ Quý tự nhiên mà lại sâu sắc.

Bà vừa nói xong, anh liền hiểu ngay ý cảnh cáo trong lời bà, vì Nhan Nhan thích nên bà mới chấp nhận anh.

“Con sẽ đối xử tốt với Nhan Nhan.” Anh hứa hẹn.

Mẹ Quý khoát khoát tay, cười nhẹ, “Dì không cần hứa hẹn.”

“Lên nói chuyện với chú đi.”

Bà không cần hứa hẹn, vì hứa hẹn đều vô dụng, hơn nữa, bà tin dù Thịnh Ngự có vi phạm lời hứa, bà và chồng mình vẫn có thể che chở Nhan Nhan.

Mẹ Quý nhìn Nhan Nhan từ ngoài đi vào, ánh mắt càng thêm dịu dàng.

“Nhan Nhan, lại đây cùng mẹ ăn một chút nhé?”

“Dạ ~”

...

Trên lầu.

Hai người đàn ông, một ngồi, một đứng, ba Quý nhìn thẳng vào mắt Thịnh Ngự, khí thế hùng hồn.

Thịnh Ngự bình tĩnh nhìn ông, ánh mắt không hề né tránh.

Anh thật sự rất thích Nhan Nhan.

Người đàn ông mập mạp đột nhiên bật cười, đôi mắt bừng sáng, “Nào, lại đây xem phần văn kiện này đi.”

Thịnh Ngự bước lại gần.

Là kế hoạch đánh bại nhà họ Thịnh.

31. Chương 31

Thịnh Ngự tiến lại gần.

Là phần kế hoạch đập đổ nhà họ Thịnh.

Thịnh Ngự biết ông muốn xem anh phản ứng thế nào.

Ba Quý không phải để anh lựa chọn giữa nhà họ Thịnh và Nhan Nhan, đây không phải là kế hoạch sống chết với nhau, chỉ vì Tinh Nhan chịu thiệt nhiều như thế, cảnh cáo nhà họ Thịnh là chuyện đương nhiên. Thương trường cũng như chiến trường.

Thịnh Ngự cầm bút lên, bỗng nhiên viết thêm vài nét lên bản kế hoạch.

Ba Quý tròn mắt, ngẩng đầu nhìn anh.

“Đây là...”

Chuyện này đối với nhà họ Quý rất có lợi, nắm chắc phần thắng trong tay, nhưng đối với nhà họ Thịnh, sợ là...

Ba Quý không biết rằng, anh là người muốn hủy diệt nhà họ Thịnh hơn ai hết.

Anh không cần ba Quý giúp đỡ...mấy năm nay anh không hề ngồi im, là đàn ông thì phải tự mình ra tay, nhưng nếu anh làm thế này thì sẽ có lợi cho nhà họ Quý hơn.

Tình hình của nhà họ Thịnh không ổn định, ông bà ngoại là dòng dõi thư hương, đồ gia truyền đều bị bán đi, đồ cưới của mẹ bán hết cũng không chống nổi Thịnh Thế.

Sau đó, ông Thịnh lại dắt kẻ thứ ba và đứa con trai chỉ nhỏ hơn anh vài tháng về nhà, mẹ anh vì tức giận mà đổ bệnh nằm liệt giường, cuối cùng không qua nổi. Ông Thịnh lại giao Thịnh Thế lại cho Thịnh Lê.

Trước khi mẹ anh qua đời, bà ấy bảo anh hãy hủy diệt Thịnh Thế.

Đối với bà, đó là chuyện bi ai nhất cuộc đời mình.

...

Lúc hai người xuống lầu, Tinh Nhan vừa nhìn liền nhận ra, ba Quý đã chấp nhận Thịnh Ngự.

Về chuyện bọn họ đã nói những gì thì nó không nằm trong phạm vi lo lắng của công chúa nhỏ.

Trước đây Thịnh Lê có ba Quý giúp đỡ, thiếu chút nữa đã giữ vững Thịnh Thế, có thể nhận thấy người đàn ông của cô đã chuẩn bị đầy đủ thế nào, bây giờ tình thế xoay ngược, ba Quý đã đứng về phía anh...

Tinh Nhan cong môi nở nụ cười.

“Để con giúp.”

Thịnh Ngự thấy mẹ Quý vào phòng bếp bèn đứng dậy đi theo.

Nói xong anh liền ngăn người, bắt ngờ với những gì mình vừa nói.

Rõ ràng trước đây anh chưa từng xuống phòng bếp, nhưng anh lại có cảm giác rất kỳ lạ, giống như mấy đồ trong phòng bếp anh đã từng cầm qua.

Ba người nhà họ Quý há hốc mồm.

“Không cần, không cần đâu.”

Mẹ Quý lấy lại tinh thần, mỉm cười lắc đầu, vẻ mặt vẫn còn kinh ngạc.

Có tâm như thế là tốt rồi.

Nhìn Thịnh Ngự không phải là người có thể bước vào phòng bếp.

Ba Quý đã chấp nhận Thịnh Ngự thì sẽ không làm khó anh, “Đến đây nào...”

Tinh Nhan lại kéo anh đến.

“Để anh làm đi.” Cô bỗng có linh cảm khó hiểu, kiêu ngạo nói, “Anh ấy nhất định sẽ khiến mọi người kinh ngạc!”

Giống như cô đã ném qua vô số lần, Tinh Nhan hất cằm, vẻ mặt đầy đắc ý.

Người đàn ông mím môi, vẻ mặt dẹt dẹt.

“Thế nào, thế nào!” Tinh Nhan chờ mong nhìn ba Quý, “Ngon không ba?”

Tuy là câu nghi vấn, nhưng nét mặt của cô đã thể hiện sự khẳng định.

Ba Quý không vui, gương mặt béo múp nhăn nhó, hừ một tiếng, đối lòng nói, “Bình thường thôi.”

Tinh Nhan ném thử, “Có đâu ba, ngon mà.”

Ánh mắt Thịnh Ngự dẹt dẹt hẳn, gấp bỏ vào chén món cô ưa thích.

Bỗng nhiên ba Quý thấy Thịnh Ngự thật ngứa mắt.

Ánh mắt như chứa ngàn lưỡi dao.

Mẹ Quý chỉ bắt đắc dĩ cười cười suốt buổi.

Trên bàn cơm mọi người cười nói, ngập tràn ấm áp.

...

Hai người đàn ông đối với người nhà vô cùng ấm áp, nhưng bên ngoài lại khác hẳn, ví dụ như chuyện của nhà họ Thịnh.

Mạnh mẽ, quyết liệt, vô cùng dứt khoát.

Thịnh Lê định sáng hôm sau sẽ mời bác sĩ đến khám cho Liễu Nguyệt Nguyệt, anh ta vẫn lo Liễu Nguyệt Nguyệt mang thai.

Nhưng sáng ngày hôm sau, mọi chuyện đều thay đổi.

— Cứ như mọi chuyện đều dồn vào một lúc.

— Nhà họ Quý đột nhiên gây khó dễ nhà họ Thịnh.

Lần này không những dựa vào dư luận mà còn dựa vào bằng chứng.

Không biết truyền thông nhận được tin từ đâu, hạng mục Thịnh Thế đầu tư dạo gần đây xảy ra chuyện, tài chính trực trực, hạng mục lần này còn bị vạch ra rằng là hàng nhái và trốn thuế.

Mấy bữa nay từng chuyện từng chuyện đều được đưa ra ánh sáng, khiến mọi người mất cảm tình với nhà họ Thịnh, hơn nữa chuyện hàng nhái lần này...

Nước có thể dâng thuyền lên cũng có thể làm lật thuyền, sự tín nhiệm của mọi người là điều quan trọng nhất, giống như sự kiện tập đoàn sữa lâu đời trong nước - Tứ Lộc...*

*Năm 2008, tập đoàn sữa Tam Lộc bị phát hiện sữa có trộn lẫn chất melamine gây ảnh hưởng đến sức khỏe trẻ em. Vì bản gốc tác giả để là Tứ Lộc nên mình sẽ để là Tứ Lộc.

Nhà họ Thịnh gấp rút làm sáng tỏ, bộ phận xã hội vô cùng bận rộn, đoàn luật sư bắt đầu chạy công đit, nhưng mấy chuyện kia đều là sự thật.

Nhà họ Quý đứng sau mọi chuyện.

Chuyện này khiến mọi thủ đoạn của bọn họ trở thành công cốc, trong phút chốc, Thịnh Thế trở thành cái bia cho mọi người chỉ trích.

...

Cùng lúc đó, từ đâu xuất hiện một công ty nhỏ, mọi sự chú ý của Thịnh gia đều đặt trên nhà họ Quý nên không ai thèm để ý đến,

Công ty nhỏ kia thành lập chưa được vài năm, tuy phát triển khá tốt nhưng so với quái vật Thịnh Thế thì chả là gì.

Nhưng không ngờ rằng, vài ngày sau bọn họ phát hiện ra rằng, so với nhà họ Quý thì mối uy hiếp lớn nhất của nhà họ Thịnh lại là cái công ty nhỏ mà mọi từng xem thường.

Thịnh Thế tuy bao gồm rất nhiều ngành nghề, nhưng suy cho cùng, điện tử mới là nền móng phát triển của bọn họ.

Lúc trước ông Thịnh nắm quyền hành, nhà họ Thịnh tuy vẫn chống đỡ được, nhưng kỹ thuật vẫn không có phát triển nhiều, khoa học kỹ thuật nếu không tiến ắt sẽ lùi, vốn dĩ còn đang đứng đầu thì bây giờ đã không được như trước.

Bọn họ đều dựa vào nhân hàng lâu đời mà trụ đến bây giờ.

Thịnh Lê có tầm nhìn xa, có lẽ vài năm nữa Thịnh Thế sẽ phát triển trở lại, nhưng thời điểm này lại có tình xảy ra chuyện.

Hình tượng nhà họ Thịnh ngày càng xấu, mà công ty nhỏ này lại kinh doanh mặt hàng điện tử.

Cổ tình...

— Khoa học kỹ thuật của bọn họ dẫn đầu không chỉ một bậc.

Tin tức của bọn họ cứ ừn ừn kéo đến, trực tiếp đánh một cú vào nhà họ Thịnh.

...

Lúc này, nhà họ Thịnh có thể nói là sóng to gió lớn cả trong lẫn ngoài.

Không ít thế lực đối địch trước kia, kể cả những đối tác làm ăn bắt đầu chờ đợi, nhà họ Thịnh là một cái bánh thơm ngon, một hai nhà ăn không hết, từng người từng người đều đang chờ đợi xẻ được một miếng.

Ông Thịnh rụng gân hết tóc.

Bà Thịnh dường như biến nhà họ Quý thành nhà mình, mỗi sáng đều chạy đến, khóc lóc kể lể bày đủ trò.

Lúc này còn ai rảnh mà quan tâm Liễu Nguyệt Nguyệt trong tù chứ.

Thịnh Lê có nghĩ tới, nhưng mỗi ngày đều bận tối tăm mặt mày, có tâm mà vô lực.

Vốn dĩ đoàn luật sư nhà họ Thịnh nhiệt tình tìm cách bảo lãnh cho cô ta, rồi sau đó từng người rút về hết.

Liễu Nguyệt Nguyệt là người không chịu được khổ.

Trong trại tạm giam, lúc vào phải kiểm tra, quần áo phải cởi hết, lấy cọng kim loại trong áo ngực ra, ngay cả quần cũng không được kéo dây kéo, mấy trình tự này bởi vì lúc ấy có Thịnh Lê ở đây nên cô ta không được ném thử.

Lúc đầu nhà họ Thịnh chưa gặp chuyện, cô ta được chăm sóc đặc biệt, không nói đến chuyện ăn uống, phòng ở cũng chỉ có một mình cô ta chứ không phải một phòng tám người như bây giờ.

Ngoại trừ mỗi ngày được hóng gió ở một cái sân nhỏ, cô ta như con chim bị bỏ vào lồng, cảm thấy vô cùng ngột ngạt, trừ đó ra thì cũng không có chuyện gì.

Nhưng nhà họ Thịnh xem ra sắp đổ rồi.

Hết thấy đều thay đổi.

Thức ăn thua xa so với lúc trước.

Phòng giam chuyển sang phòng tám người.

Vốn dĩ không cần chấp hành kỷ luật thì giờ đây đã có người đến kiểm tra.

Sự chăm sóc đặc biệt của cô khiến biết bao nhiêu người trong trại giam ngứa mắt.

Bây giờ cô ta thất thế, đương nhiên có nhiều người vui mừng.

Bao nhiêu trò khi dễ đều được đem ra thì khỏi phải nói.

Thậm chí thỉnh thoảng cô ta lại đau bụng.

...

Thịnh Lê vẫn nhớ Liễu Nguyệt Nguyệt.

Chờ anh ta hết bận đến thăm Liễu Nguyệt Nguyệt thì suýt nữa không nhận ra cô ta.

Có thể mê hoặc Thịnh Lê, Liễu Nguyệt Nguyệt đương nhiên có mặt hơn người.

Đôi mắt và nước da là hai điểm cộng của cô ta. Bây giờ da cô ta vừa khô vừa vàng, dọa Thịnh Lê nhảy dựng.

Nhưng Thịnh Lê vẫn còn yêu.

Liễu Nguyệt Nguyệt tuôn trào nước mắt.

Thịnh Lê vội vàng ôm cô ta an ủi, bảo cô ta chờ một chút, phân tích tình huống nhà họ Thịnh hiện nay cho Liễu Nguyệt Nguyệt nghe, bảo rằng chờ một chút...

Lúc về nhà, Thịnh Lê chuẩn bị tìm vài luật sư đi lo chuyện bảo lãnh cho Liễu Nguyệt Nguyệt.

Anh ta sẽ không để Nguyệt Nguyệt chịu oan ức.

Bà Thịnh muốn sứt đầu mẻ trán nên không đồng ý. Thịnh Lê nhớ đến phản ứng của Liễu Nguyệt Nguyệt lúc trước nên nói với bà Thịnh rằng có lẽ Liễu Nguyệt Nguyệt có thai con của anh ta.

Bà Thịnh giật mình, cắn răng để luật sư đi làm thủ tục, nhưng với tình huống hiện tại của nhà họ Thịnh, e là khó để bác sĩ đến khám, phải để luật sư đi thương lượng.

Nhưng không mất bao lâu.

Vừa hay.

Một cơn rơm rề chết con lạc đà, mọi chuyện cố tình xảy ra vào mấy ngày này.

— Chính phủ bỗng nhiên đưa ra thông báo.

Trong kịch bản trước đó, nhà họ Quý giúp Thịnh Lê, đầu tư hạng mục này nên người hứng đao chính là nhà họ Quý.

Mà hiện giờ, người nhận đao này chính là nhà họ Thịnh.

Ở trước mặt chính phủ, không có ai dám xưng là quái vật cả.

Thủ đoạn của chính phủ, và cả sự mong đợi giẫm đạp lên của các ông lớn.

Chỉ trong một buổi tối, nhà họ Thịnh ầm ầm sụp đổ.

...

Bà Thịnh như mất lí trí.

Trước giờ bà ta bám vào ông Thịnh chẳng phải vì tiền hay sao?

Biết rõ tìm luật sư giúp Liễu Nguyệt Nguyệt cung vô dụng nhưng bà vẫn không kiềm chế được bản thân.

Đặc biệt là biết Liễu Nguyệt Nguyệt không mai thai, mà đứa con mà con trai bà luôn mong ngóng đã bị Liễu Nguyệt Nguyệt phản tử hình.

Dường như bà ta đã điên rồi, cuối cùng lại lấy tiền mà bà ta đã tích góp đưa cho người trong trại giam để “chiếu cố” Liễu Nguyệt Nguyệt.

Tác giả có lời muốn nói:

Thế giới tiếp theo.

Tiểu hòa thượng hoảng sợ nhìn nữ ma đầu bên cạnh sư thúc của mình, “Sư thúc tổ, người đang làm gì thế?”

Hòa thượng tuần tú lạnh nhạt đáp, “Chúng sinh ngang hàng, ta đang phổ độ chúng sinh.”

Tiểu hòa thượng tin tưởng.

Mãi đến về sau.

Tiểu hòa thượng nhìn mọi người đứng đối mặt với sư thúc tổ, cậu vẫn không hiểu.

Hòa thượng cúi đầu niệm phật, mỉm cười, “Nàng ấy là chúng sinh của ta.”

Editor có lời muốn nói:

Mình sắp đào hố mới. Thể loại thanh xuân vườn trường, CP: sinh viên trường múa x Sinh viên kiến trúc aka thành viên đội bóng đá.

Có sủng không hả?

Cứ đi theo mị thì có kẹo ăn =]]

32. Chương 32

Cuộc sống trong tù vốn đã khó khăn...bây giờ còn được chăm sóc “đặc biệt” thì không cần phải nói nữa.

Liều Nguyệt Nguyệt cười khổ, cô ta thấy chết có lẽ còn sướng hơn.

...

Khi chuyện của Thịnh Ngự và Tinh Nhan được công khai, không một ai quan tâm.

Đặc biệt là sau khi nhà họ Quý đập đổ nhà họ Thịnh.

Đối với việc Thịnh Ngự yêu con gái kẻ thù, không ít người có ý kiến với anh.

Đến khi chuyện nhà họ Thịnh năm xưa bị vạch ra, mẹ Thịnh Ngự bị bức chết khiến mọi sự giận dữ của dư luận chuyển sang ông bà Thịnh.

Tuy có một số người tỏ vẻ đạo đức nói rằng dù gì ông Thịnh là ba của Thịnh Ngự, anh làm vậy là sai rồi.

Nhưng bây giờ không ai tôn trọng ngu hiểu, ơn sinh không bằng ơn dưỡng, đừng nói đến kẻ đã sinh nhưng lại không dưỡng, đã thế còn mang kẻ thứ ba về nhà, không hận mới là lạ.

Hơn nữa người ta cũng không làm gì ông Thịnh, cho ăn cho uống còn chưa đủ ư?

Nhóm đạo đức giả ấy vừa mới mở mồm được vài câu thì đã bị chết đuối bởi nước bọt của dư luận.

Ông Thịnh lại không hài lòng với cuộc sống như thế này.

Đúng là Thịnh Ngự cho ông ăn, cho ông mặc, nhưng anh chỉ mượn người giúp việc về nấu cơm cho ông ta chứ không cho ông ta một cắc bạc nào.

Ông Thịnh thấy Thịnh Ngự cố ý!

Từ xưa đến nay ông ta tiêu tiền như nước, mua một gói thuốc cũng phải cần tiền, bây giờ một cắc cũng không có, đừng nói mua thuốc, ra khỏi nhà cũng không có tiền bắt taxi!

Làm sao mà ông ta chịu nổi chứ!

“Thịnh Tứ! Ông không phải là đàn ông mà!”

Bà Thịnh thét chói tai, từ phòng chạy ra, như bà điên tóm lấy ông Thịnh, trang sức của bà, món đồ duy nhất còn giá trị đã không cánh mà bay!

Ông Thịnh bắt cần để bà ta cào cấu mặt mình...đau...ông ta chộp lấy tay bà Thịnh, “Bà làm gì đấy!”

“Ông là đồ bất lực!” Bà Thịnh chửi bới, từ đầu bà còn cố giả vờ hiền dịu, nhưng ông ta bây giờ đã không có tiền, còn dám lấy đồ của bà, “Dem đồ trả lại cho tôi!”

Móng tay nhọn hoắc của bà ta xẹt qua mặt ông Thịnh, máu chảy ra, ông Thịnh đau đớn la lên, tức giận nắm lấy tóc bà ta, đẩy ra, “Đó là đồ tôi mua cho bà!”

Dù sống trong nhung lụa thì ông ta vẫn là một người đàn ông.

Cái eo của bà Thịnh đập vào bàn rồi ngã xuống đất, một tiếng “rắc” vang lên...

Ông Thịnh chỉnh quần áo lại, cất bước đi ra ngoài, hừ một tiếng, “Bà điên.”

Bà Thịnh nằm trên mặt đất, vừa động một cái liền toát mồ hôi lạnh, bà ta rên lên, dù sao cũng không còn trẻ nữa...

Nhìn người đàn ông mặc kệ bà mà rời khỏi, nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, không biết là do thất lưng đau hay sao, nước mắt nhạt nhòa...

Đến tối khi Thịnh Lê trở về mới phát hiện mẹ mình nằm trên sàn nhà.

“Mẹ?” Thịnh Lê mặt mày xoa trán, kinh ngạc hỏi.

Anh ta vội vã gọi điện thoại cấp cứu.

Xe cứu thương đến mang bà Thịnh không ngừng kêu đau đến bệnh viện, chẩn đoán là gãy xương sống nên phải nằm viện điều trị.

Hai ngày sau ông Thịnh mới đến, bà ta cứ chửi mắng không ngừng, ông Thịnh chịu không nổi nên dùng đòn rồi đi.

Thịnh Lê vuốt trán, mệt mỏi mở cửa phòng bệnh bước ra ngoài, ngăn cách mọi âm thanh bên trong.

Bây giờ nhà họ Thịnh thất thế, người ta là dao là thớt, mấy người lúc trước cun cút đi sau Thịnh Lê bây giờ đã trở mặt, mấy lời chế giễu khoan nói đến, bây giờ muốn sống an phận, anh ta tuy có chút tài năng nhưng lại không tìm được một công việc nào cả.

Tinh Nhan và Thịnh Ngự không phải là người dễ mềm lòng.

Làm sao Tinh Nhan có thể rộng lượng cho anh ta một con đường sống, mềm lòng chỉ mang họa cho bản thân, hơn nữa cô còn hận anh ta đến chết, kết cục lúc trước của nhà họ Quý, Thịnh Lê cũng phải nếm thử một lần.

Lúc Thịnh Lê tìm việc đều bị nhà họ Quý cản đường, cộng thêm danh tiếng xấu của anh ta, tìm được việc rất khó khăn, cầm chút tiền lương mà khi xưa khinh thường, còn phải nuôi ba mẹ già ở nhà...

Thịnh Lê bỗng nhiên cảm thấy thật mệt mỏi.

“Hết gì mà hết! Bệnh viện mà bà tưởng là nhà mình à?” Trong phòng bệnh vang lên tiếng cãi nhau.

Ông bà Thịnh không phải là người giỏi chịu đựng, trong phòng bệnh ồn ào hẳn lên.

Bác sĩ chạy đến hỏi, “La hét gì đấy?”

Thịnh Lê hít một hơi sâu, bước vào phòng, đôi mắt chứa đầy tia máu kia đã không còn chút kiêu ngạo nào, anh ta giải thích, “Thật xin lỗi...”

Cuối cùng bà Thịnh cũng xuất viện về nhà.

Ông Thịnh không thể chăm sóc bà Thịnh, Thịnh Lê đành phải mượn hộ lý, vì thế mà tiền sinh hoạt mỗi tháng lại càng thiếu.

Hộ lý chăm sóc không được cẩn thận.

Bà Thịnh già đi rất nhiều, nửa sống nửa chết nằm trên giường bệnh...

Thật ra ông Thịnh vẫn còn chút tiền, nhưng ông ta không thể lấy ra được.

Ông ta vốn háo sắc, nếu không năm đó đã không dẫn bà Thịnh vào nhà, bây giờ ông không muốn về nhà đối mặt với một bà già tàn phai nhan sắc nên ra ngoài tìm gái.

Bây giờ ông ta không thể đi mấy chỗ xa hoa, nên bị lây nhiễm một số bệnh...

...

Sau khi nhà họ Thịnh thất thế.

Không chờ chấm dứt chuyện phân chia, Thịnh Ngự và Tinh Nhan đã nhanh chóng kết hôn. Dù ba Quý không đồng ý cũng không lay chuyển được ý muốn của con gái nhà mình.

— cùng lúc đó, tin đồn Thịnh Ngự vì tiền mà chấp nhận lấy con gái nhà họ Quý lan rộng khắp nơi.

Ai cũng nói, Quý Tri Phi “săn chim” cả đời lại nhất thời hồ đồ, cuối cùng lại rơi vào tay “nhạn”

Ba Quý ở nhà tức giận đến run người, đi qua đi lại mắng chửi, “Con gái tôi sao lại dựa vào tiền chứ!”

“Nó xinh đẹp như thế! Bộ bọn họ bị mù hết rồi hả!”

Người đàn ông lạnh lùng còn lại không hề nhận ra điểm quan trọng ở đâu, vừa gọt trái cây vừa gật đầu mắng theo, “Đúng là mù rồi!”

Ba Quý có người phụ họa, càng mắng hăng hơn, “Đúng là một đám ngu ngốc!”

Bà Quý nhìn hai người mắng mấy người nói Tinh Nhan chỉ biết dựa vào tiền quên trời quên đất, bà chỉ biết đỡ trán.

Hai ba con ông không nhận ra trọng điểm là gì hả...

Bà lại nhìn con gái của mình đang ngồi xếp bằng bên cạnh Thịnh Ngự, Tinh Nhan thấy mẹ nhìn mình bèn ngẩng đầu lên cười tươi roi rói, miệng còn nhai miếng táo chồng vừa dứt cho.

Tiếng nhai táo “rộp rộp” cực kỳ vui tai.

Bà Quý:...

Người bình thường khi nghe chồng mình vì tiền mà lấy mình...đều phản ứng như nó hả?

Bà thấy trong nhà này chỉ có bà là người bình thường mà thôi.

Mẹ Quý mỉm cười hỏi, “Tinh Nhan, Thịnh Ngự tối nay tụi con muốn ăn gì?”

Vừa nhắc đến ăn, Tinh Nhan bỗng nhiên cảm thấy muốn ói, đứng bật dậy chạy vào nhà vệ sinh.

Người đàn ông ném dao xuống bàn, vội vàng chạy theo vỗ vỗ lưng cho vợ, gương mặt đầy lo lắng.

Ba Quý ngừng mắng chửi, “Con sao vậy, con sao vậy?”

Mẹ Quý tuy đau lòng con gái nhưng bình tĩnh hơn hai người đàn ông này, bà nhìn cô rồi đột nhiên hỏi, “Nhan Nhan, không lẽ con...”

“...có rồi?”

Vừa dứt lời, hai người đàn ông nghếch mặt ra.

...

Lời đồn truyền đi không bao lâu thì kết thúc vào một ngày nào đó.

Ngày ấy, trong lúc phân chia nhà họ Thịnh thì công ty thần bí nhận được “miếng bánh” to nhất rồi cục đã xuất hiện.

Người đàn ông lạnh lùng lại dịu dàng ôm lấy người phụ nữ với cái bụng đang lộ dần.

Sau đó lại tuyên bố đứa bé sẽ theo họ Quý.

Cả đám người chuyển dời ánh mắt sang người đàn ông trung niên mập mạp đang cười tủm tỉm ở góc đằng kia.

Phí lời!

Ha ha, thông minh như tôi bị “nhận” mỗ mắt ư!

33. Chương 33: Thế Giới 3: “phổ Độ Chúng Sinh” - Tiểu Hòa Thương Thánh Thiện

Quý Tiểu Yến 4 tuổi đang ngồi trước cửa nhà suy nghĩ về nhân sinh.

Ví dụ, nhóc béo cùng họ với ba cậu ấy nhưng tại sao cậu lại lấy họ mẹ?

– tuy rằng cậu rất vui.

Ví dụ như, nhà nhóc béo đều là mẹ cậu ấy nấu cơm, tại sao nhà cậu lại là do ba nấu?

– mẹ nhóc chưa bao giờ xuống bếp cả.

Lại ví dụ, nhóc béo chưa bao giờ nhìn thấy ba mình đỏ mặt, thế nhưng ba của cậu cứ luôn đỏ mặt.

– mẹ cậu sờ sờ một chút là lỗ tai ba cậu ửng đỏ.

Lại ví dụ tiếp, nhóc béo được ngủ chung với ba mẹ, nhưng ba cậu suốt ngày túm cậu ra khỏi phòng.

– lấy lí do là cậu đái dầm.

Cậu nhóc thở dài một hơi, người lớn thích nói dối ghê.

qwq, phiền quá, thế giới người lớn thật khó hiểu!

Ba còn không cho cậu ăn kẹo mút nữa chứ.

Ông mặt trời lên cao, cậu nhóc béo đứng dậy chạy vào phòng.

Chắc mẹ đã dậy rồi, cậu muốn tặng mẹ một nụ hôn!

Đúng rồi, hôn rồi sẽ không thấy phiền nữa

~...

Mọi người đều nói, Quý Yển từ lúc sinh ra đã định là người thắng cuộc.

Tất cả tài sản của nhà họ Quý và ba cậu đều thuộc về cậu.

Nhưng chỉ là nghe nói.

Ba cậu không hề ham muốn quyền lực, không đúng, nói đúng hơn là chỉ hận không thể giao công ty cho cậu sớm một tí.

Quý Yển lại nghĩ rằng, đời này cậu là người thắng cuộc là do có được ba mẹ tốt nhất trên đời.

Từ trước đến nay, bọn họ nuôi nấng dạy dỗ cậu không hề giả tạo...tuy rằng lúc nào cũng khoe khoang tình cảm trước mặt cậu.

Đến khi cậu dần lớn lên, đến khi bác sĩ nói rằng ba cậu bị bệnh nặng, nhưng ông ấy vẫn cố gắng chống đỡ.

Đến một ngày kia, hai người họ cùng rời đi.

Đến khi cậu đọc được nhật kí của ba.

– Nhan Nhan chỉ thích ăn đồ tôi nấu, tôi đi rồi thì ai sẽ nấu cho cô ấy...

Cậu có thể nhận ra sự dè dặt từ trong câu chữ. Trong giây phút ấy, Quý Yển đột nhiên cảm thấy cậu không phải là người thắng cuộc.

Ba mẹ cậu mới là người thắng.

Bọn họ có được được nhau, đó chính là điều tuyệt vời nhất trên đời này, chưa bao giờ mất đi.

...Đường phân cách tuyến...

Bên ngoài cửa sổ, mọi vật vẫn còn chìm trong đêm tối.

Ánh trăng sáng ngời xuyên qua cửa sổ soi sáng cả căn phòng.

Người nằm trên giường run rẩy đôi mi.

Khi chuẩn bị mở mắt, động tác tay phải như đang nắm tay ai, cô động đậy như muốn nắm chặt lấy nó.

Tinh Nhan mở mắt ra, mơ mơ màng màng ngồi dậy.

Cô rất ít khi có cảm giác này, nhưng bây giờ nó cứ xuất hiện khiến cô không cách nào bỏ qua.

Tinh Nhan ngồi trên giường một lát, chưa nghĩ được gì, cô bỗng nhiên mở miệng, “Điểm Điểm, tôi có thể đến thế giới tiếp theo ngay bây giờ được không?”

Một lát sau, bao lì xì của Tấn Giang mới hiện ra.

Nó thở dài, “...Ngủ một giấc đã.”

Nếu lúc này có người nghe thấy, sẽ nhận ra giọng nói của quả cầu trắng ấy dịu dàng thế nào.

Tinh Nhan giật mình, lại nằm xuống giường.

Nhìn cô lặn qua lộn lại không ngủ được, ở một nơi không ai chú ý đến, quả cầu trắng phát ra một luồng ánh sáng nhạt chiếu lên người cô.

Cảm giác trống rỗng chậm rãi biến mất, Tinh Nhan ôm lấy gấu bông bên cạnh chìm vào giấc ngủ...

..

Sáng hôm sau, lúc ăn sáng thì cảm giác ấy lại đến.

Không đợi Tinh Nhan nhú mày, lì xì Tấn Giang đã hiện ra đòi sự chú ý của cô.

“Thế giới tiếp theo là giới tu tiên, cấp độ hơi cao chút, cô hãy chuẩn bị đồ sẵn đi...”

“Ừ.” Tinh Nhan không để mình suy nghĩ nhiều, ăn được một nửa thì ngừng, rửa tay xong lại hỏi, “Lần này tôi được tặng gì?”

Nghe cô hỏi, màn hình trước mặt chậm rãi thay đổi, hiện lên một biểu tượng, “Là chư thiên thần phù.”

“Chư thiên thần phù là gì?”

Chưa nói xong cô đã ấn mở biểu tượng trước mặt, rõ ràng cô không muốn nghe trả lời, nhưng ngoài ý muốn, giọng nói dịu dàng lại vang lên.

”Bình thường phần thưởng sẽ tự động phối hợp, năng lượng của cô đủ để nhập vào phần thưởng mới, hệ thống sẽ hợp năng lượng của cô và phần thưởng tương xứng với nhau.

“Vậy thì trong nhóm phần thưởng này đều là người đến từ thế giới Chư thiên, trong ấy đều sử dụng mấy cái bùa này.”

Tinh Nhan sửng sốt, ánh mắt cong lên như cười như không, “Cậu đang nhắc nhở tôi đấy à.”

Tuy nói thế nhưng Tinh Nhan cũng yên lòng được phần nào.

Quả cầu xoay xoay, “Tôi là...hệ thống của cô, đây là chuyện tôi phải làm.”

Nó nói tiếp, “Trong đây có ghi, bùa cần phải có chu sa, nhưng thực tế bùa của bọn họ cần rất nhiều thảo dược, mấy loại thảo dược trên thế giới này ở chỗ bọn họ lại rất khan hiếm, ví dụ như...”

Tinh Nhan không hỏi nó vì sao lần trước không nói với cô mấy cái này, cô chỉ gạt đầu rồi lấy điện thoại đặt mua vài loại thảo dược, bấm vào phần thưởng làm mấy chuyện cần làm.

Mặc kệ là thật hay giả, hay có mục đích gì, bây giờ linh hồn của cô đều dựa vào hệ thống mà duy trì, không đủ sức để phản kháng.

Lúc này cô không muốn nghĩ đến bất cứ điều gì.

...

Cảm giác quen thuộc lại xuất hiện.

Tinh Nhan chuẩn bị tiếp nhận ký ức.

Ký ức lần này thật tối tăm.

Đại đạo ngũ thập, thiên diễn tứ cửu, tu tiên là một con đường cô độc, cũng là một con đường đầy gian nan.

Tam thiên đại thế giới, vô số tiểu thế giới.*

*Một câu trong Phật pháp, trong đó nói, hệ mặt trời mặt trăng là một tiểu thế giới, một ngàn tiểu thế giới gộp lại là tiểu thiên thế giới, 1000 tiểu thiên thế giới = 1 trung thiên thế giới, 1000 trung thiên thế giới = 1 đại thiên thế giới.

Thế giới Vân Thủy là một trong 1 đại thế giới, mấy ngàn năm trước đã từng có vô số đại năng phi thăng, cảnh tượng phồn thịnh không cần phải nói tới.

Đó là chuyện thật lâu về trước.

Không biết đã xảy ra chuyện gì, con đường thông thiên với đại thế giới Vân Thủy bỗng nhiên bị đóng lại, từ đó về sau không còn ai có thể phi thăng nữa, thậm chí những mối liên hệ giữa những đã từng phi thăng với hậu duệ đời sau cũng bị đứt đoạn.

Bây giờ, tiên giới và ma giới cuối cùng đã liên hệ với người của thế giới Vân Thủy.

Đại thế giới Vân Thủy đã biết được nguyên nhân tại sao con đường thông thiên bị đóng lại.

Mấy ngàn năm trước, chân ma xuất thế, vạn ma thuần phục khiến sinh linh đồ thán.

Hai thế giới tiên và phật cùng nhau ra sức phong ấn, nhưng ngờ đâu chân ma quá xảo quyệt, hóa thành một vạn chân ma len vào các giới.

Mọi người đã tìm được 9999 chân ma chỉ còn một chân ma còn lại thì không sao tìm thấy được.

Tiểu chân ma dù yếu ớt nhưng năng lực ẩn nấp rất mạnh, khả năng phục hồi rất đáng sợ, dường như lúc nào cũng cần hấp thu ma lực, đợi đến thời cơ thích hợp sẽ biến lại thành chân ma như cũ.

Đến khi mọi người phát hiện sự kì lạ ở thế giới Vân Thủy.

Chân ma vứt bỏ tu vi và cơ thể để bao lấy thế giới Vân Thủy, loại chân ma này hấp thu thất tình lục dục của con người để sống. Mỗi người đều có tình cảm, cảm xúc. Tình cảm sinh ra ở tu vi càng cao thì càng có lợi cho hắn, đó chính là thần và phật.

Hắn tận dụng mọi thứ để thiết lập kết giới đương nhiên sẽ không giống với bình thường.

Không phải không thể phá từ bên ngoài, nhưng đến giờ chân ma vẫn không có suy nghĩ gì về nhân quả, một khi bị phá vỡ từ phía bên ngoài mà không đúng thời cơ, chân ma thức tỉnh sẽ hấp thu thế giới Vân Thủy và các thế giới xung quanh mà sống lại.

Tiên Phật e ngại nhân quả, mà nhân quả của những thế giới khác không có ai có thể tiếp nhận.

Hơn nữa, không ai cam đoan được chân ma có thể tiếp tục phân thân thành 1 vạn chân ma nữa hay không.

Để giải quyết cục diện này chỉ có một cách duy nhất.

Chính là khi chân ma chưa thức tỉnh, để một người làm cơ thể mẹ rồi phong ấn lại.

Sau khi chân ma bị tiêu diệt, phong ấn của thế giới Vân Thủy sẽ không còn vấn đề gì nữa.

Thế giới luôn có ý chí của bản thân, sau khi bị phong ấn nhiều năm sẽ chọn ra người đại diện cho ý chí của mình, chính là thiên mệnh chi tử sẽ phá hư kế hoạch thức tỉnh của chân ma.

...

Trong thế giới này, Tinh Nhan chính là cơ thể mẹ của chân ma.

Ai cũng nghĩ chân ma sẽ nhập vào nam nhân nhưng chân ma cũng không biết, có lẽ là do sinh tồn sau này của nàng chiến thắng được thời gian.

Trong câu chuyện này, từ đầu đến cuối nàng là nhân vật phản diện.

Nàng và nữ chính ở cùng một thôn nhỏ trong núi. Một ngày kia, có một ma tu đi ngang thấy cơ thể cực âm của nữ chính nên xuống tay sát hại cả làng, truy đuổi nữ chính đang chạy trốn.

Không may là, nàng chính là con gái của một người phụ nữ bị sư hồn.

Trong quá trình ấy, ma tu phát hiện cơ thể của vạn ma liên hưng phấn mà đem nàng đi, thể chất này nếu bồi dưỡng từ nhỏ thì sau này có thể lợi dụng được.

Lúc tìm kiếm nữ chính thì nàng ta đã tìm được cuộc gặp gỡ đầu tiên trong cuộc đời của mình.

—Sư phụ của nàng ta.

Ma tu đã thất bại.

Cố gắng xóa đi ký ức của nàng, sau đó mỗi ngày bồi dưỡng, ma tu là một thiếu chủ, người ngoài nhìn vào, nàng chính là đồ đệ duy nhất của thiếu chủ.

Người ngoài nhìn vào, biết bao nhiêu loại thảo dược trân quý đều được chế thành thuốc bồi bổ cho nàng là minh chứng thiếu chủ tốt với nàng ra sao. Nhưng không ai biết rằng, lúc ngâm thuốc có hại cho cơ thể nàng ra sao, nàng đã đau đớn thế nào.

Hấp thu thân thể vạn ma, có lẽ là muốn luyện nàng thành thuốc. Quá trình đó vô cùng thuận lợi.

Nhưng nàng chịu đựng.

Nàng được thiếu chủ nuông chiều từ nhỏ, nàng không thể hoài nghi hắn, hơn nữa tu vi của nàng tăng lên rất nhanh, cơ thể nàng đã trở nên trong lành, đạt đến cảnh giới hấp thu tiêu chuẩn.

Lúc hấp thu, nguyên chủ hoàn toàn không hề phòng bị, nhưng hai người không hề biết, nguyên chủ mỗi lúc mỗi nơi hấp thu ma khí, không phải vì có thân thể vạn ma mà bởi vì chân ma.

Thiếu chủ chết đi, nguyên chủ lớn lên sau một đêm, tính cách hoàn toàn thay đổi.

...

Sau đó, nàng lại trở thành thiếu chủ Tinh Ma cung.

Nữ chính sau khi học xong thì xuống núi để báo thù cho gia đình, ẩn núp vào ma vực thì gặp được nam chính - thiếu chủ Nguyệt ma cung, rồi nảy sinh tình cảm.

Sau đó cảnh giới bí mật được mở ra, sư phụ nữ chính bị trọng thương, cần một cần một vị thuốc trong đó, nữ chính và nguyên chủ không đội trời chung, nữ chính lại muốn cướp đoạt được liệu của nguyên chủ, trong trận đánh đó tính khí nguyên chủ bộc lộ.

Nam nữ chính chịu bao nhiêu khổ cực thì làm sao có thể từ bỏ ý đồ?

Đánh nhau khắp nơi, cuối cùng bí mật nguyên chủ mang cơ thể chân ma bị nữ chính công bố khắp thiên hạ.

Quân tử chính đạo cho rằng, vì thiên hạ chúng sinh mà nàng phải bị phong ấn vĩnh viễn trong lửa.

Từng phút từng giây, linh hồn và ma khí bị chân hỏa thiêu rụi.

Nhờ phong ấn nàng mà nam nữ chính đạt được công đức phi thăng lên trời.

Nguyên chủ không cam lòng, nàng căm hận.

Tất cả đều là ngụy quân tử, chỉ vì cái “có thể” chưa xảy ra mà ra tay phong ấn nàng, dựa vào đâu chứ?

Nguyện vọng của nàng chính là khiến tất cả mọi người có liên quan phải trả giá, chính là chân ma.

...

Chưa mở mắt, cảm giác gân mạch bị đứt khiến nàng rên ra tiếng.

Nàng mở mắt ra, cơ thể quắp lại, đầu lưỡi như bị cắn nát, đau muốn chết đi sống lại, bên tai thấp thoáng có tiếng nói, “Được lắm, hôm nay có thể rồi.”

Hôm sau tỉnh lại, nàng mới phát hiện ra, lần này nàng xuyên qua câu chuyện chỉ vừa mới bắt đầu.

Vẫn giữ được ký ức của nguyên chủ, nhưng đau đớn ngày hôm qua Tinh Nhan có thể cảm nhận được.

Ngoài dự đoán của nàng chính là, hôm sau khi mình đang ngâm thuốc thì được nói chuyện với Điểm Điểm, cần phải thống nhất được liệu và công pháp nàng nhận được.

Nàng nhận được công pháp kia khi lấy được quyển công pháp của những linh hồn, tên là Phượng Niết.

Mặc kệ giống nhau thế nào, cũng không quan tâm Điểm Điểm vì sao lại biết, hay là phần thưởng đạt được không được sử dụng ở thế giới khác nhưng vì sao Điểm Điểm lại xuất hiện...

Chuyện đầu tiên Tinh Nhan làm chính là mở bản công pháp kia ra.

Chữ cái màu vàng lần lượt đi vào đầu cô, hóa thành một bộ công pháp, điều kỳ lạ là cô lại hiểu nó.

Phượng Niết có lẽ có quan hệ với tộc Phượng Hoàng, có điểm chung là 9 lần chuyển, mỗi một lần chuyển là một lần niết bàn, nhằm vào công pháp của linh hồn, trước khi chuyển cũng cần được liệu để trợ giúp.

Đau đớn càng lúc càng kịch liệt, đặc biệt là sau khi nàng khởi động công pháp, linh hồn giống như bị xé rách.

“Cố gắng lên.” Lúc nàng sắp ngất đi, ở bên tai vang lên một giọng nói dịu dàng, “Nếu mà ngất đi coi như thành công cốc.”

Mơ mơ màng màng, Tinh Nhan cắn chặt cánh tay.

Một ngày trôi qua, đến khi nàng hoàn thành được vòng chuyển thứ nhất, nước thuốc mất hết tác dụng.

Khung cảnh bỗng nhiên biến đổi.

Tinh Nhan lại mở mắt ra lần nữa.

Trước mặt có một nam nhân mặc đồ đen đang ôm một nữ nhân trong lòng, hẩn lau vết máu bên miệng, nở một nụ cười lạnh lẽo, “Thế này xem ra thiếu chủ không chờa cho chút mặt mũi?”

Tinh Nhan đã biết đây là đâu.

Đây là lúc nam nữ chính và nguyên chủ bắt đầu xung đột.

Đây là hành trình ở bí cảnh.

Tinh Nhan thở hổn hển, cảm giác ở miệng có vị ngọt, phun ra một ngụm máu.

Nàng theo thói quen liếm vết máu ở môi, mỉm cười, “Đương nhiên là không rồi...”

Giọng nói nhẹ nhàng nhưng khi người khác nghe thấy cảm giác vô cùng quỷ dị.

Vừa dứt lời, âm thanh “đing đang” lại vang lên, tầng lớp ảo ảnh hiện ra, pháp bảo nhuốm đầy vị máu đánh mạnh sang đây, nam chính cũng không ngồi yên, ôm nữ chính tránh được một chiêu.

Tinh Nhan chậm rãi lau khô môi, nhìn vết máu đỏ trong lòng bàn tay mà bật cười.

Trong hai năm ốm đau kia, cơ thể cô đã sớm quen với việc học máu, nhưng vấn đề ở đây là, cô không có thói quen chém giết, sát chiêu của cô chỉ là phù chú thôi.

Nam nữ chính không biết sao ngã xụi xuống đất.

Nam chính lạnh lẽo nhìn Tinh Nhan, che chở người trong lòng, không nói nên lời.

Tinh Nhan cong khóe mắt, chậm rãi lau đi vết máu trong lòng bàn tay, bỗng nhiên muốn hát một bài.

Đôi mắt nàng hiện lên cảm xúc khó nói, nhưng không hề chần chờ, nàng hạ tầm mắt, giật giật ngón tay, sương mù lại hiện lên một lần nữa.

Chém thẳng về phía hai người đang nằm dưới đất kia.

Khóe mắt nam chính rách một đường.

Editor bán than: Cái thể giới này nó vừa nhiều chữ mà lại vừa nhiều chương. Nó là TG dài nhất cả bộ đây các bác:((. Mì không có kinh nghiệm làm tu tiên nên các bác thông cảm ạ <>

34. Chương 34

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, phát ấn màu vàng kèm theo tiếng niệm kinh bỗng nhiên xuất hiện trong làn sương mù.

Làn sương đỏ như gặp phải thiên địch, từ phía trên phát ra âm thanh rồi dần dần tan biến, dáng vẻ ban đầu của pháp bảo hiện ra, không thể tiến lên phía trước.

“A di đà phật.”

Tinh Nhan quay đầu lại thì nhìn thấy một vị hoà thượng tuần tú, hần mặc áo cà sa, hai tay chấp thành chữ thập, khóe miệng mỉm cười niệm một câu kinh Phật.

Toàn thân vị hoà thượng như phát ra kim quang, hần yên lặng, giọng nói dịu dàng mang theo lòng khoan dung bình đẳng chúng sinh.

“Thí chủ hữu lễ.”

Trong bí cảnh có rất nhiều vùng tựa như tiên cảnh, ví dụ như nơi đây. Nhưng lúc này, người vừa mới đến mang lại một cảm giác, tất cả những cảnh sắc phía sau hần bỗng chốc trở thành hư vô.

Là Giới Sân của Phạm Thiên cung.

Phật tu luôn khắc chế ma tu, hơn nữa người vừa xuất hiện lại là vị hoà thượng này, Tinh Nhan hiểu rõ tình huống nên lập tức thu pháp bảo lại.

Phật tu luôn được luân hồi chuyển thế, nghe nói vị Giới Sân này đã luân hồi rất nhiều kiếp, là cao tăng công đức viên mãn.

Là thật hay giả thì không ai biết, nhưng Giới Sân từ nhỏ đã có lòng theo phật, tu vi đã hơn 200 năm đã đạt thành Nguyên Anh, chuyện này là thật. Ngay cả thân thể chân ma của nguyên chủ hấp thu ma khí mọi lúc mọi nơi nhưng vẫn chưa đạt được Nguyên Anh*.

*Tu tiên được chia thành cấp bậc: Luyện khí < trúc=“” cơ=“” > < kim=“” đan=“” > < nguyên=“” anh=“” > < phân=“” thân=“” > < hợp=“” thể=“” > < đại=“” thừa=“” (tùy=“” theo=“” mỗi=“” >

Nguyên Anh có 4 cấp độ: Sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, diên phong (đỉnh phong)

Vào cấp bậc này mới coi như chạm tới cánh cửa trường sinh bất lão. Dấu hiệu là kim đan nứt ra hóa thành một nguyên anh – bản chibi của bản tôn, có thể giúp bản tôn không ngừng tu luyện, nếu bản tôn ngủ, nguyên anh có thể bỏ xác chạy trốn tìm xác mới chui vào luyện lại từ đầu, là một loại trường sinh khá tà ác bị liệt vào tà ma ngoại đạo. Tuổi thọ hơn 2000, được tôn xưng chân quân hoặc lão tổ. (Cre: kings.com)

“Không ngờ sư phụ Giới Sân lại quen biết với thiếu chủ Nguyệt Ma cung đó.”

Tinh Nhan cong khóe mắt, chậm rãi nuốt nước miếng rồi khẽ cười.

Nàng lại lặng lẽ xuống tay.

Tuy ma và tiên là hai đạo phái khác nhau, một bên dựa vào linh khí, một bên dựa vào ma khí. Ma khí không hạn chế tâm ma nên ma tu tùy tâm sở dục, muốn làm gì thì làm nấy.

Trong ma giới có chia thành chính ma và tà ma, nhưng bình thường tà ma tội ác tày trời, gây hại khắp nơi nên khi nhắc đến ma giới người ta đều chỉ nghĩ đến tà ma.

Nhưng chính ma và tà ma rất khó phân biệt. Mỗi khi gặp ma tu, phật tu sẽ ra tay trực tiếp. Chiêu thức Phật quang của bọn họ có thương tổn rất lớn đối với tội ác, ma tu tạo nghiệp chướng càng nhiều thì nhận lấy thương tổn càng nặng.

Từ trước đến nay chưa bao giờ có chuyện phật tu gặp ma tu mà bỏ qua, nàng không tin hần sẽ bỏ qua cho nàng.

Lăn lộn ở ma giới mấy năm, lòng cảnh giác của nàng không hề thấp, lúc nào cũng phải đề phòng, nhưng nàng lại không biết vị hoà thượng này từ đâu xuất hiện.

“Thí chủ nói đùa.”

Giọng nói của hần khó mà nghe ra cảm xúc, “Bạch đạo hữu và bản tăng là bạn cũ.”

Hắn niệm một câu a di đà phật rồi nói, “Không biết thí chủ có ân oán gì với Bạch đạo hữu, nhưng mong thí chủ đây khoan dung độ lượng mà hạ thủ lưu tình.”

Ánh mắt nam chính thay đổi, bạn cũ? Ma nữ Nguyệt Sơ với hòa thượng Giới Sân là bạn cũ?

Tim Tinh Nhan không biết tại sao cảm thấy tức giận, thậm chí còn mang theo cảm giác tủi thân khó hiểu.

Nàng nở nụ cười, liếm khóe môi. “Nhưng không khéo là ta đây không muốn hạ thủ lưu tình.”

Nàng xuất ra một tấm phù, vừa đặt nam nữ chính ở đây, nếu sau này mà xuống tay thì hai người họ nhất định sẽ đề phòng không thể nào đắc thủ được nữa. Nhưng nàng muốn đắc thủ thì sẽ tổn rất nhiều công sức.

Thật đáng tiếc, hình như nàng đã mắc bệnh kiêu* rồi, thấy nam nữ chính mà đứng cạnh nhau dù không làm cũng thấy thật ngứa mắt...

*Bệnh kiêu: người có lòng chiếm giữ, độc chiếm vô cùng lớn.

Nàng không nói gì mà đột ngột xuất chưởng, bỗng xuất hiện một làn sương mù bao lấy Giới Sân, kèm theo một cơn gió.

“A di đà phật.” Giới Sân chưa kịp phản ứng lại, chỉ cúi đầu niệm phật, trên người hắn xuất hiện một luồng kim quang bao lấy làn sương mù khiến hắn càng trở nên thiêng liêng.

Mỗi một luồng kim quang đều chứa sức mạnh cực lớn, có thể gây thương tổn nặng nề đối với người bình thường. Nhưng làn sương mù chỉ vấp vờn quanh thân hắn mà không gây ra thương tổn nào.

Tinh Nhan hừ một tiếng, vì dùng lực quá sức mà trái tim nàng cảm thấy đau đớn, cổ họng xuất hiện một vị tanh nồng như đang cắn cào nàng. Tinh Nhan cong khóe mắt, dùng lực ra gấp hai lần lúc này.

Cô phun ra một ngụm máu.

Nhưng thế thì sao chứ, nàng không muốn dừng lại.

...

Dường như vị hòa thượng chú ý đến, vươn tay tạo thành chữ thập, “Xin thí chủ dừng tay.”

Khoảng cách giữa người đạt được Nguyên anh và chưa đạt được Nguyên anh đúng thật là quá chênh lệch. Nhận ra nàng không thể đánh lại hắn, Tinh Nhan khép hờ đôi mắt, bỗng nhiên bật cười.

“Được lắm ~”

Như một đứa trẻ yếu ớt, nụ cười của nàng vô cùng trong sáng.

Nhưng động tác lại không hợp với nụ cười chút nào.

Trường cung bỗng nhiên xuất hiện, phát ra tiếng “vù vù” trong không trung, ba mũi tên như xé gió bắn ra, màu đỏ trên mũi tên đã biến thành màu đen, nhìn kỹ có thể thấy lớp xoáy màu đen trên đầu mũi tên.

Không hề nương tay chút nào.

Mũi tên này rất đáng sợ, mang theo thần thức vô cùng mạnh mẽ, nó xuyên qua như muốn hấp thu tất cả linh khí trong trời đất, không gian như bị bóp méo.

Không giống như sức mạnh của Kim Đan, kỳ lạ vô cùng.

Đồng tử nam chính bỗng nhiên co rút.

Mọi người đều nói, hắn ta đứng đầu cả ma giới này. Nhưng không ngờ, Tinh Ma cung lại cất giấu 1 bảo vật là nàng. Hắn tự hỏi, hắn có cần được công lực của mũi tên này hay không...

E là, người này chính là đại địch của hắn...

Nam nhân cúi đầu che đi ánh mắt lạnh lẽo ấy.

Cùng lúc đó, Tinh Nhan phun ra một búng máu, kinh mạch toàn thân như muốn đứt ra từng khúc, cảm giác đau đớn khiến nàng không thể đứng vững.

Mũi tên mang theo áp lực cực lớn phóng đến. Đây là bí chiêu của nàng, nếu như bị phá vỡ thì lực phản phệ tuyệt đối không hề nhẹ nhàng. Hòa thượng bỗng chốc dừng lại.

Cũng chính tại giây phút này, mũi tên nháy mắt đã đến gần, không khí xung quanh Giới Sân bỗng chốc bị kiềm hãm, sau khi phản ứng lại, tất cả các chiêu thức đều bị kiềm hãm, muốn ra tay cũng khó.

Trong nháy mắt này thôi cũng đủ hài lòng.

Tinh Nhan tiến đến gần hai người họ, khoe miệng luôn giữ nụ cười dịu dàng nhưng lực ở lòng bàn tay lại tăng thêm vài phần.

Nàng có chút chần chờ không hạ thủ được, nhưng không hiểu sao cảm giác khó chịu trong ngực khiến nàng không kịp suy nghĩ.

Lực vừa xuất ra mang theo cảm giác uy hiếp rất lớn, cây cỏ dưới chân héo rũ trong nháy mắt.

Đánh thẳng về hướng hai người bọn họ.

Tà ý trên gương mặt nam chính lần đầu tiên xuất hiện, độc ác và lạnh lùng, hần xuất ra toàn lực.

Khoảng cách giữa hai người quá ngắn, theo lẽ thường sẽ không thể nào có đường sống.

Nhưng rốt cục vẫn là nam nữ chính, khi Tinh Nhan tấn công thì cổ tay nữ chính bỗng nhiên hiện ra một cái vòng tay màu xanh, ánh sáng xanh lục bao trùm lên cơ thể hai người.

Một chương chí mạng đánh lên, nhưng chỉ làm ánh sáng xanh ấy rung động vài cái rồi dần dần ảm đạm.

Dưới ánh lửa, Tinh Nhan đột nhiên nghĩ đến điều gì, lòng bàn xuất ra một luồng khí kỳ dị.

Luồng khí này rõ ràng không màu nhưng nháy mắt lại biến thành màu đỏ vô cùng quỷ dị, khiến tâm hồn người khác như treo lên cao, tựa như mọi cảm xúc của bản thân đều bị nó câu đi mất.

Ngay lúc luồng khí đỏ này di chuyển, sắc mặt Tinh Nhan tái nhợt, từ khoe môi nàng chảy xuống một dòng máu đỏ xinh đẹp lại ma mị, cả người nàng như bị rút cạn khí lực. Giây tiếp theo không thể chống đỡ nổi mà ngã xuống.

**

Cùng lúc đó, không biết từ lúc nào Giới Sân đã phá giải được trận pháp của nàng mà tiến về phía này, tay đang lần tràng hạt dừng lại, “Thí chủ...”

Tinh Nhan cử động, liếm đi vết máu bên khoe môi, hơi mất hứng nheo mắt, “Sao, muốn giết ta ư?”

Lúc này nàng đã sử dụng phù chú nhưng lại không có tác dụng gì.

Hòa thượng cúi đầu, trong lòng bàn tay xuất hiện một lọ đan dược, nhỏ giọng nói, “Thí chủ, người bị thương rồi.”

Giọng nói nhỏ nhẹ nhưng không hề để ý đến tình trạng hai người đang nằm trên mặt đất đằng kia.

— Hần chỉ cần bảo vệ tính mạng của nàng mà thôi.

Ngón tay Tinh Nhan động đây, nhưng không nhận lấy, khoe mắt cong lên bỗng nhiên bật cười thành tiếng, “Đại hòa thượng, ngươi đưa cho Bạch đạo hữu của ngươi đi.”

Tiếng cười không mang theo chút tình cảm nào, sau khi nàng nhìn tình huống phía sau hần rồi biến mất.

Tơ máu nằm trên chòm sáng màu xanh rồi từ từ len vào luồng sáng ấy, từng chút từng chút, vòng tay xanh biếc bắt đầu nhiễm màu đỏ của tơ máu, rồi lại biến mất không thấy.

Cả quá trình diễn ra trong yên lặng, nữ chính đang hôn mê run rẩy toàn thân, vầng trán toát đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, trông rất đau đớn.

Tinh Nhan rời đi nhưng cũng không bay quá xa.

Nàng tìm thấy một hang động rồi bay vào đó, sau khi hóa phép ẩn thân thì trượt xuống theo tường đá.

Nàng nôn ra từng ngụm từng ngụm máu.

Ngón tay bấm vào da thịt, nàng khó khăn lắm mới lấy ra được bình đan dược bỏ vào miệng. Đan dược vừa vào miệng liền tan ra, bắt đầu chạy theo kinh mạch điều trị vết thương. Đến bây giờ nàng mới nhẹ nhàng thở ra.

Đúng là một cơ thể tốt!

Tinh Nhan chỉ vừa nghĩ ra, nữ chính sở dĩ là nữ chính là bởi vì ở thế giới này nàng ta là thiên mệnh chi tử, thân thể gắn liền với mệnh trời.

Thế giới tu tiên rất cao cấp cho nên ý chí của thế giới đương nhiên rất mạnh mẽ, số mệnh nữ chủ khác người thường, không ngừng gặp được kỳ ngộ, nàng muốn giết nàng ta e là sẽ gặp khó khăn.

Trong số đó, kỳ ngộ lớn nhất của nàng ta chính là vòng ngọc trên cổ tay kia.

Vòng ngọc này chính là thần khí, nhưng lưu lạc dưới hạ giới đã hơn vạn năm nên thần khí đã là chuyện quá khứ. Hiện giờ chỉ có thể lưu giữ trong không gian trụ cột, chờ đợi thời cơ hồi phục.

Trong không gian có một dòng suối linh, sau này nàng ta sẽ nhờ nó mà khôi phục từ từ các loại kỳ ngộ và những món đồ quý hiếm.

Đến lúc khôi phục tiên khí, thần khí bên trong sẽ sống lại. Lúc trước, chuyện nguyên chủ mang trong người chân ma chi thực là do thần khí tiết lộ cho nữ chính biết.

Bây giờ vòng ngọc chỉ khôi phục được một ít, chỉ có chút linh khí mà thôi.

Ma khí mà chân ma chi thực hấp thu chính là chân ma chi khí. Khí thể vô sắc mà nàng xuất ra chính là ma khí thuần khiết.

Chân ma khí có thể khiến vô số thần phạt rơi vào khó khăn, đương nhiên sức mạnh cường đại, đặc biệt là nó còn có khả năng nhiễm bẩn, chỉ cần nó bám vào vòng ngọc kia là đủ rồi.

Nếu như vòng ngọc đã khôi phục hoàn toàn thì luồng ma khí này không đủ để gây nhiễu. Nhưng bây giờ vòng ngọc yếu thế này, chỉ cần thể thôi đã đủ chặn đứt đường lui của nó. Trực tiếp phá vỡ môi trường trong lành và cân đối kia, con đường thăng cấp của vòng ngọc e là đã bị chặn đứt.

Nhưng không ngờ, phù chú lại vô dụng với vị hòa thượng kia, xem ra sau này nàng phải cẩn thận hơn.

Vậy cũng tốt, Tinh Nhan nắm lấy đôi tay đang phát run của mình.

Ra tay giết người vẫn còn miễn cưỡng.

Lần sau, lần sau nàng sẽ không còn thế nữa.

...

Phía bên này.

Hòa thượng nắm chặt bình đan dược trong tay định cất bước đuổi theo.

Nhưng đúng lúc, phù chú bắt đầu có công hiệu.

Nam chính đứng dậy, ôm lấy người không ngừng rên rỉ trong lòng, vỗ vỗ hai má nàng ta, “Nguyệt Sơ?”

Hắn ta ôm lấy nàng ta định rời đi.

Nữ chính đột nhiên tỉnh lại.

Đầu tiên nàng ta đưa tay chạm vào vòng ngọc, chỉ cảm thấy nó đang nóng lên, cảm giác chẳng lành khiến nàng ta như phát điên.

Tinh thần nàng ta lung lay, thấy vòng ngọc vẫn là màu xanh biếc, trong không gian cũng không thay đổi gì nhiều, nhận ra đây là đâu nên nàng ta chỉ có thể đè nén tâm trạng không yên của mình xuống.

Nàng ta mở mắt ra rồi nói, “Ta không sao.”

Sau đó nhìn về phía vị hòa thượng đang định rời đi, mỉm cười cảm ơn, “Đa tạ Giới Sân đại sư đã cứu mạng.”

“A di đà phật.” Giới Sân nhắm mắt đáp, “Cửa phật từ bi.”

Nữ chính nở nụ cười, muốn nói đại sư cao thượng thì bị Giới Sân cắt ngang.

Vị hòa thượng tuần tú mỉm cười, nhỏ giọng nói, “Ân cứu mạng của Bạch thí chủ, bần tăng đã trả xong.”

Năm đó trong lúc Giới Sân trừ ma vô ý bị trọng thương, Bạch Nguyệt Sơ đã từng đưa tay cứu giúp. Tuy lúc đó hắn có thể thắng, nhưng sự giúp đỡ của nàng ta đã khiến hắn thiếu nợ một ân tình.

Hơn nữa, Bạch Nguyệt Sơ nhận được sự giúp đỡ của số mệnh, trước khi số mệnh không còn, người đối nghịch với nàng ta, đặc biệt là người muốn giết nàng ta sẽ không có kết quả tốt.

Giới Sân cúi đầu niệm phật.

Đáng tiếc, vẫn không thể ngăn cản.

Bạch Nguyệt Sơ dừng lại, nụ cười cứng đờ, “Đa tạ đại sư.”

Nam chính hạ tầm mắt, ôm lấy nàng ta rồi bay đi. Ma giáo bọn họ và phật giáo không có gì hay để nói.

...

Hòa thượng một thân tăng y vừa đi vừa lần tràng hạt.

Đi dọc theo con đường vừa này.

Không ai phát hiện ra, con đường hắn đi qua giống với con đường Tinh Nhan vừa mới rời đi.

Đôi giày màu xanh dừng trên thảm lá rụng.

Hòa thượng nhìn thấy hang động bình thường ở trước mặt liền dừng lại.

Tác giả có lời muốn nói.

Nam chính: Vợ ơi anh không cố ý mà!

35. Chương 35

Vu Tà ôm Bạch Nguyệt Sơ tìm một hang động để nghỉ tạm. Hắn ta không hỏi quan hệ giữa nàng và hòa thượng Giowis Sân là gì.

Hắn ta chỉ lấy đan dược ra đút cho nàng ta rồi ôm nàng vào trong lòng trấn an, “Nguyệt Sơ, nàng có sao không?”

Bạch Nguyệt Sơ suy yếu, không nói gì.

Nam nhân đau lòng lau mồ hôi trên trán nàng ta, giận dữ nói, “Dám làm tổn tới nàng, bổn thiếu chủ sẽ khiến nàng ta trả giá.”

Nghĩ đến điều gì, vẻ mặt đầy tà ý chuyển sang cứng chiều. Hắn vỗ vỗ nàng ta, “Ngoan, nàng chữa thương trước đi.”

Bạch Nguyệt Sơ cảm động, nhin không được cọ cọ vào lòng hắn, che đi ánh mắt bất thường của Vu Tà.

Nàng ta nhớ rất rõ, lúc tina thiếu chủ Tinh Ma cũng muốn giết nàng ta, chính Vu Tà đã che chở trước mặt mình.

Bạch Nguyệt Sơ hạ tầm mắt, khoanh chân lại vận khí. Đáng tiếc hắn lại là ma tu.

Năm ấy khi cả làng bị sát hại, nàng ta đã lập lời thề không đội trời chung với ma tu.

Ma khí bị nàng ta hấp thu vào cơ thể, không ai biết, ma khí tiến vào kinh mạch đã biến thành linh khí.

Đây là một trong những kỳ ngộ của bns, công pháp nàng ta trực tiếp nâng lên một bậc, linh khí và ma khí đều có thể hấp thu, đến khi tiến vào đan điền đều trở thành linh khí.

Vì thế nàng ta có thể tùy thời sử dụng công pháp. Có thể ngưng trang thành ma tu trong thời gian ngắn, Nhưng muốn chuyển linh khí thành ma khí thì hơi tốn sức, tốc độ cũng sẽ chậm hơn.

Chính vì thế mà lúc đấu nhau với thiếu chủ Tinh Ma cung, nàng ta mới tốn sức như thế.

bns không nghĩ nữa, tập trung tinh thần để trị thương.

Nam nhân thấy người trong lòng đang lơ đãng, vẻ mặt cứng chiều không đổi. Hắn khép đôi mắt hôn lên trán nàng ta, trong lúc ấy, vẻ mặt bỗng trở nên lạnh lẽo.

Hắn ta không hề biết rằng, người mình thích là đệ tử ngoại môn, có quan hệ với gs, lại càng không biết, tâm tư của nàng ta lại lớn như thế, nói thích hắn, ở bên cạnh hắn còn suy nghĩ chuyện khác.

Suy nghĩ một chút, sự xuất hiện của nàng... có hơi khả nghi.

Là thiếu cung chủ của một cung, Vu Tà lòng dạ độc ác, đầy bụng đa nghi. Chuyện này lại vừa đúng lúc, lúc người ta nghi ngờ thì nhìn cái gì cũng sẽ nghi ngờ, trước đây vì bị tình cảm che mắt mà bỏ qua, bây giờ hắn ta đã bắt đầu nghi đến.

Ma tu sẽ cài gian tế vào đạo môn, đạo môn đương nhiên cũng sẽ đưa người vào ma giới nằm vùng. Cho nên hắn cần phải suy nghĩ lại.

Thậm chí, chuyện nàng nói thích hắn rốt cục là thật hay giả.

...

tina không hề biết, mình chỉ ra tay mạnh một chút thôi đã khiến tình cảm giữa nam nữ chính có vết nứt.

Suy nghĩ lại cũng có lý.

Bây giờ nam nữ chính chỉ mới thích nhau, tình cảm vẫn chưa ổn định.

Trong nội dung kịch bản, tina không thể dồn ép bọn họ đến mức này, gs cũng không hề xuất hiện.

Sau đó nam nữ chính gặp nhiều biến cố, sống chết có nhau, tin tưởng không rời. Nữ chính thẳng thắn thừa nhận thân phận của mình, thậm chí biến nó trở thành minh chứng tình yêu của bọn họ.

Nhưng hiện giờ, nội dung kịch bản chỉ vừa mới phát triển, với tính cách đa nghi của nam chính, bây giờ mà phát hiện...

**

Ở phía bên này.

Đôi giày màu xanh dừng trên những phiến lá khô.

Hòa thượng nhìn hang động không có gì khác thường ở đằng kia, hắn dừng lại.

Rõ ràng không thấy gì khác thường, hắn chậm rãi bước đến, trực tiếp đi thẳng vào động.

Từng bước từng bước một, dường như có cái gì đó xẹt qua xẹt lại, nhưng không tổn thương được hắn. Sau khi hắn bước vào trong là một thế giới khác.

Không gian vừa nhỏ hẹp vừa tối tăm, đặc biệt là...mùi máu tươi xông thẳng vào mũi.

Người tu tiên dù ở trong bóng tối vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng. Vị hòa thượng bước nhanh tới, đến cạnh người khoanh chân nằm trên mặt đất kéo nàng ôm vào lòng.

Bấy giờ, quần áo tina đã nhuộm một màu đỏ thẫm, sắc mặt tái nhợt hoàn toàn đối lập với y phục trên người.

Hòa thượng sờ mạch đập của nàng, ngón tay bất giác run rẩy.

Hắn nhanh chóng lấy một lọ đan dược đút thuốc vào miệng nàng.

Đan dược quả thật thần kỳ, cơ thể tina dần dần thả lỏng. Sự hồi phục của người tu tiên rất mạnh, dù vẫn còn thương thế nhưng tina tỉnh lại rất nhanh.

“Khụ, người vào bằng cách nào?”

Nàng còn chưa mở mắt, lúc lấy lại tinh thần bỗng chốc rùng mình. Nàng đã dùng tất cả bùa chú ẩn nấp mới dám ngồi ở đây luyện công, thậm chí còn lưu lại thần thức ở bên ngoài, nếu như có người chạm vào phù chú nàng sẽ nhận ra ngay. Thế mà lại có người bước vào đây.

Đến khi cảm nhận được hơi thở của người bên cạnh, nàng mới mở mắt ra hỏi.

gs mỉm cười, “Bàn tăng tự đi vào.”

“À.”

tina cười nhạo, cong khóe mắt, nhìn hắn đang ôm lấy cánh tay của mình, nàng chớp chớp mắt, “Đại hòa thượng, người phạm giới rồi.”

“A di đà phật.” gs thu tay lại, hai tay chấp lại niệm phật, “Hong nhan xương khô, thí chủ không cần để ý.”

Hong nhan xương khô?

“Thật không khéo..” tina nhú mày, cười duyên rồi đột ngột áp sát vào mặt hắn, đôi mắt lấp lánh, đôi môi hé mở, “Ta thấy mình đẹp hơn bộ xương khô, người thấy sao?”

Gương mặt kia bỗng chốc đỏ bừng, xinh đẹp vô cùng, cứ như đồ mi nở rộ, xinh đẹp tuyệt trần.

Hòa thượng dùng sức gẩy tràng hạt, lại bị kích động lần nữa, “Thí chủ...”

Không chờ hắn nói hết, tina đã cách xa hắn ra, vẻ mặt cột nhà đã biến mất. Tựa như một đứa trẻ thuận miệng hỏi bâng quơ mà không cần đáp lại.

“Đại hòa thượng, người cho ta ăn cái gì đây?”

Nàng phát hiện ra, kinh mạch của mình đã trở nên mạnh mẽ. Theo lý thuyết, thể chất của cô đã được luyện thành thể chất trong suốt. Chính vì lý do này mà kinh mạch của nàng vô cùng yếu ớt, nhưng lực chữa lành vết thương lại rất mạnh.

Hòa thượng hạ tầm mắt, cố kiềm chế cảm giác mất mát này lại, “Là ngũ linh đan.”

Ngũ linh đan gồm có 5 dược liệu: kim mộc thủy hỏa thổ, có ích cho gân mạch, cộng thêm 108 vị thuốc phụ trợ. Ngoại trừ linh dược thì đây là một trong những đan dược có thể chữa trị gân mạch hiệu quả nhất.

“À.” Loại đan dược này nàng cũng không có nhiều.

tina cuối đầu nhìn người mình, y phục trên người phát sáng trong chốc lát rồi trở nên sạch sẽ như lúc đầu.

Nàng đứng dậy chuẩn bị rời đi, không vui nhìn bùa chú trước động. Sau khi thu lại, trên tay xuất hiện một ngọn lửa, mấy tấm bùa bỗng chốc biến thành tro tàn.

gs hạ tầm mắt, biết nàng đang bắt mồi vì mấy tấm bùa không cần hắn được.

...Trái tim luôn bình tĩnh bỗng chốc đau đớn. Không nên như thế, hắn rõ ràng là người đặc biệt của nàng.

Hắn dừng bước, không nói lời nào chỉ đưa một viên đan dược đến bên môi nàng, “Thí chủ.”

tina không ỡng ẹo từ chối, thậm chí không hề kiểm nghiệm, liếm vết máu vì vận công mà chảy ra. Nàng nheo mắt cười rồi nuốt viên đan dược vào miệng.

Đầu lưỡi màu hồng phấn nhẹ nhàng lướt qua ngón tay hắn, mềm mại, ấm áp lại ngứa ngáy.

gs chậm chạp thu tay lại, nắm chặt ngón tay cái trong lòng bàn tay. Hàng mi khẽ run, vì nàng tin tưởng hắn, cũng vì sự mềm mại vừa rồi.

Đáng tiếc vào lúc này.

tina quay đầu lại, dường như nghĩ đến điều gì, một gốc hoa màu vàng xuất hiện trước mặt gs.

”Hoa Phạn Âm, đôi ngũ linh đan của người.:

Trái tim như bị bóp nghẹn, gs im lặng thật lâu.

Tính theo giá trị, hoa Phạn Âm đối với người tu Phật mà nói thì trân quý hơn cả ngũ linh đan. Công dụng của nó cũng giống như tên. Sau khi chế thành đan dược có thể nghe được Phạn âm, từ đó có thể ngộ đạo. Nhưng mà nghe được nhiều hay ít cũng tùy cơ mà quyết định.

Chính là cái thái độ không muốn mắc nợ người khác này của nàng, thật là xa cách.

Không nên như thế.

Hắn luôn có linh cảm, bọn họ tuy hai mà một, rõ ràng không nên xa lạ như thế, rõ ràng hắn là người thân mật nhất của nàng trong thế giới này.

Quan hệ giữa bọn họ, không cần phải trả lại hắn bất cứ thứ gì.

“...Không cần đâu.”

Hắn cúi đầu, không nói nữa.

Tác giả có lời muốn nói: Vợ ơi, đồ của anh chính là của em!

36. Chương 36

“...Không cần.”

Hắn hạ tầm mắt, im lặng không nói nữa.

Tinh Nhan không muốn cùng hắn dây dưa, chỉ cười cười đặt đồ xuống rồi biến mất.

Cảm giác nói cho nàng biết rằng người trước mặt rất đáng tin cậy. Quả thật nàng cảm nhận được sự quen thuộc từ trên người hắn, quen thuộc đến nỗi nàng muốn bật khóc.

Nhưng đây là thế giới tu tiên.

Ở đây có biết bao nhiêu thủ đoạn kì quái khó lòng phòng bị, đừng nói là thủ đoạn, những người tu vi càng cao thì càng có nhiều công pháp như thế. Nên nàng không dám chắc cảm giác của mình bị có phải cũng bị lừa hay không.

Bây giờ nàng không thể phân biệt được hắn có đáng tin hay không, chỉ có thể tạm thời bỏ qua, chờ đến khi nàng mạnh mẽ hơn sẽ kết luận lại.

Huống chi, hắn cũng không đứng cùng chiến tuyến với nàng.

Có lẽ hắn có lí do của mình, nhưng bây giờ nàng chỉ chấp nhận kết quả trước mắt.

Toàn bộ thế giới có thể đối nghịch với nàng, nhưng hắn thì không được. Thế nên nàng buộc phải đưa ra một quyết định, một nhát kiếm trực tiếp kết thúc...

Nhưng Tinh Nhan vẫn giữ vững lí trí.

– Chỉ một chuyện nhỏ mà quyết định sống chết của một người thì không hay cho lắm.

Nếu sau này hối hận thì sao?

Tinh Nhan liếm khóe môi, đến lúc hợp lại thì khó coi lắm, quan trọng là, cơ thể lạnh lẽo ôm sẽ không thích.

Nhưng bây giờ nàng không muốn dùng lí trí để suy nghĩ, không thể giết hấn thì chút ít bây giờ nàng không muốn nhìn thấy hấn.

Bệnh “kiều”* bỗng nhiên tái phát, Tinh Nhan nghiêm túc nghĩ ngợi, nàng có nên chuẩn bị trước vài miếng noãn ngọc để làm giường không nhỉ?

...Để nàng suy nghĩ một chút.

Một lát sau, Tinh Nhan day day trán, cảm thấy đầu óc của mình có vấn đề rồi.

Sau đó nàng lấy bản đồ ra xem một lát, khóe mắt cong lên.

— Nàng quyết định chọn hướng có núi lửa.

Quên đi, bệnh “kiều” thì bệnh “kiều” sợ gì!

*Bệnh kiều: Theo định nghĩa của baike thì “bệnh kiều” là kiểu tinh thần tật bệnh, người mắc bệnh này ôm lấy chấp niệm và tình cảm mãnh liệt với sự vật sự việc nào đó mà xã hội không thể lý giải, cũng lấy loại cảm tình này trở thành động lực sinh ra các loại trạng thái tinh thần – hành vi cực đoan như bày tỏ tình yêu một cách quá khích, tự làm tổn thương bản thân, thương tổn người khác vân vân. (Cre: greyphan.com)

...

Đây cũng không phải là bí cảnh nổi tiếng, số lần xuất hiện cũng khá nhiều, cứ 50 năm xuất hiện một lần, cho nên linh được quý hiếm trong bí cảnh này cũng không còn bao nhiêu.

Cũng vì thường xuyên có người ra vào cho nên bản đồ bên trong bí cảnh này cũng đã bị lộ ra không ít.

Nhưng ở đây vẫn còn vài thứ hay.

Chính là cỏ Dung Nham và hoa Thiên Tâm ở bí cảnh này.

Hoa Thiên Tâm là loài hoa đặt biệt ở đây, nếu luyện thành đan dược sẽ có tác dụng kiềm chế tâm ma của người tu đạo. Đồ vật mà lần này nữ chính và Tinh Nhan tranh nhau đoạt chính nó. Sự phụ nàng ta chính là Xuất Khiếu lão tổ, người ở cấp độ này chỉ có hoa thiên tâm ngàn năm mới có tác dụng.

Nhưng bí cảnh chỉ mở ra sau 50 năm, vẫn chưa có ai tìm ra hoa thiên tâm ngàn năm...Phần trăm tìm được có lẽ là số 0.

Thế mà lại khiến hai người các nàng chạm trán nhau.

Về phần cỏ Dung Nham...

Tinh Nhan nhìn về phía sau thì không thấy ai, quay đầu lại vội vàng thoát khỏi một ngọn núi lửa đang phun trào.

Ở đây có rất nhiều núi lửa, ngọn này nối tiếp ngọn kia, thỉnh thoảng sẽ có một ngọn núi đột ngột phun trào, màu đỏ nhuộm cả một góc trời, nham thạch cuộn cuộn chảy ra rồi ngay lập tức sẽ đông lại dần dần.

Nhưng chuyện này gây khó khăn đối với người tu đạo. Thỉnh thoảng sẽ bắt gặp một vị tu đạo nhảy ra từ dòng dung nham ấy, hoặc nhảy vào một ngọn núi lửa nào đó.

Tinh Nhan càng bay càng cảm thấy vắng vẻ, đến khi những ngọn núi dần dần thưa thớt mà nàng vẫn chưa chịu dừng lại.

Cỏ Dung Nham là một loại thảo dược đặc thù nằm dưới chân núi lửa, bên cạnh nó thường có noãn ngọc dung nham. Nhưng điều kỳ lạ là, bên ngoài bí cảnh không phải không có núi lửa, nhưng rất ít khi tìm được loại cỏ Dung Nham này.

Quan trọng hơn, nếu cỏ Dung Nham càng lâu năm thì càng có khả năng biến thành Dung Nham cỏ tinh.

Dung Nham cỏ tinh rất quan trọng với nàng, vì nó chính là bước chuyển thứ hai trong công pháp của nàng.

Nàng biết rõ, trong thế giới tu tiên, dù muốn báo thù hay muốn làm gì đi chăng nữa thì tu vi luôn là điều kiện cần đầu tiên. Bạch Nguyệt Sơ là thiên mệnh chi tử của thế giới này, mà kế hoạch của nàng ta cũng

không phải là kẻ lâu dài. Thường xuyên gặp được kỳ ngộ, sự tiến bộ của nàng ta sẽ khiến người khác ghen hòng trần trời.

Khiến nàng ta không gặp được kỳ ngộ là phương pháp hạ đẳng, để bản thân mạnh mẽ hơn mới là nước cờ đúng đắn. Phương Niếp lại nhắm vào công pháp của linh hồn, linh hồn càng mạnh, tu vi cũng sẽ từ đó mà tăng lên dễ dàng hơn.

Cho nên nàng phải tìm được cỗ tinh Dung Nham.

Nhưng tìm nó không phải chuyện dễ.

May là nguyên chủ là nhân vật phản diện, mà số mệnh của nhân vật phản diện thường rất mạnh. Trong trí nhớ của nguyên chủ hình như có một cỗ tinh Dung Nham.

Bay thêm được một lúc, nàng đáp xuống một ngọn núi lửa.

Chỗ này rất hoang vu, ngọn núi này cũng không có gì đặc biệt, vừa thấp vừa không khác gì mấy ngọn núi bình thường. Nhưng nếu cẩn thận quan sát sẽ thấy tần suất phun trào của ngọn núi này cao hơn nhiều so với những núi còn lại.

Nàng đã xác định được mục tiêu cần tìm chính là hòn đá hình thù kỳ quái dưới chân núi. Tinh Nhan cách hòn đá vài bước rồi lấy ra một tấm bùa bình thường, niệm chú.

Ánh sáng chợt lóe lên nhưng không thấy bóng người đâu.

Một lát sau, sa y màu xanh hiện lên trên hòn đá.

Đôi mắt nhìn về phía người đang đứng ở dưới, người vừa đến không bước xuống chỉ ngồi khoanh chân tại chỗ rồi bắt đầu niệm kinh.

Không thích hấn đi theo, thì hấn sẽ chờ.

...

Lúc này Tinh Nhan đã đến một nơi kỳ quái.

Đây là một không gian đã được kết giới, bốn phía toàn là bức tường đá màu đỏ nóng rực như lửa, có một vầng sáng màu đỏ phát ra từ xa.

Tinh Nhan chậm rãi bước đến.

...

Ầm...

Tiếng va chạm truyền đến, giống như có cái gì va vào miệng núi lửa khiến vài hòn đá từ trên rơi xuống.

Hòa thượng đang ngồi niệm kinh kia mở mắt nhìn vào không trung.

Hắn thấy một đôi nam nữ trông quen mắt đang vây đánh một nữ nhân áo đen, Giới Sân niệm một câu kinh rồi nhắm mắt lại.

“A di đà phật.”

Trên người hấn không hề lộ ra vẻ từ bi nào cả.

Trên thân của nữ nhân kia chỉ che lại phần ngực, bên dưới mặc một chiếc váy ngắn lộ ra cái eo thon nhỏ, nàng ta khoát một áo khoác mỏng tan màu đen, trên eo hiện lên một hình xăm hoa hồng đen, cặp đùi trắng như tuyết như ẩn như hiện trên không trung.

Nốt ruồi son dưới khóe mắt càng khiến nàng ta trở nên quyến rũ hơn.

Nhìn thấy vị hòa thượng đang đứng dưới, nàng ta run lên, buộc mình phải rời khỏi đây.

Là Giới Sân đại sư.

Mười ngón tay liên tục dao động, như đang gảy một khúc nhạc vô thanh, từng đợt sóng phát ra từ người nàng ta bao vây bốn phía ngăn lại ba pháp bảo đang đánh tới.

Ba người bọn họ ngăn không cho nàng trốn thoát.

Nữ nhân dừng lại, nũng nịu nói, “Hứa lang, chàng không chịu buông tha ta ư?”

Nàng ta vờ then thùng, “Ba người các người cùng đánh một người yếu đuối như ta, vậy mà coi được hả?”

Nhưng động tác trên tay lại càng nhanh.

Ba nam nhân trầm mặt, “Yêu nữ, đừng nói bậy!”

Gương mặt nam nhân bên tay trái lúc trắng lúc đỏ, vô cùng khó coi.

“Nộp mạng đi!”

Động tác trong tay càng nhanh hơn, bọn họ không hề gọi Giới Sân như nàng ta dự đoán.

Công pháp mà nữ ma đầu này tu luyện rất tà khí. Lúc trước bọn hắn gặp nhau đã bị nàng mê hoặc, nếu không nhờ hai vị đồng môn đến đúng lúc, có lẽ bây giờ đã trở thành một bộ xương khô.

Tu vi trăm năm sẽ bị hủy trong tích tắc.

Để đồng môn chứng kiến cảnh đó đã đủ khiến hắn ta cảm thấy hổ thẹn rồi, làm sao dám gọi Giới Sân đại sư đến giúp chứ?

“Một đêm vợ chồng, trăm ngày ân ái, Hứa lang sao chàng lại vô tình như thế!”

Nàng ta nũng nịu khóc lóc, nuốt xuống ngụm máu trong miệng, mười ngón tay biến thành ảo ảnh, ma khí bủa vây tứ phía, đoá hoa hồng đen trên không trung từ từ nở rộ, hóa thành một ngọn lửa vọt đến người đàn ông kia.

“Lúc ấy không phải chàng đã nói sẽ vì ta mà trả giá tất cả hay sao?”

Lúc trước hắn nói cái gì cũng sẽ cho nàng, nhưng sau khi biết nàng là ma tu liền trở mặt ngay...

“Câm miệng!”

“Sư huynh, sư đệ hãy giúp ta!” Gương mặt nam nhân kia tái mét, nắm chặt cây kiếm trong tay, hai vị đồng môn trao nhau một ánh mắt rồi cầm kiếm xông tới.

Dường như trong đó có một mối liên hệ nào đó.

Ý cười trên gương mặt nàng ta bỗng chốc tan biến, cảm giác có một luồng khí ép chặt. Nàng ta vận ma khí, hai tay tiếp tục lay động, một sức mạnh đánh ập về phía ba người đàn ông như muốn hóa giải chiêu thức của bọn họ.

Cùng lúc đó, ba người hợp kiếm lại rồi xuất chiêu.

Sau khi xuất kiếm, phía sau ba người bọn họ như xuất hiện hàng vạn kiếm ảnh, trong nháy mắt nhập vào cây kiếm đằng trước rồi bay về phía nữ tử.

Quyền ảnh không thể ngăn cản sức công phá của thanh kiếm, đồng tử nàng ta co rụt lại, phát tay như muốn dời lực đi, bản thân cũng loạng choạng lùi về phía sau.

Mọi chuyện xảy ra trong nháy mắt, thanh kiếm sắp xuyên qua quyền ảnh vọt về phía nữ tử.

Thời gian quá gấp nên nàng ta chỉ có thể tránh được chỗ hiểm.

Linh lực trong cơ thể đấu đá lẫn nhau khiến nàng ta phun ra một ngụm máu rồi ngã xuống hòn đá trước mặt.

Sau khi gượng gượng ngồi dậy, ma khí cuộn cuộn khiến nàng lại phun máu.

Ba người đàn ông từ từ hạ xuống, người đàn ông bên trái cầm kiếm, đầu ngón tay tụ lực, “Ma nữ nộp mạng đi!”

Đúng lúc này, Tinh Nhan xuất hiện, nhận thấy linh lực đang dao động nên nàng xuất ra luồng sáng đỏ định phá tan nó.

Váy đỏ bay phần phật, tóc dài tung bay trong gió, nàng cong khoe mắt, tuy sắc mặt hơi tái nhưng dáng vẻ vô cùng nguy hiểm.

Lúc xoay người về phía ba nam nhân kia, vẻ mặt nàng vẫn không hề thay đổi.

Trái ngược với sự bình tĩnh của nàng, ba nam nhân kinh hãi, “Tinh Nhan Tinh Ma cung!”

Ma tu gồm có 2 cung, 4 điện, 12 môn, Tinh Ma cung là 1 trong 2 cung đó!

“Đại sư mau giúp ta!”

Tác giả có điều muốn nói:

Giới Sân OS: Giúp người cái mông!

37. Chương 37

Nam nhân bên trái nhìn về phía Giới Sân: “Đại sư mau giúp ta!”

“Mau giết yêu nữ!”

Bầu không khí bỗng chốc yên tĩnh.

Cơ thể nữ tử nằm trên mặt đất căng cứng, ánh mắt trở nên u ám, lòng bàn tay đang cuộn lại tạo thành một tư thế phòng thủ.

Tinh Nhan bật cười, thuận tiện cúi đầu lau vết máu bên khóe môi, ánh mắt liếc sang người vừa cất lời, “Sao? Giết ta à?”

Một nam nhân nhìn thấy nàng đang cúi đầu nhìn ngón tay mình, nhẹ nhàng đưa ngón tay lên miệng liếm liếm, hắn ta bật thét lên, “Đại sư!”

Trong giọng nói không không chế được sự sợ hãi.

Có ai mà không sợ chết.

Tinh Nhan của Tinh Ma cung, lúc nàng liếm máu mà nở nụ cười chính là lúc nàng muốn ra tay.

Lúc trước khi thiếu chủ Tinh Ma cung biết đối nhân xử thế chính là lúc ma đạo phát triển. Khi Tinh Nhan xuất hiện, chỉ hơi động ngón tay liền học máu đã khiến đối thủ bật cười khoái chí. Lúc ấy những vị có mặt ở đây ai mà không góp vui vài câu.

Nhưng không ai ngờ, chỉ cần nàng nếm được mùi máu liền biến thành một người hoàn toàn khác.

Điên cuồng không sợ chết, máu của nàng như vô tận, người bình thường mà mất máu như thế e là đã kiệt sức từ lâu, nhưng nàng vẫn có thể cười tươi như thế, sức khỏe hồi phục nhanh chóng vô cùng biến thái, lau vết máu bên khóe môi liền có thể đứng dậy tiếp tục.

Đến khi nàng vừa học máu vừa cười sau đó tiến sát cả những người đã cười nhạo nàng xuống điện ngục, mọi người mới bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Đặc biệt là những người đã từng chứng kiến nàng giết người, ví dụ như hắn ta.

May mắn thay, may mắn thay vẫn còn Giới Sân đại sư ở đây.

Giới Sân đại sư ghét ác như thù, có lòng phổ độ chúng sinh, tu vi lại cao hơn nữ ma đầu này, cho nên tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì.

Nam nhân nhìn Giới Sân đại sư đang ngồi khoanh chân, nhẹ nhàng thở ra.

Hai người còn lại cũng lấy lại tinh thần liền cúi đầu hành lễ, “Mọi chuyện đều nhờ vào đại sư!”

Bọn họ không hề phát hiện, Giới Sân chưa hề đồng ý giúp đỡ.

Tinh Nhan nheo mắt nhìn người đang được mọi người gọi là đại sư kia, nụ cười càng thêm rực rỡ, xuống tay càng ngoan độc.

Nàng nhìn về phía ba người kia, liếm liếm khóe môi mà không hề quan tâm đến vị đại sư bên cạnh, xuất ra một luồng, luồng sương mù đỏ như máu từ đầu hiện lên bao vây lấy ba người bọn họ.

Đúng là thật đáng ghét.

Trông dịu dàng như thế, nhưng ba người đã từng nhìn thấy hậu quả mưa máu huyết tanh kia thì không dám khinh thường, hét to, “Đại sư cứu mạng!”

Đây là người mà bọn họ không thể đầu lại được. Mấy người đạt được vị trí Thiếu cung chủ này sở dĩ có thể yên ổn ngồi trên vị trí ấy chính là vì cao tay hơn hẳn so với những người khác.

Ba người bọn họ có thể hạ gục được ma là Kim Đan trung kỳ kia. Nhưng nếu đối đầu với Tinh Nhan, dù nàng không phải là Kim Đan đỉnh phong mà là Kim Đan trung kỳ đi chăng nữa thì bọn họ cũng không thể có phần thắng.

*Đây là hai cấp trong tu tiên.

Giới Sân rốt cục cũng cử động, hẩn cúi đầu niệm một câu kinh phật, nhẹ nhàng nói, “A di đà phật, thí chủ nói đùa rồi.”

Giọng điệu nghe vô cùng từ bi, hào quang sáng chói như vây quanh lấy hắn.

Nhưng trong giọng hắn không hề có ý định giúp đỡ.

“Nói đùa ư?”

Ba nam nhân ngơ ngác, sương mù màu đỏ kia không để người ta có thời gian thích ứng bay đến vây chặt hơn. Thanh kiếm sau lưng rút ra khỏi vỏ, không biết bọn họ làm gì mà xuất hiện một tầng lá chắn trong suốt ngăn lớp sương mù kia lại.

Nam nhân bên tay trái vội vàng quay đầu lại, “Đại sư! Chúng tôi không hề nói đùa!”

“Ma đầu này là thiếu chủ Tinh Ma cung, tu vi cao thâm, không có chuyện ác nào mà ả ta không làm, ả ta chết còn chưa hết tội!”

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Giới Sân, bỗng nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh xuất hiện, mà nó còn phát ra từ...

Lúc hắn nhìn Giới Sân, chỉ thấy dáng vẻ từ bi như cũ, nhưng sao lại...

“Hóa ra ta chết không hết tội sao?” Đột nhiên giọng nói mất hứng của nữ tử vang lên.

Tinh Nhan không động đậy, nhưng lớp sương mù càng dày thêm, cứ như một con quái vật đang giờ nanh vuốt múa, áp lực rất lớn.

Nữ tử nằm phía sau im lặng nhét đan dược vào miệng, lén lút vận ma khí...

Ba người cảm thấy kết giới của mình sắp không giữ được nữa, mồ hôi không ngừng rơi xuống, nhất thời quên mất cảm giác vừa rồi, “Giới Sân đại sư! Mau! Giết ả ta đi!”

Hòa thượng ngừng lại, dáng vẻ vẫn như cũ, “Thí chủ nói đùa, bản tăng không dám!”

Thật sự không dám.

Âm thanh vỡ vụn của kết giới vang lên, ba người vội vàng tăng thêm sức, sắc mặt trắng bệch, chửi ầm trong lòng!

Ai thêm nói đùa với nhà ngươi chứ!

Rõ ràng là người tu Phật, thế mà không dám động vào ma tu. Chẳng lẽ tiếng thờm đó giờ đều là do đồn thổi hết ư?

Âm thanh vỡ vụn càng ngày càng lớn, cơn đau từ đan điền ùn ùn kéo đến, ba người không kịp suy nghĩ lời Giới Sân nói đã đồng thanh.

“Đại sư đừng sợ!”

“Tu vi của nữ ma đầu chỉ mới đến Kim Đan mà thôi, đại sư đã đạt đến bậc Nguyên Anh chắc chắn sẽ thắng được ả ta!”

Vị hòa thượng chỉ mỉm cười, dáng vẻ càng thêm ôn hòa, giọng nói hờ hững nhưng vẫn giữ nguyên ý kiến, “Thí chủ. người nói đùa rồi.”

Nói đùa cái mông!

Ba người mồ hôi đầm đìa, gần như tuyệt vọng. Lúc này rồi mà ai còn có tâm trạng nói đùa hả!

...

Trong bọn họ có một người tu vi hơi kém, gương mặt người nọ bỗng dưng ửng đỏ, phun ra một ngụm máu rồi ngã xuống.

Kết giới vỡ tan trong nháy mắt. Bốn luồng linh quang từ bốn người khác nhau theo đó mà biến mất.

Luồng linh quang thứ tư chính là nữ tử phía sau Tinh Nhan.

Tinh Nhan cong khóe môi, trên cánh tay không biết từ lúc nào xuất hiện một ngọn lửa màu đen. Một cây cung lớn xuất hiện trên tay nàng sau đó bắn ra một mũi tên màu đen. Chỉ trong nháy mắt, cung tên được lấp đầy rồi bay ra vun vút.

Một sợi chỉ đỏ từ lòng bàn tay hiện lên rồi bay đi.

Ba nam nhân vốn dĩ đã chạy rất xa nhưng bỗng nhiên cảm giác có một sức mạnh to lớn đuổi theo phía sau khiến bọn họ dựng cả tóc gáy. Hơi thở chết chóc tiến về phía mình ngày càng gần.

Ánh mắt bọn họ tuyệt vọng, vì khí cơ nhắm rất chuẩn nên không thể nào trốn thoát.

A!

Hai âm thanh quen thuộc truyền tới từ hai phía, tiếng hét thê lương vang lên một nửa rồi tắt ngấm càng khiến người khác sồn tóc gáy.

Cảm giác áp lực từ phía sau, nam nhân như muốn phát điên lục. Hắn lục lại túi càn khôn rồi ném bất cứ thứ gì vừa tìm được ra phía sau.

Nữ tử áo đen kia thật thông minh, vị phật tu này như người ngoài cuộc xem chiến này không thể đụng vào, giữa ma tu thì không hề tồn tại cảm tình. Không biết vì sao Tinh Nhan lại cứu mình, nàng ta nghĩ nghĩ, thừa dịp ba người kia chạy trốn liền hóa phép biến mất.

Nhớ đến ba người kia chạy theo ba hướng khác nhau. Tinh Nhan sẽ không bỏ qua người muốn giết người của nàng, nhưng một người ra tay thì hao tổn khí lực. Nàng ta và Tinh Nhan đều là ma đạo lại không thù không oán. Trước mặt ba người kia, Tinh Nhan không bắt nàng ta mà để nàng ta chạy trốn đúng là đã quá tốt rồi.

Nhưng tu vi bị áp chế khiến mọi chuyện trở nên vô ích.

Nàng ta không ngờ, tu vi giữa hai người bọn họ lại khác xa nhau như thế.

Sợi tơ đỏ không biết từ lúc nào đã bò lên eo nàng ta. Trông mỏng manh nhưng lại chứa luồng ánh sáng đỏ yêu dị. Chỉ cần nàng ta động đây thì bên eo truyền đến cảm giác đau đớn. Chỉ nhiều đó thôi đã đủ khiến nàng ta nhận ra rằng mình sắp không xong rồi.

Thế nên chỉ có thể để sợi tơ đỏ kéo lùi về sau.

“Hả?” Tinh Nhan ngẩng đầu nhìn người bên kia, bỗng nhiên bật cười thích thú.

Ba người ở bên kia, có một người không biết trốn thoát bằng cách nào mà không mất mạng.

Kiểm bay đầy trời, gió lốc nổi lên nhưng vẫn không có tác dụng khi gặp mũi tên màu đen của nàng.

Đỉnh lốc xoáy một mảnh đen ngòm đè nén cả bầu không khí xung quanh. Không chờ hai người kia thích ứng liền nhắm thẳng về phía họ.

Mũi tên như xuyên thấu cả linh hồn, hai người thê lương hét lên, tiếng hét vẫn còn trong cổ họng thì lốc xoáy trên mũi tên bỗng nhiên hiện lên một ngọn lửa bám vào người bọn họ. Chỉ trong nháy mắt, vẻ mặt vụn vụn chưa kịp thay đổi đã trở thành cát bụi.

Người còn lại ném bừa một thứ trong túi ra, con vật nhỏ kêu “chít chít” bay đến đầu mũi tên liền bị cháy rụi, trong miệng phun ra một luồng ánh sáng màu tím.

Ngay lập tức, toàn thân nó run rẩy, rơi xuống đất.

Tốc độ của mũi tên chậm lại, lúc bay về phía người đàn ông kia khiến hắn bị trọng thương. Nhưng hắn không dám chậm chạp, ngay cả máu cũng không lau đi mà lấy ra hai tấm phù.

Vật nhỏ thật thú vị, Tinh Nhan nghiêng đầu đánh giá.

Nữ tử bị trói kéo về, Tinh Nhan tiện tay ném nàng ta xuống trước mặt đại hòa thượng, “Trông nàng ta!”

Cả người biến mất.

Nữ tử áo đen nhìn Giới Sân nghe lời cầm sợi tơ đỏ mỉm cười với nàng. Bỗng nhiên nàng ta hiểu ra, hít một hơi thật sâu.

Khó trách! Khó trách!

...

Bên phía này, nam nhân càng bay càng xa nhưng vẫn không dám lơ là nhìn dưới chân.

Quả nhiên, một lực đạo yên lặng tới gần, đồng tử hắn co rụt lại, cảm giác cái chết sắp đến gần.

Dường như hắn đã dốc hết sức lực. Nhưng cuối cùng vẫn vô dụng.

Ngay sao đó, hắn thấy phía trước xuất hiện một người.

Người kia cong khoe miệng mỉm cười nhìn hắn, ánh mắt long lanh vô cùng quyến rũ nhưng lại khiến hắn toát mồ hôi lạnh.

Cổ tay trắng nõn xuất ra một chưởng.

Trông thì chỉ là một chiêu thức bình thường, thậm chí còn không mang tí lực nào. Bàn tay thon dài trắng nõn mang theo một vẻ đẹp khó tả, chậm rãi là thế nhưng lại không thể nào thoát được.

Khi bàn tay nàng chưởng vào ngực hắn, trong nháy mắt cơn đau đớn truyền khắp lục phủ ngũ tạng, cả người như bị đánh nát.

Ngay sau đó, hắn ngã xuống.

Nam nhân rơi xuống trước hòn đá kia tạo thành một cái hố to. Mọi thứ trước mắt trở nên mơ hồ, máu không ngừng chảy ra ngoài dọc theo khoe môi.

Hắn bỗng nhiên thấy trên hòn đá ấy Giới Sân đang đút đan dược cho Tinh Nhan, đôi mắt bỗng dưng trừng to.

“Các người...” Hắn cố nói, “Các người có...”

Gián tình!

Hòa thượng nhìn hắn, nở một nụ cười từ bi, “A di đà phật!”

“Thí chủ thật có mắt.”

Lần này cuối cùng không phải là nói đùa nữa rồi!

Từ bi cái gì! Thánh thiện cái gì! Có mắt cái mông ấy!
Người đàn ông tức đến nội thương, thở hổn hển rồi không cam lòng nhắm mắt.
Tác giả có lời muốn nói.
Chính đạo: Giới Sân! Mau giết ả ta!
Giới Sân: Thí chủ nói đùa!
Giới Sân tỏ vẻ: Các thí chủ đây thật thích nói đùa.

38. Chương 38

Từ bi cái gì! Thánh thiện cái gì! Có mắt cái mông ấy!
Nam nhân tức đến nội thương, thở hổn hển rồi không cam lòng nhắm mắt.
Không khí chìm vào im lặng.
Nữ tử kia cũng là một người có mắt nhìn, nàng ta không hề phản kháng. Sau khi Giới Sân dứt đàn được cho Tinh Nhan, thấy sắc mặt tái nhợt của nàng đã tốt lên mới mở miệng nói, “Đa tạ Thiếu chủ đã cứu mạng.”
“Không biết Thiếu chủ có gì sai bảo, ta đây dù chết cũng không từ.”
Nàng ta không hề núng nịu như vừa nãy mà mang theo một sự thành khẩn giống như đang tuyên thệ.
Tinh Nhan không muốn nghe nàng ta nói, thậm chí chẳng buồn để ý thu lại sợi tơ đỏ bên hông nàng ta. Nếu nàng ta muốn chạy nữa thì cứ việc đánh gãy chân rồi kéo về thôi.
Nàng nhìn một hồi rồi hỏi, “Hợp Hoan cung - Nguyên Ba?”
Nguyên Ba của Hợp Hoan cung trong trí nhớ của nàng cũng có chút tiếng tăm. Hợp Hoan cung lấy song tu là chính, trong cung biết bao nam nữ tuần mỹ phi phạm, với thủ đoạn hấp dẫn người khác, quyến rũ hai giới chính tà cùng bọn họ song tu, trong lúc song tu thì hấp thu tu vi của đối phương.
Nhưng công pháp này cũng có hạn chế. Dù gì cũng là tu vi của người khác, dù có hấp thu thì cũng không thể biến nó trở thành của mình hoàn toàn, thế thì sẽ khiến tu vi bản thân không được vững chắc. Cho nên muốn hấp thụ tu vi khi song tu phải tìm người có tu vi thấp hơn bản thân...
Tu vi quan trọng nhất, nếu người có tu vi cao mà lại “bảo nguyên thủ”* thì không thể tiến hành công pháp.
*Một trong những phương pháp tu luyện của Đạo gia, không thiên về luyện hình mà về luyện thần, thông qua nó bài trừ tạp niệm trong lòng, giữ tinh thần thanh tĩnh...Có thể kéo dài tuổi thọ.
Nhưng nàng nhớ rõ vấn đề của mình không nằm ở tu vi mà nằm ở một chuyện xảy ra sau này.
– Nàng nhìn trúng tu vi của nam chính.
Muốn quyến rũ nam chính ư, trực tiếp lập một cái bẫy trong bí cảnh.
Nam chính không để nàng vào mắt thế là “lật thuyền trong mương”. Ở đó lại có tình quả, tình quả chín muối, tất cả dục vọng trong nháy mắt bị gọi lên.
Đáng tiếc nàng vẫn không địch lại hào quang nam nữ chính. Cuối cùng nữ chính đuổi đến giết chết nàng, thuận tiện hoàn thành chuyện tốt với nam chính.
Trong lúc nàng đang suy nghĩ, nữ tử nằm dưới mặt đất động dậy thân thể, thấy không có chuyện gì xảy ra, thậm chí không hề hạ chú lên người nàng ta.
...Nếu nàng ta tranh thủ cơ hội, không chừng có thể phản kích thành công.

“Đúng, ta...” Nàng ta vừa nghĩ, cẩn thận chuyển động một luồng ma khí.

Giữa ma tu thì làm gì có chuyện tin tưởng nhau, chỉ cần có cơ hội chắc chắn sẽ ra tay.

Đúng lúc này, vị hòa thượng đang lần tràng hạt bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn nàng ta mỉm cười dịu dàng.

Nguyên Ba rung mình, sau lưng toát mồ hôi lạnh, nàng ta có cảm giác như bị mãnh thú nhìn chằm chằm.

Ma khí bị kiềm hãm, thu lại mấy động tác lén lút ngay, nàng ta không còn dám giấu diếm nữa, cung kính đáp, “Ta là Nguyên Ba.”

Ma tu là kẻ sợ chết.

Tinh Nhan lấy lại tinh thần, liếc nhìn người bên cạnh rồi nhìn Nguyên Ba nửa cười nửa không.

“Ta cần một quả Tình Quả.”

Đôi tay dưới tay áo bỗng chốc run rẩy, ngẩng đầu cung kính nói, “Ta sẽ tận lực tìm kiếm...” tin tức này.

Nhưng lúc nàng ta ngẩng đầu nhìn Tinh Nhan, cổ họng chợt nghẹn lại.

Ánh mắt kia rõ ràng đang nói, ta biết ngươi có Tình quả, nên đừng nhiều lời.

Tình quả đối với nàng ta không thể nói không có giá trị. Sở dĩ nàng ta dám hấp thụ tu vi của nam nhân trong tu vi Tiên Kỳ trong khi nàng ta chỉ là Trung kỳ. Chỉ thấp hơn nhau 1 cấp là nhờ Tình quả. Quả còn lại trong tay, nàng ta muốn để dành đến khi luyện đến giai đoạn Nguyên Anh.

Toàn thân Nguyên Ba đổ mồ hôi lạnh, nàng ta không biết mình để lộ ra sơ hở khi nào.

Tinh Nhan không thích dài dòng, mỉm cười lạnh lùng, “Nghĩ kỹ chưa?”

Mục đích Tinh Nhan cứu nàng ta rất rõ ràng. Đó chính là Tình quả.

Tuy trong kịch bản không biết là ai cứu nàng ta, nhưng bây giờ nàng chính là ân nhân của nàng ta. Nàng không muốn biết cây Tình quả ở đâu, mấy quả còn lại có thể thuộc về nàng ta, nhưng quả trên tay nàng ta hiện giờ phải thuộc về nàng.

Một quả là đủ rồi.

“Đương nhiên.” Nhận thấy sát khí, Nguyên Ba không dám nhiều lời, vội vàng đưa một hộp ngọc ra.

Nàng ta bỗng nhiên hiểu ra, bây giờ nàng ta đã không còn đường để cò kè mặc cả nữa rồi. Ma tu không biết nương tay, nếu nàng ta không giao ra thì cái chết sẽ chờ đón nàng ta.

Giao ra thì còn có cơ hội sống sót. Nếu không thì chết là điều hiển nhiên.

Biết nàng ta không dám giở trò, nhưng phòng trường hợp ngoài ý muốn, Tinh Nhan dùng ma khí trói nàng ta lại, đưa tay nhận lấy Tình quả rồi mở ra xem.

Sau khi xác định đúng là nó, Tinh Nhan gạt đầu với nàng ta, nụ cười lạnh lùng dần tan biến.

Sau đó Tinh Nhan không quan tâm nàng ta thế nào, cũng không thèm nhìn người bên cạnh, nàng bay đến chỗ con thú nhỏ đằng kia.

Nữ tử nhẹ nhàng thở phào, thấy phản ứng của Tinh Nhan liền quay sang nhìn Giới Sân.

“A di đà phật.” Hòa thượng không hề oán giận, niệm phật rồi bước theo như một chú chó nhỏ.

Nguyên Ba:...trợn mắt há mồm.

Mối quan hệ giữa bọn họ rốt cục là gì vậy?

Lúc Tinh Nhan bước đến, tiểu thú đang ngồi phịch trên mặt đất, không thể cử động tựa như tia sét kia đã dùng hết sức lực của nó.

Cảm giác có người đến gần nó liền kêu chít chít, đôi mắt màu tím long lanh nước mắt.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng dừng trước mặt nó.

Con thú nhỏ cố gắng cọ cọ vào mũi chân nàng giống như đang cầu cứu.

Tinh Nhan nhìn một lúc, bế nó lên truyền một ít ma khí vào cơ thể nó rồi dứt đàn dược cho.

Con thú này không biết thuộc giống gì, tia sét lúc nãy phát ra tương khắc với ma khí. Nhưng bây giờ hấp thu ma khí mà nó vẫn khỏe như bình thường.

Đan dược không có tác dụng lắm. Nàng lại truyền cho nó một ít ma khí nhưng lần này lại thất bại.

“A di đà phật, để bản tăng.”

Không biết hần đã niệm bao nhiêu câu kinh, hòa thượng vươn tay ra.

Tinh Nhan cười nhìn hần, vậy mỗi lần nói chuyện luôn thêm một câu “A di đà phật” ư?

Nàng đưa con thú nhỏ cho hần, vẻ mặt đầy tiếc nuối.

Thật ra giết hần là quá tốt rồi, sẽ không cần phải lo hần đứng về phe người khác nữa.

Đáng tiếc lần này hần không cản trở nàng nữa.

Không vui chút nào.

Trong tay Giới Sân hiện lên một luồng ánh sáng màu trắng, con thú bỗng trở nên thoải mái hơn, cả người đều dán lên tay hần, nhìn bộ lông xù kia liền biết nó đang hưởng thụ.

Tinh Nhan nhìn bọn hần vui vẻ như thế thì lấy bản đồ ra nhìn. Ngón tay nàng chỉ vào một điểm nhỏ.

Từ đây có thể tọa pháp bảo bay sang. Chỗ đó không phải là địa điểm bí mật, chỉ là một lỗ thông gió. Nhưng linh khí ở đó rất dày đặc. Chỉ cần xuất thần thức ra ở đó có thể tu luyện thêm được một ít.

Ở chỗ này đã không còn gì để làm, mà còn vài ngày nữa bí cảnh mới mở cửa. Chi bằng nàng vào đó tu luyện thêm.

Ừ, Không lâu nữa, Khi hần đứng về phe đối đầu nàng, nàng sẽ giết hần

~**

Không lâu sau, một bóng người xuất hiện bên cạnh nàng.

Hòa thượng ngồi trên đài sen, con thú nhỏ nằm sấp trên đài sen kêu chít chít với nàng. Hần nói, “Thí chủ, chúng ta cùng đường, chi bằng cùng đi nhé.”

“Người biết ta đi đâu ư?” Tinh Nhan cúi đầu cười.

Hòa thượng không trả lời ngay, ánh mắt nhìn nàng đầy dụ dằng, “Bản tăng cùng đường với nàng.”

Ánh nắng mặt trời chiếu lên sườn mặt của hòa thượng, trông từ bi dụ dằng khiến người khác cảm thấy mọi lời hần nói đều trở thành châm ngôn.

Tinh Nhan liếm khóe môi, đôi mắt cong cong, “Đại hòa thượng muốn cùng ta tu ma ư?”

Nàng cố ý hiểu sai ý hần.

“A di đà phật.”

Hai tay Giới Sân tạo thành chữ thập, “Đạo của bản tăng đã sớm là của thí chủ.”

Tu phật luân hồi, tín ngưỡng đã mấy trăm năm. Hần nghĩ hần không thể phá vỡ tín ngưỡng của mình, nhưng nhìn thấy nàng thì nó như củi khô dễ bẻ.

— Nàng mới chính là tín ngưỡng của hần.

“Vậy là tốt.” Không biết nàng có hiểu ý hần hay không mà giọng Tinh Nhan không nghe ra bất kỳ cảm xúc nào.

Nàng bước lên pháp bảo, lúc nhìn xuống núi thì bỗng nhiên thốt lên, “Đại hòa thượng, ở dưới núi có người giết người cướp của kia.”

Muốn xuống dưới luyện... Thật ra pháp thuật của nàng vẫn chưa ổn định lắm...

Thấy đồ vật trong tay người kia, Tinh Nhan liếm môi, nàng gặp may thật rồi!

Nàng vỗ vỗ pháp bảo, bay xuống chỗ đó.

Người đàn ông vừa giết người định rời khỏi thì bỗng nhiên Tinh Nhan xuất hiện.

Sợi roi màu đỏ bỗng chốc biến thành cả ngàn sợi giữa không trung đánh về phía người đàn ông kia.

Người đàn ông cảm giác không ổn, phía trước chợt lóe lên hắn ta tránh được một roi ngay lập tức ném một tấm bùa ra phản công.

Quầng sáng của tấm bùa chợt hiện lên thì đã bị một roi đánh tan.

Cả người hắn ta toát mồ hôi lạnh, vội vàng lui về phía sau quay người định chạy về hướng khác.

Hắn không phải kẻ ngồi không chờ chết. Sống bao năm trên đời, không từ mà biệt, tẩu thoát là chuyện hãn giời nhất.

Trong nháy mắt hắn đã chạy ra khỏi phạm vi tấn công của đòn roi. Mắt thấy sắp trốn thoát, đôi mắt người đàn ông chợt lóe lên sự vui sướng.

Ngay lúc này, phát ánh màu vàng đột nhiên xuất hiện.

Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.

Đồng tử gã co rút lại.

...Ngay sau đó, hắn ta không còn phát ra bất cứ âm thanh nào, cứ thế mất đi ý thức.

Tinh Nhan mất hứng nhìn tay mình, suýt nữa đã để hắn ta chạy thoát rồi.

Nàng lau đi vết máu ở khóe miệng, mỉm cười với người đang đi tới, “Đại hòa thượng, Phật tổ cho phép sát sinh ư?”

“A di đà Phật.”

Giới Sân hờ hững thu tay lại, nở nụ cười dịu dàng, “Cửa Phật từ bi, Phật tổ sẽ không nhẫn tâm trừng trị bần tăng đâu.”

Tác giả có lời muốn nói: Phật tổ: Ông đây từ bi cái mông!

39. Chương 39

Giới Sân hờ hững thu tay lại, nở nụ cười dịu dàng, “Ngã Phật từ bi, Phật tổ sẽ không nhẫn tâm trừng phạt bần tăng đâu.”

...Tinh Nhan bỗng nhiên sửng sốt.

Hóa ra “Ngã Phật từ bi” là ý này ư?

— Chấn Phật tổ nhà hắn phải học máu tám đời mất thôi.

Quên đi, Tinh Nhan yên lặng đoạt lấy túi càn khôn trong ngực của người kia, lấy ra một gốc dược liệu.

Nàng hài lòng đứng dậy.

Ngay sau đó Tinh Nhan nhảy lên pháp bảo bay về hướng lỗ thông gió.

Hòa thượng phía sau cũng bế con thú nhỏ đi theo.

Chừng nào...thì mới có thể...

Trong lỗ thông gió có không ít người gồm ma đạo và chính đạo tụ tập. Chỗ này ngư long hỗn tạp. Dù gì nơi này cũng là một mảnh đất lành, ai không có tài nguyên để tu hành thì đành bắt lấy cơ hội đến đây tu luyện.

Suốt dọc đường đi, mọi người đều nhìn chăm chăm bọn họ với ánh mắt vô cùng tò mò. Ma tu và phật tu lại đi cùng nhau...một tổ hợp thật kỳ quái.

Có người thủ sẵn vài tấm bùa trong tay.

Nhưng không có ai động thủ vì mọi người không ai nhận ra họ. Trong bí cảnh này, các đại đệ tử của những môn phái lớn ít khi đến đây. Tinh Nhan và Giới Sân đều thuộc những môn phái có tiếng cho nên tu chân ở đây hiếm có người nào đã gặp qua bọn họ.

Hai người bọn họ vô cùng thần nhiên, khí chất trên người cũng khác xa với những người khác.

Tuy không nhìn ra tu vi của hai người, nhưng người tu tiên đều tin tưởng vào trực giác của mình. Vì thế có người lẩn tránh nhưng không ai dám ra tay.

Tinh Nhan không để ý đến mọi thứ xung quanh, chỉ cùng Giới Sân tiến về phía trước.

Thấy bọn họ đi càng sâu vào trong, đến khi không còn bóng dáng thì mọi người mới nhẹ nhàng thở ra.

May quá, may mà bọn họ không ra tay.

Càng tiến vào sâu thì gió càng lớn, có thể dễ dàng tổn thương đến thần thức, đồng dạng, nếu có thể kiên trì thì hiệu quả rèn luyện càng cao.

Vì sao bọn người kia không tiến sâu vào trong? Là do biết lượng sức mình. Thần thức không đủ mạnh khi vào đó sẽ hồn phi phách tán trong nháy mắt.

Hai người họ tiến vào sâu như thế, tu vi nhất định rất cao.

...

Ở đây cũng có người nhận ra hai người họ.

Ví dụ như, Lý Ninh.

Lý Ninh là một tán tu*, trong vòng tròn tán tu hỗn loạn hắc cũng được xem như là một người tốt. Bình thường các đệ tử của các đại môn phái lúc ra ngoài cũng sẽ tìm hắn trò chuyện. Lần này vào bí cảnh cũng là một dịp tình cờ chứ không hề cố ý muốn đến.

*tán tu: những người tu luyện nhưng không có tông môn, phải tự thân vận động.

Thật khéo, hắn nhận ra vị hòa thượng bên cạnh kia.

Phạm Thiên Cung - Giới Sân.

Về mặt hắn ta hết trắng lại đỏ, không biết phải hình dung thế nào.

Lúc trước, khi hắn ta ra ngoài rèn luyện có một lần bị ma tu đuổi theo để thu hồn phách để tu luyện. Trong lúc chạy trốn thì được Giới Sân đại sư đưa tay cứu giúp.

Lúc ấy hắn ta nhớ rất rõ ràng. Khi cảm tạ ơn cứu mạng, hai tay Giới Sân tạo thành hình chữ thập, nhẹ nhàng nói một câu, “Thí chủ không cần khách sáo, ma đầu làm nhiều chuyện ác, đây là chuyện bản tăng nên làm.”

Đã bảo là chuyện nên làm mà?

Hắn ta nhớ đến nữ nhân đi cạnh Giới Sân, gương mặt nàng ta tái nhợt, đôi mắt cong cong, ma khí tỏa ra khắp nơi. Nhìn thế nào cũng thấy đây là ma đầu “cần diệt trừ” mà!

Lý Ninh nắm chặt tay, nhú chặt mày.

Nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn đi sau của đại sư...Không lẽ đại sư bị ma nữ bắt ư?

Có phải đại sư đã bị trói bởi dây trói hồn nên bị ma nữ bắt đi?

Hắn cắn chặt răng, lấy ra một lá bùa truyền tin độc môn của Phạm Thiên cung gửi tin đi.

Tấm bùa này hắn chỉ có một cái, là do cơ duyên xảo ngộ mới có được, chỉ có thể dùng một lần để xin sự giúp đỡ từ Phạm Thiên cung.

Nhưng bây giờ Giới Sân đại sư đang gặp nguy hiểm, hắn phải giúp đại sư.

Về mặt đau lòng chưa kịp biến mất. Lý Ninh kinh ngạc nhìn tấm bùa không thể bốc cháy. Hắn ta kiểm tra thử thì đột nhiên hiểu ra, đây là trong bí cảnh. Hắn ta gấp đến nỗi quên mất trong bí cảnh không thể truyền tin ra bên ngoài.

Lý Ninh bèn thu bùa lại.

Chờ đến khi ra ngoài rồi truyền tin sau, không biết lúc đó người của Phạm Thiên cung có đến kịp không nữa.

Tinh Nhan tiếp tục đi sâu vào trong. Nàng cứ đi đến khi cảm thấy không thể đi được nữa mới dừng lại.

Nàng khoanh chân ngồi xuống rồi xuất ra thần thức.

Thần thức vô hình, nhưng khi nó xuất hiện, luồng gió trong động như phát hiện điều gì, lập tức rít gào, từng cơn gió lạnh thấu xương đánh thẳng vào nó.

Cơn đau của thần thức phản ứng lên nguyên thần, nguyên thần run rẩy thúc dục thần thức tiếp tục chịu đựng.

Ma khí vây quay Tinh Nhan, càng ngày càng dày đặc...

“Chít chít.” Tiểu thú màu tím thấy nàng khoanh chân ngồi đó, kêu lên hai tiếng. Nó không đến gần mà chỉ nằm trên tay Giới Sân hướng về phía Tinh Nhan.

Giới Sân cúi đầu nhìn nó, kim quang trong tay phủ lên người nó, vài giây sau, con thú nhỏ thoải mái rậm rì hai tiếng rồi nhắm mắt lại.

Thời gian tu luyện trôi qua rất nhanh.

Thấm thoát đã qua hai ngày.

Trong lỗ thông gió, đã có người đứng dậy đuổi về hướng cửa bí cảnh.

Vào giữa trưa, bí cảnh đại môn sẽ được mở ra.

Bí cảnh này không là gì đối với đệ tử các phái. Nhưng đối với những tán tu mà nói, tài nguyên ít ỏi cũng cần phải đánh cược sinh mệnh, cổ Dung Nham ở đây vẫn là mơ ước của biết bao nhiêu người.

Nếu như không có gì thì tốt nhất nên rời đi trước trước hai canh giờ. Người rời đi vào thời gian đó tương đối nhiều, tuy ngư long hỗn tạp hay đục nước béo cò thì đó cũng là thời cơ rời đi tốt nhất.

Lý Ninh nhẫn nại nhìn vào bên trong.

Theo lẽ thường hắn cũng nên rời đi rồi, cẩn thận sẽ giữ được thuyền đến vạn năm*. Nhưng ma nữ kia vẫn chưa đi ra...

*Nguyên văn (tiểu tâm sử đặc vạn niên thuyền): xuất phát từ câu nói “Cẩn thận năng bỏ thiên thu thiên, tiểu tâm sử đặc vạn niên thuyền” (,) - cẩn trọng sẽ bắt được ve nghìn tuổi, biết chú ý thì sẽ giữ được thuyền đến vạn năm - của Trang Tử. Ý là trong mọi việc xử sự phải suy xét kĩ lưỡng trước sau mới mong đạt được thành quả lâu bền.

...

Lúc Tinh Nhan mở mắt ra, nàng chợt cảm thấy linh đài bỗng tách ra, tuy chỉ có một chút xú.

Nàng nhìn vào bên trong. Phong đạo tối đen như mực, dưới đáy trông rất bằng phẳng, tuy chẳng có gì cả nhưng không hiểu vì sao ở đây lại là nơi tu luyện thần thức tốt nhất.

Nhiều người cảm thấy ở đây có báu vật, nhưng những tán tu bình thường không thể tiến vào. Lúc đầu bí cảnh được mở, có vài đại năng đã tiến vào kiểm tra thử...nhưng đều thất vọng trở ra.

— Cô vẫn cảm thấy có thứ gì đó ở đây.

“Thí chủ.”

“Chít chít.”

Hai âm thanh đồng thời vang lên.

Một giọng nói dịu dàng, một âm thanh mềm mại hòa vào nhau lại mang theo sự thú vị khó tả.

Tinh Nhan quay đầu lại xoa xoa con thú nhỏ màu tím, “Đi thôi.”

Đã một canh giờ từ khi cánh cửa bí cảnh được mở ra rồi.

Mặc kệ nó là gì, bây giờ cô cũng không thể lấy được.

“Ừm.” Con thú nhỏ cọ cọ vào tay nàng, thông minh nhảy lên vai Giới Sân.

“A di đà phật.” Hòa thượng đỡ nó lên rồi bước đi theo.

Một luồng sáng hiện ra giữa không trung, dường như có thể nhìn thấy bầu trời xanh thẳm vô tận bên trong.

Thỉnh thoảng có người từ trong bay ra, có người bao bọc chặt chẽ thân mình, cũng có người ngẩng đầu hiêng ngang. Ánh mắt mọi người bên dưới sáng lấp lánh. Thỉnh thoảng có người từ trong đám đông bay ra mang theo “con mồi” mình đã nhìn trúng.

Nhưng rốt cục ai là “con mồi” thì không thể nói trước được.

Mùi máu trong gió đã dần tản bời, bầu không khí càng thêm vội vàng.

Lúc Tinh Nhan bước ra, có lẽ vì một vài nguyên nhân nên không có ai đuổi kịp nàng.

Bọn họ rời đi không lâu thì từ quảng sáng phía sau xuất hiện một người.

Người nọ đi ra, tấm bùa trong tay bỗng nhiên bốc cháy.

Lý Ninh nhìn phương hướng hai người rời đi nhưng hần không đuổi theo. Ngay cả Giới Sân đại sư đều bị bắt, hần mà đi theo chỉ có nước nộp mạng mà thôi.

Cảm nhận ánh mắt soi mói ở bên dưới, hần nhú mày lấy ra linh thuyền có dấu ấn tán tu rồi ngồi xuống.

Ánh mắt dò xét dần dần biến mất. Lý Ninh vận linh khí rời khỏi nơi này.

Chuyện cần làm hần đã làm rồi.

Chuyện còn lại hần không thể tham gia, chỉ hy vọng Phạm Thiên cung nhanh chóng nhận được tin.

Cùng lúc đó, Phạm Thiên cung.

Tiếng chuông từ trên núi hùng hồn vang lên. Tiếng chuông như muốn gội rửa linh hồn con người.

“Trụ trì!” Đệ tử gõ gõ cửa phòng.

“A di đà phật, sao người lại hốt hoảng thế?” Cửa từ từ mở ra, hương nhan lượn lờ khắp phòng, một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến.

Tiểu hòa thượng đứng trước cửa chấp tay hành lễ rồi nhỏ giọng nói.

“Trụ trì, có tin tức truyền đến, sư thúc tổ Giới Sân xuất hiện ở bí cảnh Dung Nham, có lẽ đã rơi vào tay ma tu nên cần giúp đỡ.”

Tiểu hòa thượng âm thầm niệm kinh trong lòng.

— Cầu Phật tổ phù hộ cho sư thúc tổ bình an trở về,

Tác giả có lời muốn nói:

Giới Sân: Đừng mà!

40. Chương 40

“Sư thúc, ngài nghĩ sư thúc tổ sẽ rơi vào tay ma đầu ư?” Một tiểu hòa thượng còn non nớt nhin không được hỏi vị đang niệm kinh bên cạnh.

“A di đà phật.” Vị hòa thượng mặt mũi hiền lành lắc lắc đầu. “Giới Sân sư thúc có Phật tổ phù hộ, khả năng ấy rất thấp.”

Giới Sân trời sinh có Phật cốt, trực tiếp được Đại Thừa lão tổ thu vào môn hạ, bồi phạt cũng cao hơn so với người thường.

Tuy lão tổ bề quan suốt nhưng trụ trì phải cung kính gọi hắn là sư thúc.

Giới Sân không những có tu vi cao, mà còn có Phật cốt trời sinh. Phật quang hắn tu luyện ra có khả năng khắc chế ma tu mạnh hơn bọn họ nhiều. Mà hắn lại là đệ tử của Đại Thừa lão tổ, phù chú do chính tay lão tổ ban cho không hề ít. Vì thế khả năng bị ma đầu bắt đi là rất nhỏ.

Trụ trì hiểu rõ nhưng vì phòng chuyện bất ngờ, bọn họ sẽ đi điều tra thử, Nếu đúng là thế thì phải báo ngay cho mọi người trong chùa, hơn nữa...Hắn nhìn người bên cạnh, để cậu ta có thêm kinh nghiệm.

Nói là thế, nhưng đại hòa thượng không tự giác thúc giục linh thuyền đi nhanh hơn.

Chiếc thuyền nhanh chóng bay đến bí cảnh.

Lúc này, Tinh Nhan đã rời khỏi bí cảnh từ lâu.

Người ta nói, người tu hành một lần bay trăm dặm không phải chuyện đùa.

Tinh Nhan ngồi trên pháp bảo, vài đám mây nhẹ nhàng trôi qua bên người nàng. Những ngọn núi, những con sông phải trèo đèo để vượt qua giờ đây đều nằm dưới chân nàng.

Nháy mắt nàng bỗng thấy mờ mịt, trời đất bao la, nàng không biết phải làm thế nào, phải làm gì tiếp theo.

“Thí chủ...” Hòa thượng bên cạnh nhìn nàng.

Trong nháy mắt, cơn hoang mang đã bị nàng đè xuống.

“Sao vậy?” Tinh Nhan không quan tâm hỏi.

Ánh mắt Giới Sân chăm chú, không phải nàng không hoang mang, chỉ là không muốn để hắn nhìn thấy mà thôi. Giới Sân hạ tầm mắt, mỉm cười nhìn nàng, “Thí chủ cũng biết nó là gì ư?”

Cảm giác ê ẩm bỗng trào ra.

“Cái gì?” Tinh Nhan có chút hứng thú.

Tuy kiến thức rộng rãi, nhưng nàng vẫn không biết thứ này là gì. Nó đúng là có hơi quái dị.

Có thể phun ra sấm sét, sấm sét lại khắc tà. Nhưng nó có thể hấp thu ma khí, lại còn nhận luôn cả phật quang...

“Thú lưỡng cực.” Giọng Giới Sân mang theo một sự thú vị.

Thú lưỡng cực là gì? Sách ở Tinh Ma cung có rất nhiều, nàng là thiếu chủ, điển tịch gần như đã đọc hết nhưng trong đó không hề thấy nhắc đến loài thú này.

Dường như nhận ra sự nghi ngờ của nàng, Giới Sân tiếp tục nói.

“Vật sinh lưỡng cực, tương sinh tương khắc.”

“Thú lưỡng cực có năng lực thiên phú, đó chính là có thể giúp cơ thể chủ nhân cùng lúc nhận lấy linh khí và ma khí.”

Trong cơ thể của người tu Phật cũng có linh khí, linh khí bọn họ hấp thụ sẽ hòa lẫn vào phật quang, sau đó sẽ biến thành phật khí.

Linh khí và ma khí có thể cũng tồn tại, chẳng qua là không thể dung hòa vào nhau. Nhưng Phật khí và ma khí chính là hai thái cực, một mất một còn.

“Loài vật này có đặc điểm...” Hòa thượng sờ sờ cái đuôi của nó, đôi mắt dịu dàng khó nhận ra, “Khi nó được sinh ra, người đầu tiên truyền khí vào cơ thể nó chính là chủ nhân tương lai của nó.”

Hắn cất bước đến bên nàng, đưa con thú nhỏ đến trước mặt nàng.

Con thú kêu “chít chít” vài tiếng, mở to đôi mắt màu xanh, bám lên vai nàng rồi cọ cọ vào má Tinh Nhan.

Bộ lông xù của nó quét tới quét lui trên mặt nàng khiến lòng nàng cảm thấy ấm áp, vẻ mặt mềm mại hẳn đi.

Nàng nhớ đến lúc mình kiểm tra cơ thể của nó có truyền ma khí vào người nó, “Vậy nó coi như là ma thú hả?”

Thế giới này có linh thú, cũng có ma thú. Nữ chính cũng có một con chu tước làm linh sứ.

Hòa thượng nhìn một người một thú hòa thuận như thế, hơi thở bỗng chốc nặng nề, hình như hắn tặng nhầm rồi thì phải?

Nghĩ đến điều gì đó, hắn mới yên tĩnh lại.

Thú lưỡng cực, cơ thể thú lưỡng cực được đưa vào 2 loại khí, quy luật cũng tương tự như thế...

“Xem như là thế.” Hắn trả lời, coi như là linh thú.

“Sau này nhờ nó, cơ thể nàng có thể giữ lại Phật khí rồi.”

Hòa thượng khép hờ mắt nở nụ cười. Nếu là lúc trước, Phật khí của hắn tiếp cận nàng chỉ có thể gây thương tổn cho nàng. Còn bây giờ thì khác rồi.

Nhưng hắn vẫn chưa nói ra...

Tinh Nhan nhớ đến phật quang xuất hiện trên tay hắn, nàng cong khóe môi.

Nàng là ma tu. Phật tu chính là thiên địch của nàng.

Tinh Nhan yếu ớt ho một tiếng, mắt không thèm nhìn chỉ tập trung gãi gãi cằm thẳng nhóc kia.

“Xem ra ta thật may mắn.”

Cái đuôi to cứ lắc qua lắc lại, cổ họng truyền đến tiếng ư ử trông vô cùng thoải mái.

Lúc này nàng vẫn chưa biết...

— Vận may chân chính của nàng chính là người bên cạnh,

Nếu có người biết rõ số mệnh ở đây sẽ nhìn ra linh hồn của người bên cạnh lại có dây dưa với từng luồng sinh mệnh, phải nói là cao hơn một bậc so với nam nữ chính.

Giới Sân niệm phật, “Hay là thí chủ tìm một nơi để tạo khế ước trước đã.”

Đêm dài lắm mộng, để nhóc con này lớn quá không tốt, đào tạo càng sớm càng tốt.

Tinh Nhan nghĩ nghĩ rồi gật đầu.

Muốn sử dụng năng lực của thú lưỡng cực thì phải ký kết khế ước bản mệnh. Mà muốn ký kết khế ước đó không phải chỉ cần cắn tay lấy máu là xong.

“Cách đây không xa là Đạo Lĩnh, chúng ta vào đó thôi.”

Đạo Lĩnh là một trong những hiểm địa của bí cảnh, nơi đó tràn đầy ma khí và linh khí. Người phi thăng cuối cùng trong truyền thuyết đã được phi thăng tại đây. Vũ khí hắc ám hiệu nhất chính là đao, cây đao của hắn được chôn ở đây thu hút không ít người đến. Đây chính là nguồn gốc của cái tên Đạo Lĩnh này.

Đương nhiên, đã được mệnh danh là hiểm địa thì sẽ có không ít nguy hiểm, đặc biệt bên trong thường xuyên xuất hiện Thời Chi Vực.

Thời Chi Vực, khoảng cách rất dài, mỗi một địa điểm khi xuất hiện đều không hề có một quy luật nào. Có thể bước trước người đang ở trong rừng rậm thì bước tiếp theo đã tiến vào Thời Chi Vực. Hoặc là người đang tỉnh tọa bế quan nhưng khi mở mắt ra lại thấy cảnh vật xung quanh đã thay đổi.

Thời Chi Vực có khe hở và lốc xoáy của không gian và thời gian. Tiên thể không thể chịu đựng nổi khe hở không gian. Nhưng chỉ cần chạm vào lốc xoáy thời gian thì có thể mất đi tu vi ngàn năm.

Người tu tiên chỉ có Đại Thừa lão tổ mới đạt được tu vi 5000 năm mà thôi.

Nàng quay đầu, liếm khoe môi, ánh mắt lấp lánh nhìn hắn, “Đại hòa thượng, có khi nào chúng ta sẽ bị hồn phi phách tán không?”

“Thí chủ nói đùa.” Tim Giới Sân run lên, cũng không nói thêm gì.

Về mặt hắc lập tức trở lại bình thường bước theo Tinh Nhan.

Tinh Nhan khép hờ mắt, không nói nữa, tránh thoát được hơi thở của vài loài thú thăng bước vào trong.

Hàng cây trùng trùng điệp điệp tạo ra âm thanh xào xạc, xào xạc. Mấy kẻ âm thầm đánh lén không hề xuất hiện khiến nàng cảm thấy hơi kỳ lạ.

Hình như mấy con thú...đều chạy trốn mất rồi.

Tinh Nhan nghiêng đầu nhìn nhóc con đang nằm nhắm mắt trên vai nàng, chân càng bước nhanh.

Càng tiến sâu vào Đạo Lĩnh, linh khí và ma khí ngày càng dày đặc.

Tinh Nhan tìm một hang động, biết phù chú cũng vô dụng với Giới Sân nên nàng trực tiếp ngồi xuống khoanh chân lại, vận nội công trích ra vài giọt máu...

Tốc độ lần tràng hạt của Giới Sân bỗng chốc tăng nhanh.

Giọt máu đỏ thẫm xuất hiện trong nháy mắt khiến gương mặt nàng trắng bệch. Tinh Nhan cố gắng nuốt xuống vị tanh quen thuộc trong cổ họng. Sau đó chậm rãi chuyển sang cho con thú nhỏ trên vai.

“Lấy máu của ta, lấy tên của ngươi, lấy trời làm chứng. Lúc này đây ta thề, tính mạng cùng nhau...”

“Chít chít!”

Con thú nhỏ kêu vài tiếng, âm thanh vô cùng thân thiết, giống như đã đồng ý với nàng.

Trong bóng tối, có một nguồn lực bao lấy một người một thú, chậm rãi kéo bọn họ đến gần nhau.

Một cảm giác vô cùng kỳ diệu.

Tinh Nhan có thể cảm nhận linh hồn của mình bỗng có một sợi dây vô hình kết nối lên thân thể của nó, nàng cũng cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể mình

Ngay lúc sự thay đổi sắp hoàn thành, bỗng nhiên từ đâu xuất hiện một ngọn lửa màu đỏ bao vây lấy Tinh Nhan.

Tinh Nhan đau đớn kêu lên, phun ra một ngụm máu.

“Thí chủ!” Giới Sân chợt đứng dậy.

Cùng lúc đó ở bên ngoài, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đã xuất hiện một đám mây dày đặc ùn ùn kéo đến, cuộn cuộn gào thét.

41. Chương 41

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi mà bên ngoài đã xuất hiện một đám mây dày đặc ùn ùn kéo đến, cuộn cuộn gào thét.

“Ai?” Vài người đang trong Đạo Lĩnh vội vàng ngừng đầu.

Trên linh thuyền, tiểu hòa thượng cũng ngừng đầu lên nhìn.

“Có người đang độ kiếp Nguyên Anh?” Mọi người nhìn hướng của lôi kiếp, thở dài đáng tiếc, vài người đứng dậy bay qua hướng bên kia.

Không biết có đuổi kịp hay không...

Sau khi độ kiếp thành công chính là giai đoạn suy yếu nhất, không phải mọi người ai cũng muốn chiếm lợi, nhưng xem người khác độ kiếp cũng rất có lợi cho bản thân.

“Đàm Không, người đi xem đi.” Vị hòa thượng lớn tuổi nhìn tiểu hòa thượng rồi nói.

Hắn đi đến trấn bên cạnh hỏi đệ tử Phạm Thiên cung ở đó xem có ai biết tình hình của gs sư thúc hay không.

...

“Nguyên Anh kiếp?” tina nhận ra bầu trời bên ngoài đang thay đổi, nàng chưa kịp lau đi vết máu ở miệng đã nhìn gs, “Lui xa ra một chút!”

Không ai ngờ nàng lại độ kiếp vào lúc này.

Nếu có người ở trong phạm vi vân kiếp, sức mạnh của vân kiếp sẽ tăng gấp đôi.

gs phản ứng cực nhanh, hắn nhanh chóng rời khỏi phạm vi vân kiếp, tràng hạt trong tay run run, từng hạt “lách cách” va vào nhau phát ra âm thanh không dứt.

Đúng rồi.

Khế ước của thú lưỡng cực, sao lại không có lôi kiếp cho được.

tina đang ở cấp độ Kim Đan Đỉnh Phong, khoảng cách giữa Nguyên An và Kim Đan Đỉnh Phong chỉ bằng một sợi chỉ, lôi kiếp của thú lưỡng cực đã khơi lên nguồn khí trong cơ thể nàng khiến tina trong nháy mắt toái đan thành anh.

Hòa thượng nhíu mày nhìn vân kiếp cuộn cuộn trên bầu trời, hai tay nắm chặt lại.

Nàng không kịp chuẩn bị gì...còn phải chống đỡ lôi kiếp của lưỡng cực thú...

Lôi kiếp không hề chần chờ, vân kiếp càng lúc càng dày đặc trực tiếp bổ xuống dưới mà không có bất kỳ sự chuẩn bị nào.

Một tiếng sấm vang động cả bầu trời khiến mọi sự vật trong rừng run bần bật. Lôi quang màu tím lại tiếp tục đánh thẳng xuống dưới mà không chờ người ta lấy lại tinh thần.

tina thu lại khế ước với thú lưỡng cực, bước chân vô cùng ổn định, nàng đứng thẳng người giương cung lên không chút do dự. Con lốc xoáy ở đầu mũi tên như muốn nuốt chửng cả bầu không khí xung quanh, trông vô cùng đáng sợ.

Mũi tên bắn ra với một tốc độ không thể ngăn nổi hướng tới tia sấm kia, trong nháy mắt bắn thẳng vào nó. Chẳng mấy chốc, tia sấm biến thành mảnh vụn khi bị mũi tên đâm vào.

Chuyện này vẫn chưa kết thúc, tina lạnh lùng lại kéo cao cung, mũi tên gào thét tiếp tục bắn ra.

Tia sấm còn sót lại bỗng chốc tan biến.

Đợt sấm thứ hai xuất hiện, ngay lập tức đã bị mũi tên hóa giải.

Vài đợt lôi kiếp liên tiếp xông lên nhưng chưa chạm đến cơ thể nàng đã bị đánh tan giữa đường.

...

Trông thoải mái là thế nhưng trên thực tế rất nguy hiểm.

Lúc ma tu độ kiếp sẽ không có tâm ma, nhưng thiên đạo bình đẳng, lôi kiếp của ma tu khó khăn hơn hẳn những người khác. Có hơn một nửa ma tu đã ngã xuống vì lôi kiếp, số còn lại là do một vài nguyên nhân khác nhau.

tina là ma tu, vì thế rất khó để nàng vượt qua lôi kiếp. Hơn nữa còn có lôi kiếp của thú lưỡng cực. Vì nó còn quá nhỏ nên cô phải hứng chịu thay, cho nên rất có thể lôi kiếp sẽ tăng độ khó lên một bậc.

Hơn nữa mọi chuyện lại xảy ra quá bất ngờ, nàng chưa kịp chuẩn bị gì, pháp bảo trợ giúp cũng không có, chỉ có thể dựa vào bản thân, mà cơ thể nàng lại yếu ớt như thế...

Lôi kiếp lần này...một mảnh tối đen ở phía trước.

Hấp thu ma khí không được bao nhiêu, ngược lại tiêu hao càng lúc càng nhiều, không biết khi nào nàng sẽ cạn kiệt ma khí, để mặc cho người ta xâu xé.

Chuyện tiếp theo đúng như nàng dự đoán.

Lôi kiếp ngày càng mạnh, lần sau còn mạnh hơn lần trước.

Tình trạng của tina ngày càng xấu đi, nàng suy yếu đến mức đứng cũng không vững, tựa như chống đỡ thêm một giây nữa thôi nàng sẽ ngã xuống và không bao giờ tỉnh lại.

Gương mặt đang lần tròng hạt kia banh chặt, vẻ mặt lúc nào cũng dịu dàng của hần giờ đây như băng tuyết. Tựa như hần đã chịu đựng đến cực điểm, cả người gs mang theo hơi thở nguy hiểm đầy chết chóc.

...

Ma khí trong cơ thể dần dần cạn kiệt, có một tia sấm bất ngờ thoát được mũi tên lốc xoáy kia rồi hướng thẳng vào người nàng.

tina cảm thấy có một cơn đau mãnh liệt từ trên đỉnh đầu ngay sau đó truyền đến từng tế bào trong cơ thể. Lục phủ ngũ tạng như vỡ nát một nửa, một nửa thân thể như bị cháy đen, máu phun ra mơ hồ mang theo huyết nhục.

Nhưng nàng có thể cảm nhận được, thân thể vẫn bình thường như mọi ngày, nhanh chóng phục hồi, cảm giác vừa đau vừa ngứa khiến cả người nàng run rẩy.

Người không bị thương sẽ không hiểu được nỗi đau này, sắc mặt tina ngày càng tái nhợt, cơn đau dồn đến tận cùng lại khơi dậy sự hận thù trong lòng nàng.

Thiên đạo đây là quyết tâm muốn nàng chết.

— Nhưng nàng không muốn chết.

Người con gái với sắc mặt tái nhợt nở một nụ cười, nàng liếm đi vệt máu bên môi, khàn giọng nói, “Đến đây đi.”

Đến giết nàng này!

Muốn nàng chết, nàng cứ không chết đấy!

Xem xem đến cùng là thỏa mãn mong ước của nó hay là nàng khiến nó tức chết.

Lôi kiếp như bị chọc giận, kiếp vân vốn đã dày đặc đến đáng sợ lại bỗng nhiên tập hợp lại rồi bắt đầu nổi lên âm thanh cuộn cuộn vô cùng khiếp sợ, một tia sấm bỗng nhiên xuất hiện...

Tia sấm lần này từ đầu đến đuôi một màu đen!

Lực đạo không những gấp trăm lần mấy đợt trước, sức mạnh khủng bố đến cực điểm, nó đánh vào không trung rồi hướng về phía tina.

Mọi người vừa đuổi tới thấy cảnh này thì toàn thân run rẩy, biến sắc mà hét lên, “Hắc lôi!”

Uy lực của hắc lôi vô cùng lớn, gấp vạn lần Tử lôi.

“Cẩn thận!”

gs không nhịn được bước tới, tràng hạt bị đứt rơi vụn vãi khắp nơi.

tina cong khoeo mắt, hai tay chạm vào nhau, làn sương mù màu đỏ chậm rãi hiện lên giữa hai tay. Làn sương mù bắt đầu tập hợp lại tạo thành một hình rồng màu đỏ.

Lúc này, hai giọt máu nhỏ xuống hình rồng.

Con rồng trong lòng bàn tay bỗng chốc như có sinh mệnh, nó vươn đuôi ra, chậm rãi mở to đôi mắt.

“Gào ~” Nó hướng về phía đạo sấm sét rồi rống lên một tiếng, cả người trông hùng dũng uy nghiêm, tựa như đang rống giận thần tử đang bất kính với mình.

Khí thế tràn ngập khủng bố.

Nó lập tức vùng đuôi lên, cả người dần dần to lên chiếm cả một góc trời, nó mở rộng miệng hướng đến hắc lôi rống ầm lên.

Hai màu đen và đỏ hòa vào nhau trên không trung...

Thời gian như ngừng lại, không khí bỗng chốc im lặng một cách quỷ dị khiến lòng người như có một tảng đá đè nặng, từng luồng ảo ảnh xuất hiện rồi biến thành lốc xoáy...

tina yếu ớt nằm trên mặt đất, mặt cắt không còn một giọt máu, đầu nàng cứ ong ong lên, các đầu ngón tay dần trở nên lạnh lẽo. Nàng biết, nàng cần đan dược.

Đáng tiếc, tina nhìn hai thân ảnh đang ngang tài ngang sức trên không trung.

Khoe môi nở một nụ cười ma mị, nàng không thèm quan tâm đến tình trạng cơ thể của mình, bàn tay đặt trên ngực mím môi trích ra một giọt máu.

“Tình Nhan!” gs toàn thân run rẩy kêu lên.

Con rồng nhận được giọt máu của nàng trở nên lớn hơn.

“Gào!”

Hồng long gầm lên khiến cả bầu trời rung động, khí thế bành trướng khiến núi lở tuyết tan, nó hung hãn bay về phía hắc lôi.

Nó bất ngờ nuốt hắc lôi vào bụng.

Ngay lập tức, hồng long sức mạnh áp đảo nuốt luôn cả vân kiếp vào bụng trông vô cùng hung dữ.

...

Mọi người đều chứng kiến cảnh ấy, ai nấy đều kinh hãi, không biết phải làm sao.

Vân kiếp trên không trung chậm rãi biến mất.

Hòa thượng vội vàng chạy qua, hơi thở nặng nề ôm người đã ngất đi vào lòng rồi dứt đũa được cho nàng, “Đồ ngốc!”

Một người có bao nhiêu máu chứ, cơ thể nàng mà bản thân nàng không biết hay sao?...Thế mà lúc này còn cố trích thêm một giọt.

Đúng là không muốn sống nữa mà!

Trên thế gian này không còn gì để nàng lưu luyến nữa ư?

Nàng không đau sao?

Tim như bị thắt chặt, lòng hẫng đau đớn vô ngần.

Sao không đau cho được?

Thật lâu sau hãn mới bình tĩnh lại, nhắm chặt đôi mắt, ôm người vào lòng rồi khỏi nơi này.

Thôi, hãn có thể làm gì được nàng bây giờ...

...

gs nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nhưng không khéo, hãn nhìn thấy tiểu hòa thượng trước mặt.

Tiểu hòa thượng chưa kịp nói gì chỉ kinh hãi nhìn dáng vẻ của sư thúc tổ.

“Sư thúc tổ! Người đang làm gì vậy?”

gs dừng lại, hạ tầm mắt nở nụ cười ôn hòa, “Bần tăng đang phổ độ chúng sinh,”

Tựa như hãn không hiểu sao tiểu hòa thượng lại phản ứng như thế.

Tiểu hòa thượng chưa bao giờ nghi ngờ sư thúc tổ...nhưng mà...

Tiểu hòa thượng không biết nói gì, “Nhưng sư thúc tổ, nàng là...ma tu mà.”

“A di đà phật.”

gs niệm phật, hai tay không tạo thành chữ thập nhưng vẻ mặt vô cùng từ bi giống như người nào nghi ngờ hãn chính là đang khinh khi hãn, “Ngã Phật từ bi, trước mặt Phật Tổ, chúng sinh đều ngang hàng.”

Phật Tổ đã nói chúng sinh đều ngang hàng, sao người lại vì nàng là ma tu mà kỳ thị nàng?

Tiểu hòa thượng ngập ngừng mấp máy môi, không nói nên lời. Đúng là Phật Tổ nói thế, nhưng cậu nhóc lại cảm thấy có gì đó không đúng...

42. Chương 42

Tiểu hòa thượng ngập ngừng muốn nói lại thôi. Đúng là Phật tổ nói thế, nhưng cậu cứ cảm thấy có gì đó không đúng...

Giới Sân cười, không để ý đến ánh mắt của tiểu hòa thượng, cũng không hề né tránh, ánh mắt hãn vô cùng từ bi.

Tiểu hòa thượng cất giọng.

“Nhưng, nhưng mà sư thúc tổ ơi, người tạo nghiệp thì không nên được độ lượng.”

Nàng là ma tu, nàng từng tạo nghiệp, nếu như tha thứ dễ dàng như thế thì những người đã chết dưới tay nàng thì sao?

“A di đà phật.” Giới Sân lắc đầu, trên tay hiện lên Phật quang rồi sau đó hướng đến người trước mặt.

Hắn hạ tầm mắt, thở dài, “Miệng nhiều người chảy sắt, góp lời xấu tan xương.”

Chuyện này thật kỳ lạ, người con gái trước mặt là ma tu, Phật quang lại không làm tổn thương nàng, thậm chí còn dung nhập một cách dễ dàng.

Tiểu hòa thượng cứng họng.

Phật quang là hóa thân của Phật tổ, là thứ công bằng chính trực nhất. Phật quang gần gũi với nàng như thế đủ để chỉ ra là cậu đã sai.

Giới Sân cất tiếng, “Đàm Không, ngươi hiểu chưa?”

Tiểu hòa thượng đứng yên tại chỗ, ánh mắt lấp lánh như hiểu ra điều gì, khí tức trên người trở nên tươi sáng thêm một chút.

Cậu chấp tay trước ngực, ánh mắt hoài nghi đã hoàn toàn biến mất, ngoan ngoãn cúi đầu, “Sư thúc tổ, con hiểu rồi.”

“Đa tạ sư thúc tổ chỉ giáo.”

Giới Sân không hỏi cậu đã hiểu cái gì, hắn vui vẻ nhìn cậu, “Hiểu là tốt rồi.”

Hắn thấy gương mặt tiểu hòa thượng lấp đầy bốn chữ.

Má trái “Ngây thơ”, má phải “Đáng yêu.”

Ngay lúc này, Tinh Nhan tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại, nàng phun một ngụm máu, vẻ mặt xanh xao, cứ học máu mãi không thôi.

Giới Sân run lên, nhanh chóng lấy bình đàn dược ra. Tiểu hòa thượng thấy thế thì niệm một câu kinh rồi vội vàng chạy đến giúp đỡ.

Lấy đan dược ra đút cho nàng.

“Khụ...sao lại...” Tinh Nhan khó khăn cất giọng, ngay cả nâng cánh tay lên cũng là một chuyện quá sức, chỉ có tiếng nôn khan mà không nghe được gì, ánh mắt nàng lại trầm xuống.

Quan hệ giữa Phật tu và Ma tu là đối địch, để một đại hòa thượng bên người chính là ranh giới cuối cùng của nàng. Thật ra, nàng cảm giác rất rõ ràng.

— Nếu nàng và hắn đánh nhau, người chết chắc chắn không phải là nàng.

Cảm giác này vô cùng mạnh mẽ, vô cùng rõ ràng khiến nàng phải tự nhủ với bản thân rằng phải đề phòng hắn. Nhưng bản năng lại phân biệt hắn và phật tu làm hai loại.

Cũng may mọi người đều là người tu luyện.

Tiểu hòa thượng chấp tay trước ngực, mỉm cười nói, “Thí chủ, là sư thúc tổ đã cứu người.”

“Phật nói, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp phù đồ.” Giới Sân lắc đầu, vẻ mặt dịu dàng, ra hiệu tiểu hòa thượng đừng nói nữa, nhưng trong ánh mắt tràn ngập đau lòng, âm thanh hiện lên trong đầu Tinh Nhan.

— Đừng lo lắng.

Tinh Nhan rũ mắt xuống, mọi phòng bị đều biến mất, nàng liếm khóe môi, nếu hắn dám lừa nàng, nàng sẽ giết hắn ngay.

Tiểu hòa thượng ngoan ngoãn gật đầu, Giới Sân nói sang chuyện khác, “Đàm Không, sao con lại đến đây?”

“Là một vị thí chủ họ Lý...” Cậu nhìn Tinh Nhan, xấu hổ nói, “Hắn vô tình phát hiện sư thúc tổ đi phía sau vị nữ thí chủ này, nghĩ người gặp chuyện nên truyền tin về chùa. Sau khi thương lượng, trụ trì phái con và Minh Phi sư thúc đi tìm người.”

Cậu áy náy nhìn Tinh Nhan trong ngực hắn, “A di đà phật, đã hiểu lầm thí chủ, là Phật pháp của tiểu tăng không đủ tinh thâm, thật xin lỗi.”

Tiểu hòa thượng xin lỗi vô cùng chân thành, “Không biết thí chủ có cần...” Ý muốn đi theo cạnh Giới Sân.

“Đàm Không.” Giới Sân cắt ngang lời cậu, “Vị thí chủ này cần nghỉ ngơi.”

Cậu nhóc nhìn vẻ mặt trắng bệch của nàng, xấu hổ niệm một câu kinh.

Giới Sân dịu dàng cười, “Được rồi, con tự đi luyện công đi.”

Hắn hoàn toàn không để ý đến lời muốn ở lại của tiểu hòa thượng, trực tiếp quyết định chuyện đi hay ở của cậu, “Minh Phi chắc cũng đang chờ con đó.”

Tiểu hòa thượng sửng sốt, ít nhất hắn cũng phải quay về gặp Phi Minh sư thúc một lần chứ, “Sư thúc tổ, Đàm Không làm sao để tìm được người đây?”

“A di đà phật.” Giới Sân niệm phật rồi mỉm cười, “Không nên cưỡng cầu, cứ thuận theo tự nhiên là được.”

Vừa dứt lời, hắn nhanh nhẹn rời đi, một bộ tăng y, thánh khiết xuất trần.

Tiểu hòa thượng suy nghĩ, cảm thấy sư thúc tổ có lý. Phật pháp có nói, thuận theo tự nhiên. Cậu không nên cưỡng cầu.

Nhưng...hình như cậu đâu có cưỡng cầu điều gì?

Tiểu hòa thượng gầy gầy tràng hạt rồi xoay người rời đi.

Tinh Nhan bị thương rất nặng, lại phải củng cố sức lực Nguyên Anh, nên nàng không thể đi lung tung.

Giới Sân biết rõ điều này.

Nhưng nơi này không an toàn, Nguyên Anh kiếp hấp dẫn người tốt kẻ xấu đến đây, nơi này không phải là một lựa chọn tốt để bế quan.

Lần này Giới Sân không tọa pháp bảo mà xuất ra một chiếc linh thuyền mang Tinh Nhan ngồi lên rời đi.

Phi thuyền tuy chậm nhưng có thể chắn gió, tương đối an toàn, thích hợp với tình hình của Tinh Nhan lúc này.

Hắn ôm Tinh Nhan lên thuyền, bỗng nhiên xuất hiện mấy khối ma thạch màu đen. Tay áo vun lên, mấy khối thạch theo quy luật rơi xuống một nơi, lấy bờ đoàn làm ranh giới. Bên trái bờ đoàn chấn động vài cái, luồng ma khí xuất hiện dày đặc.

Sau đó, động tác lặp lại lần nữa, ma thạch biến thành linh thạch.

Ở thế giới này, linh khí và ma khí cùng tồn tại, nhưng không thể dung hợp mà chỉ bài xích nhau. Vì thế hai loại khí ở một nơi sẽ phân bố không đồng đều, linh khí ít ma khí nhiều, ma khí ít linh khí nhiều. Một người chỉ hấp thu được một loại khí cho nên sẽ lựa chọn địa phương thích hợp với mình.

Tựa như lúc này, phân ma khí và linh khí sang hai bên trái phải. Hắn dùng bờ đoàn làm ranh giới, đây là cách làm trước nay chưa từng có.

Nhưng đây là phương pháp tu luyện thích hợp nhất cho Tinh Nhan.

Tinh Nhan không nhiều lời, nàng ngồi xuống khoanh chân lại, vận công chữa trị kinh mạch và lực phủ ngũ tạng bị tổn thương.

Giới Sân nhìn nàng một lúc, gầy tràng hạt theo thói quen, gầy vào khoảng không lại chờ người ra, lúc này mới nhớ ra tràng hạt đã bị đứt.

Hắn nở nụ cười bất lực, mở miệng lẩm rầm một câu, tràng hạt bỗng nhiên tự râu thành chuỗi xuất hiện trên tay hắn.

Đã nhiều ngày rồi, nhưng nàng nói với hắn chỉ vắn vện vài câu mà thôi.

...

Đến một trấn gần nhất thì phi thuyền dừng lại.

Trong thành có người cho thuê động phủ, linh khí không nhiều cũng không ít nhưng lại an toàn. Bây giờ Tinh Nhan không bị Phật quang tổn thương, chỉ cần hắn che giấu một chút thì có thể mang nàng vào thành.

Tinh Nhan mở mắt ra, dù vẫn còn hơi suy yếu nhưng đã tốt hơn nhiều.

Nhìn hắn định đến ôm mình thì nàng đẩy hắn ra tự mình đứng lên.

Nàng ưỡn ngực, “Tự ta làm được.”

— Nàng chưa yếu đến mức đó.

Tràng hạt vừa được râu lại bỗng chốc bị kéo căng. Rất lâu sau, hòa thượng mới nở một nụ cười.

Hắn cảm giác lòng nàng tín nhiệm hắn, nhưng những trở ngại kia khiến nàng và hắn cách xa nhau.

Giới Sân không giải thích nhiều chỉ đi theo nàng. Một luồng Phật quang hiện lên rồi biến mất che giấu ma khí của nàng, “Ồ đây.”

Hắn dẫn nàng đi về phía trước.

“Hai vị đạo hữu, không biết hai vị đạo hữu cần động phủ thế nào?”

Hai người đi vào thành đông. Vừa vào đã có tiểu đồng xúm lại ân cần giới thiệu. Ở đây không phải chỉ động phủ tốt hay kém, mà là linh khí nhiều hay ít.

“Động phủ của chúng tôi có 3 loại, loại cao nhất thì linh khí nhiều gấp 10 lần bình thường, tốc độ tu luyện...”

Tinh Nhan không muốn nói nhiều, Giới Sân biết nàng khó chịu nên dứt khoát đáp, “Lấy loại cao nhất.”

Tiểu đồng ngăn người, thế mà không thèm hỏi giá cả, sau khi lấy lại tinh thần thì nụ cười trên mặt hắn ta càng thêm rạng rỡ.

Hắn ta vung tay lên, một bản đồ trong suốt hiện lên.

“Đây là tất cả động phủ loại cao cấp nhất, ngài có thể chọn địa điểm, màu xanh có thể chọn lựa, không biết ngài muốn thuê trong bao lâu?”

Giới Sân nhìn Tinh Nhan, không biết nàng có ý kiến gì không.

Tinh Nhan lắc đầu, định chọn đại, nhưng vừa ngẩng đầu lên liền giật mình.

Nàng duỗi tay ra chỉ, “Ta chọn chỗ này.”

43. Chương 43

Nàng duỗi tay ra, “Ta chọn nơi này.”

“Ừ, phiền thí chủ lấy căn này.” Giới Sân không chút do dự, không hỏi gì chỉ gạt đầu rồi lấy ra mấy viên linh thạch cực phẩm đưa cho tiểu đồng.

“Thuê năm năm, bao nhiêu đó đủ không?”

Chờ Nguyên Anh kiếp bình ổn lại cũng phải mất ba năm, cộng thêm thương thế của nàng...

Hai mắt tiểu đồng sáng bừng, biểu hiện càng thêm ân cần. Hắn ta đưa cho Giới Sân một khối ngọc bài, “Đương nhiên là đủ! Đại sư cầm cái này đến động phủ chữ thiên số 3 đưa ra là có thể vào.”

Vật hiếm thì lúc nào cũng quý. Linh thạch cực phẩm đương nhiên có giá trị hơn trung phẩm rồi. Bao nhiêu đây ứng trước cho năm năm là quá đủ.

Tiểu đồng ân cần định tiến bước hai người ra ngoài nhưng Giới Sân từ chối, “Không cần phiền thí chủ, bản tăng tự đi được.”

Hai người bọn họ có thể tìm được chỗ, bọn họ đi rất nhanh nên không cần để tiểu đồng đi theo.

Nụ cười trên môi tiểu đồng bấy giờ mới dần thả lỏng, nhìn bóng lưng rời đi của hai người cảm thấy có gì đó là lạ.

— Hòa thượng mà lại giàu thế ư...Hai người họ chỉ thuê một động phủ thôi ư?

Nghĩ sao cũng thấy...a...

Bây giờ hòa thượng không cần phải giữ giới nữa hả?

Vừa ra khỏi cửa, hai người nhanh chóng bay đến chỗ kia, tuy không gần nhưng tốc độ của người tu tiên thì chỉ cần một cái chớp mắt là đã tới.

Từ xa đã nhìn thấy ngọn núi, dưới chân núi có một người ngồi xếp bằng, Giới Sân đưa miếng ngọc bài ra, người giữ cửa nhìn thấy thì gật đầu xác nhận.

“Thí chủ, nàng có sao không?” Giới Sân nhẹ nhàng niệm phật, nhìn người đang đi cạnh mình, đáy mắt tràn ngập lo lắng. Sau khi hắn đưa thẻ ngọc ra thì mặt nàng cắt không còn một giọt máu.

“Đương nhiên là không sao rồi.” Tinh Nhan lắc đầu, đôi mắt long lanh nở nụ cười.

Nàng thì có chuyện gì chứ, không chết được đâu.

Hai người tiến vào núi, đi thẳng vào động phủ thứ ba gian chữ thiên.

Đến gần chỗ ở, miếng ngọc bài hiện lên ánh sáng màu xanh, trong không khí tựa như có kết giới bị mở ra, một luồng linh khí xông thẳng vào mặt.

Nói đúng ra đây là một sơn động được tạo kết giới để phong ấn nó lại nên trở thành động phủ. Trong sơn động rất đơn sơ, bên trong chỉ đặt một cái bồ đoàn.

Vừa vào trong, thân thể Tinh Nhan như lung lay sắp ngã.

“Ta phải bế quan.” Nàng gắng gượng nói cho hết câu rồi ngồi xuống bồ đoàn khoanh chân bắt đầu luyện công.

“Chờ một chút.” Không ngờ đại hòa thượng lại ngăn cản nàng, không đợi nàng hỏi đã nói, “Nàng thả thú lưỡng cực ra đi.”

“Ừ.” Tinh Nhan nuốt ngụm máu trong miệng xuống, thả thú lưỡng cực ra rồi bắt đầu luyện công.

Thương thế lần này của nàng vô cùng nghiêm trọng.

Mọi chuyện xảy ra nhanh như chớp, nàng chỉ vừa mới nghiêng người mà gân mạch toàn thân như bị đứt ra, Ma Anh trong cơ thể bắt đầu có dấu hiệu rạn nứt, nếu không phải nhờ hấp thu ma khí ở trên phi thuyền thì nàng không thể nào chống đỡ nổi.

Giới Sân không thèm quan tâm đến con thú nhỏ trên mặt đất, hắn lấy cực phẩm linh thạch và ma thạch ra rồi bắt đầu bày trận.

Rất nhanh, từng luồng linh khí và ma khí nhàn nhàn hiện ra bao vây khắp người nàng.

Linh khí ôn hòa, ma khí hung tàn. Nếu nói về chữa thương thì linh khí rất tốt, nhưng nàng là Ma Anh nên dĩ nhiên sẽ cần ma khí chữa trị, cho nên loại này vẫn thích hợp với nàng.

Linh khí và ma khí từng chút từng chút tiến vào cơ thể của nàng. Trên đan điền, một đóa bé mập mập dần dần xuất hiện rõ ràng. Vết rạn bằng tốc độ mà mắt thường không thể nhìn thấy dần dần khép lại. Cùng lúc đó, linh khí được hấp thu chậm rãi chuyển xuống đan điền rồi đi xuống dưới, không hề có chuyện bài xích, hai bên như nước sông không phạm nước giếng.

Tinh Nhan đang tập trung nên không biết Giới Sân cũng ngồi xuống một cái bồ đoàn ở trước mặt nàng, cách một khoảng cách đưa tay lên sẽ chạm đến.

Con thú nhỏ bị đặt giữa hai người.

Nhìn Tinh Nhan đang nhắm chặt mắt, hắn không nhịn nổi đưa tay chạm vào mặt nàng, nhưng chưa chạm đến đã vội vàng dừng lại.

“A di đà phật” Hắn khép mắt, chấp tay trước mặt, khép mắt mím môi niệm kinh Kim Cang.

Mỗi một chữ phát ra từ miệng hắn đều biến thành kinh văn màu vàng, còn mang theo Phạm âm vây quanh cơ thể thú lưỡng cực nhưng không hề đi vào cơ thể của nó.

Con thú nhỏ nhắm chặt đôi mắt màu tím, bắt đầu hấp thu linh lực và ma khí. Ở nơi không ai nhìn thấy, có một mối liên hệ kỳ quái giữa nó và Tinh Nhan bắt đầu kết nối.

Linh khí vừa được hấp thu vào cơ thể Tinh Nhan đã được phật kinh màu vàng nhuộm kim quang chuyển thành phật khí.

...

Ở bên này.

Sau khi tiểu hòa thượng quay về.

“Minh Phi sư thúc...” Cậu nói, “Con đã gặp sư thúc tổ.”

Minh Phi quay đầu lại hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Phật giáo kị nói dối thế nên tiểu hòa thượng liền thành thật kể lại mọi chuyện cho Minh Phi.

Nói đến chuyện Phật quang, khóa mảy nhú chặt của Minh Phi mới dần thả lỏng, sự khó chịu trong lòng đã biết mất, chỉ còn một ít giấu thật sâu trong lòng.

Phật quang thì không bao giờ sai sót cả.

“Nếu vậy con có thể dạo chơi một vòng rồi.” Minh Phi ôn hòa nhìn cậu, lần này ra ngoài cũng là vì để cậu lịch luyện, “Chuyện hồng trần chỉ có trải qua mới hiểu rõ được.”

“Dạ.” Tiểu hòa thượng không nói nhiều, chấp tay hành lễ rồi lui xuống.

...

Năm năm, đối với nhiều người, năm năm có thể phát sinh nhiều chuyện. Nhưng có vài người, năm năm đối với họ chỉ bằng một cái chớp mắt.

Phòng chữ thiên số ba.

Linh quang trong sơn động vờn quanh, Phạm âm vắng vắng, không biết từ lúc nào, Tinh Nhan chậm chậm mở mắt ra.

Nàng nhìn thấy vị hòa thượng trước mặt đang nghiêm túc niệm kinh, linh khí bao quanh người hắn như nở ra từng đóa từng đóa hoa sen.

Nhìn rất có cảm giác thần thánh.

Cảm nhận được tình huống bên trong cơ thể mình, linh khí lại có thể chuyển hóa thành phật khí, nàng cong khóa mắt đánh giá vị hòa thượng trước mặt mình.

Gương mặt này, càng nhìn càng thuận mắt.

Ừ, nàng gật đầu, ánh mắt long lanh càng khiến ham muốn chiếm giữ trở dậy...

Không biết là do cảm nhận được suy nghĩ của nàng hay sao, hàng mi Giới Sân run rẩy, đôi mắt như chứa cả dãy ngân hà từ từ mở ra, đẹp đến ngây người.

“Chào buổi sáng.” Hắc nử nộ cười, cất giọng bình thản.

Giống như bọn họ không phải bế quan năm năm mà chỉ mới ngủ có một đêm mà thôi.

“Chào buổi sáng, đại hòa thượng.”

Thân thể Tinh Nhan lúc này đã tốt hơn, tâm trạng cũng tốt hơn nên mỉm cười đáp lại hắc.

Nộ cười của nàng vô cùng rực rỡ, khiến hai tai Giới Sân ửng đỏ.

Hắc xấu hổ khép mắt lại, chuyển chủ đề, “Thí chủ, nguyên nhân mà năm năm trước người chọn nơi này là gì?”

Tinh Nhan liếm khóe môi, “À, vì nó nhìn rất thuận mắt.”

Lý do rất hay, rất mạnh mẽ...

Không biết hắc có tin hay không, Giới Sân chỉ dịu dàng nhìn nàng.

Tinh Nhan bắt đầu quan sát sơn động này.

Nhưng vừa đi vừa cong khóe môi, giọng nói hờ hững nhưng lại đầy ma mị, “Đại hòa thượng, chuyện về thú lưỡng cực, người có gì muốn nói với ta không?”

Cơ hội chỉ đến một lần, ngón tay trắng nõn của nàng một phát đâm thủng vách đá.

44. Chương 44

Cơ hội chỉ đến một lần, ngón tay mảnh khảnh của nàng đâm thủng vách đá.

Giới Sân ngẩn người, hé môi cười bất đắc dĩ, “Thí chủ tuệ nhãn.”

“Không cần khen ta.” Tinh Nhan đang cười híp mắt bỗng chốc lạnh mặt, “Giấu diếm cái gì?”

Giới Sân chậm chậm nói không hề che giấu, “Thú lưỡng cực hay còn gọi là thú âm dương tương sinh.”

Nghe thấy tên này, đôi mắt Tinh Nhan khẽ chớp. Dù nàng chưa từng nghe qua nhưng từ cái tên nó có thể suy đoán.

Giới Sân nói tiếp, “Thí chủ là âm, bản tạng là dương, với thí chủ chính là dương trợ âm.

Âm làm chủ, dương làm phụ.

“Thí chủ có thể thông qua thú tương sinh âm dương mà mượn tất cả công pháp của ta. Đây cũng chính là nguyên nhân linh khí trong cơ thể thí chủ có thể biến thành Phật khí.”

Nói đến đây, Giới Sân dừng lại một chút.

”Còn một chuyện cuối cùng là, thú tương sinh âm dương...có thể có hai chủ nhân.

Âm dương tương sinh, nhân duyên tương quan.

Hàng mi Giới Sân run rẩy, nhẹ giọng nói, “Khế ước chính là khế ước đồng sinh cộng tử, hai linh hồn phải liên kết cùng một chỗ. Nếu thí chủ nhớ lại có thể phát hiện ra lúc thú lưỡng cực ký khế ước với nàng chỉ có một nửa người mà thôi.

Những chuyện còn lại, hắc không nói ra. Vì không cần nói cũng biết, nửa người còn lại của thú lưỡng cực thuộc về chủ nhân thứ hai của nó.

“Một khi liên kết thì sẽ trao đổi một nửa cơ thể với nhau.”

Có nghĩa là một nửa cơ thể của hắn và nàng liên quan đến nhau, hỗ trợ lẫn nhau. Cho nên nếu như một trong hai người ngã xuống thì có thể nhờ vào mối liên hệ giữa người còn lại và thú lưỡng cực mà hồi sinh bằng một cách nào đó.

Nói cách khác, nếu muốn tiêu diệt hai người thì nhất định phải giết hai người cùng lúc.

GIỚI SÂN sợ nàng hiểu lầm hắn muốn uy hiếp nàng nên tiếp tục giải thích, “Nửa cơ thể còn lại có thể liên kết cũng có thể không cần.”

Không hề có bất kỳ ảnh hưởng nào, chỉ là bản khế ước không đủ chặt chẽ mà thôi.

Lúc đầu khi đứng dưới lời kiếp, hắn đã mấy lần muốn mở miệng, dù nàng không vượt qua được thì hắn có thể ra tay giúp nàng, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Tinh Nhan sẽ không thích thế.

Nàng đúng là không thích thế.

Gương mặt đầy mây đen lại nở nụ cười, nàng gãi gãi cằm con thú nhỏ kia, “Là vậy ư?”

Đuôi nó quăn lấy cổ tay nàng, đôi mắt như hạt đậu xanh chuyển động không ngừng, miệng cứ lầm rầm như đang làm nũng. Bỗng nhiên có một giọng nói truyền vào tai cô.

“Thật, thật đó.”

Tay Tinh Nhan ngừng lại, đôi mắt khẽ nhú lại rồi tiếp tục gãi gãi. Giọng nói trong đầu nàng non nớt như một đứa bé, “Truyền thừa ký ức, âm dương tương sinh, hắn nói rất đúng...”

Nàng ngừng tay, bé nó lên hỏi, “Người tên gì?”

“Âm Dương.” Tên thú lưỡng cực bao đời chỉ có một, chính là Âm Dương.

“Âm Dương.” Tinh Nhan không để ý tại sao tên nó như thế, dù sao đó cũng chỉ là một cái tên thôi mà.

Nhưng mãi lâu mà không thấy Tinh Nhan nói chuyện, bàn tay lần tràng hạt của Giới Sân càng nhanh, nhện không được niệm một câu, “Thí chủ, nàng giận ư?”

“Hả?” Tinh Nhan quay đầu, cười hỏi, “Đại hòa thượng, người thấy thế nào?”

Ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

Nàng không thích có người giấu diếm nàng.

Giới Sân luống cuống tay chân, nhưng không để hắn nói, Tinh Nhan hỏi tiếp, “Tại sao người lại cứu Bạch thí chủ?”

Hắn lần tràng hạt càng nhanh hơn, Giới Sân không dám giấu diếm, “Lúc trước thiếu người ta một ân tình.”

Lúc hắn đến thấy nàng tung sát chiêu với hai người kia, hắn không kịp nhận ra ai đã xuống tay phá giải.

Sau đó...sau đó hắn nhìn thấy nàng.

“Sau đó là do bản tăng biết thuật vọng khí, vận khí của Bạch thí chủ và thiếu chủ Nguyệt Ma cung rất cao, khí vận của thí chủ thì...hơi kém một xiu. Dưới tình huống đó nếu người xung đột với bọn họ sẽ bị vận khí gây thương tích.”

Mặc dù vận khí không phải nhân tố quyết định, nhưng vận khí của Tinh Nhan kém xa bọn họ. Nếu kém xa thế thì lúc bị phản phệ chắc chắn sẽ bị tổn thương.

Nếu không phải là hắn, thì sẽ có một tấm bùa bỗng nhiên xuất hiện, hoặc là thủ hạ của thiếu chủ Nguyệt Ma cung đuổi đến, thậm chí là Phật quang bất ngờ từ trên trời rơi xuống.

“À.” Tinh Nhan híp mắt lại, nàng tin tưởng bản thân mình, nhưng cũng không vì thế mà phủ nhận năng lực của khí vận.

Nàng đến đây chính là vì khí vận.

“Thí chủ...” Giới Sân có hơi lo được lo mất, vì yêu mà lo, vì yêu mà sợ, nếu không yêu cũng sẽ không lo sợ như thế.

Tinh Nhan quay đầu lại, đánh giá hẩn một lúc rồi bật cười, đôi mắt cong cong, “Đại hòa thượng, ta có đẹp không?”

Không biết nàng định nói gì, Giới Sân chỉ biết gật đầu đáp lại, “...Đẹp.”

Gương mặt nàng tái nhợt nhưng vô cùng diễm lệ.

“Vậy người nói xem...” Nàng cười, đôi mắt long lanh, “Ta đẹp như thế, có phải làm gì cũng đúng hay không?”

“...Đúng.” Hòa thượng vẫn gật đầu.

Dù có xấu thì sao, nàng vốn dĩ làm gì cũng đúng.

Tinh Nhan mỉm cười, không hiểu sao đưa thú lưỡng cực cho hẩn, vẻ mặt hồ hững nói, “Khế ước.”

Có lẽ người khác chỉ chú ý đến nửa người tương hổ, một người còn sống thì người kia bắt diệt. Nhưng nàng chú ý đến một chuyện khác, đó là tương liên.

Đó có nghĩa là, nếu nàng giết hẩn, thì hồn phách của hẩn sẽ lưu lại trên người nàng.

Chuyện này không phải rất thú vị ư?

Huống chi nàng có lý trí, nếu hồn phách bị thương thì dù nàng có rời khỏi thế giới này vẫn sẽ bị thương. Nếu thế thì kế hoạch của nàng...không dám đánh cược xem hồn phách nàng có bị hao tổn hay không...

Nàng thừa nhận, nàng rất có thiện cảm với người trước mặt này.

– Quyết định cược một lần, đôi mắt Tinh Nhan hiện lên vẻ điên cuồng, nếu thua thì hồn phi phách tán thôi.

“Thí chủ, nàng vừa nói gì?” Giới Sân bế con thú nhỏ, ánh mắt run rẩy.

“Không muốn hả?” Tinh Nhan híp mắt.

“Không, không phải.” Hòa thượng lấy lại bình tĩnh, mỉm cười nói, “Bần tăng cung kính không bằng tuân lệnh.”

Tinh Nhan không nhìn hòa thượng đang ngồi xếp bằng ở đó nữa, nàng tiếp tục dùng thần thức quan sát cả động nhưng vẫn không phát hiện ra điều gì bất thường, chỉ có một đóa hoa đại nở ở một góc khuất hẻo lánh đằng kia, tuy nhỏ nhưng lại rất đẹp.

Đây chỉ là suy đoán của Tinh Nhan, nếu có thì tốt, không thì cũng không mất gì.

Lúc chọn động phủ, nàng thấy ngọn núi này trông rất giống hình dáng của một con rồng, phòng chữ thiên số ba là vị trí vẩy ngược của rồng. Rồng có vẩy ngược, chạm vào sẽ chết, nguyên nhân của câu nói này chính là dưới vẩy ngược của rồng có chứa long châu.

Long châu là nguồn gốc sức mạnh của rồng. Nhưng nghĩ kĩ lại, nếu ở đây thật sự có gì thì sớm đã bị chủ nơi này tìm được rồi.

Lúc này, Tinh Nhan đột nhiên cảm thấy có một cảm giác ảm áp tràn đến vây lấy cô, một lực mạnh mẽ gắn kết chặt chẽ. Không hiểu sao dưới đáy lòng trống rỗng của cô cảm thấy thật thỏa mãn, giống như cuối cùng đã có một kết thúc.

Khế ước đã hoàn thành, nàng định ngồi dậy xem một chút.

Đúng lúc này, trong đầu chợt hiện ra một cảm giác kỳ bí, nàng lui lại nhìn về phía bụi hoa nhỏ kia...

Thần thức đã quét qua nhiều lần nhưng không có phản ứng gì. Lần này nàng không dám lơ là, đi theo cảm giác của mình, từ từ vươn tay ra...

Nàng chộp lấy một đóa hoa bên trong rồi sau đó hái nó xuống.

Ngay khi nàng vừa ngắt xuống, cả bụi hoa bỗng chốc héo rũ, một luồng ánh sáng xanh từ bụi hoa bay ra hướng về phía đóa hoa nàng vừa ngắt xuống.

Ánh sáng màu xanh bùng sáng rồi biến mất, đóa hoa nhỏ trong tay giờ đây đã hóa thành một hạt châu màu xanh lục, tỏa sáng từ bên trong, cảm lên liền cảm nhận được một luồng khí trong lành quanh quẩn bên tay.

“Sinh linh châu.” Tinh Nhan cong khóe môi. Sinh linh châu tuy hiếm nhưng không phải là bảo bối quý giá, nhưng đối với nàng thì nó rất cần thiết.

Nhanh chóng dùng thần thức ký vào khế ước, sinh linh châu chạy thẳng vào đan điền, mỗi một nhịp đập như đang run lên, bắt đầu co lại rồi thu nhỏ hơn một chút, đồng thời ánh sáng xanh hòa vào dòng máu, chảy đến từng nơi trên cơ thể rồi rót vào kinh mạch.

— Đây là nguyên nhân khiến nàng có khả năng tự hồi phục vết thương nhanh hơn người bình thường.

“Đại hòa thượng.” Tâm trạng nàng rất tốt, “Đi thôi.”

Giới Sân chấp tay trước ngực, nở nụ cười ấm áp, hân vui vẻ nói, “Được.”

Sau năm năm, ngọc bài tự động mất tín hiệu, hai người ra khỏi động phủ không cần quay lại chỗ thuê mà tiến thẳng vào trong thành.

Bọn họ không tìm kiếm mà chỉ đi dạo loanh quanh. Đối với người tu tiên, tu luyện quên cả thời gian, yên tĩnh lâu như thế nên muốn nghỉ ngơi một chút cũng là điều dễ hiểu.

Giới Sân đi bên cạnh cũng không hối thúc nàng, chỉ ung dung đi theo Tinh Nhan.

Ánh mắt lúc nào cũng tràn ngập tình cảm dịu dàng.

Đến khi có người đâm thẳng vào chân nàng.

Một đại hán như vừa bị ném ra, trượt dài trên đất đến chân nàng, cản trở đường Tinh Nhan đi.

“Mẹ nó!” Đạn hán râu ria xồm xoàm hét lên rồi cất tiếng chửi, nhìn mấy người xung quanh, “Nhìn cái gì?”

Mấy tu giả xung quanh lắc đầu, lập tức thu hồi ánh mắt.

Thành trì này cách xa các môn phái, đa số ở đây đều là tán tu luyện khí và trúc cơ*. Không ngờ trong khách điểm ấy lại xuất hiện một kẻ tu vi Kim Đan khó chơi. Đáng tiếc thành chủ là lão quái Nguyên Anh, nếu có thể dùng ma khí thì lão đã sớm đem tên này luyện thành tế phẩm rồi.

*Luyện khí và trúc cơ: hai cấp bậc thấp trong tu tiên.

Giọng nói của hắn đã khiến Tinh Nhan tỉnh táo lại, ngẩng đầu quan sát khách điểm bên kia thì thấy hơi đối bụng.

“Đi ăn cơm thôi.”

Không phải đói bụng thật, tu vi của nàng đã có thể không cần ăn cơm rồi. Nhưng lúc trước Tinh Nhan đã quen với việc ăn cơm, mấy năm nay lại chưa được ăn nên cảm thấy thiếu thiếu.

Tinh Nhan vừa dứt lời, đại hán mới phát hiện ra hắn như đang bị nàng giẫm dưới chân, sắc mặt hắn trầm xuống, nhìn nàng chằm chằm như muốn ghi lại mối thù này.

Ban đầu Tinh Nhan còn vui vẻ, nhưng khi bị tên này nhìn khiến nàng không vui. Nàng cong khóe môi, mạnh mẽ giẫm lên tay hắn ta, “Người xấu quá làm ta không vui.”

“A!” Đại hán ôm lấy tay mình hét lên, từ trên tay lan ra thứ gì khiến gương mặt hắn càng thêm vặn vẹo.

Lột da, rút gân...

Trong thành không cho giết người, chờ một chút, chờ ra khỏi thành...

Tinh Nhan bước qua hắn đi về hướng khách điểm kia, “Đại hòa thượng, nhanh lên!”

“Được!” Giới Sân đáp lại.

Hắn dừng bước.

“Hòa thượng ngươi muốn làm gì? Muốn giết ta ư?” Đại hán kia run rẩy, cảm giác bất an, sao lại còn một Phật tu phía sau...Vừa nãy không chú ý tới, tu vi người này không phải dạng vừa.

Đây là người đi cùng ả ta.

Về mặt gã ta trầm xuống, cố gắng che giấu sự chột dạ, hán ta lớn tiếng đáp.

“A di đà phật, thí chủ nói đùa.” Hòa thượng niệm phật, đôi mắt từ bi phổ độ chúng sinh, năm ngón tay xòe ra, Phật quang hiện lên trong lòng bàn tay.

Giới Sân cười cười, “Thí chủ, bần tăng giúp người điều trị.”

Ma tu run lên. “Không cần, Phật quang quá trân quý, ta không bị thương gì cả.” Chưa nói dứt câu hán ta đã đứng dậy định rời đi.

“Thí chủ không cần khách sáo.” Giới Sân chấp tay trước ngực nở một nụ cười ấm áp, đáng vẻ từ bi chuyển Phật quang ra ngoài.

Tốc độ quá nhanh không trở tay kịp, đại hán kia chưa kịp phản ứng đã bị Phật quang bao vây.

“A!” Được Phật quang chữa trị nhưng hán lại hét lên đầy đau đớn. Cơ thể đại hán bị bao vây bởi Phật quang bỗng chốc biến hóa, có một luồng ma khí màu đen vây quanh cơ thể hán ta.

“Ma tu!” Người có tu vi thấp vội vàng tản ra, hơn nữa ma tu chỉ là Kim Đan, Phật quang phát ra tiếng kết kết mà đại hán kia không cách nào phản kháng, chỉ có thể trơ mắt ra nhìn pháp khí càng ngày càng đến gần.

Càng ngày càng gần.

Hòa thượng rủ mắt xuống, niệm một tràng kinh phật, ra vẻ tiếc nuối, “A di đà phật, tội lỗi, tội lỗi.”

Trong giây phút đại hán nhắm mắt lại, nghĩ lại có phải mình không nên nói câu kia không.

Tu giả vây quanh Giới Sân cười cười, “Đa tạ đại sư!”

Giới Sân mỉm cười dịu dàng đáp lại.

“Cửu Trọng Thập sắp xuất hiện rồi, không biết lần này ai sẽ là quán quân đây?”

“À! Ta cảm thấy có lẽ là Lăng ba nhất kiếm Bạch tiên tử...”

Lúc Giới Sân bước vào, Tinh Nhan đã kêu rất nhiều món.

Nàng còn kêu một bình rượu.

Không biết rượu ở thế giới tu tiên có gì đặc biệt không.

“Về rồi à?” Nàng không hỏi tình hình của người bên ngoài, chỉ hátt cảm lên vui vẻ hỏi hán, “Uống rượu được không?”

“Khách quan, đồ của ngài đã có rồi đây ~ Chúc khách quan ngon miệng ~” Tiểu nhị chen vào, đặt thức ăn và một bình rượu lên bàn.

Giới Sân mỉm cười không trả lời, chỉ cầm bình rượu lên.

Dòng rượu màu hồng phấn rót vào chén, rượu sóng ra ngoài chén.

Chỉ một thoáng, linh khí nồng nặc tản ra khiến cả người thư thái.

Hán nhẹ nhàng nếm thử một chút, về mặt dịu dàng, “Rất ngọt.”

Rất ngọt rất ngọt.

45. Chương 45

Tinh Nhan bật cười, gấp thức ăn đưa vào miệng.

Nếu đã ký khế ước thì nàng sẽ tin tưởng hắn. Dùng người thì không nên nghi ngờ. Nàng sẽ làm theo lòng mình mà không còn bất cứ trói buộc nào.

“Không tệ lắm, đại hòa thượng, người ném thử đi.” Nàng chớp mắt, gấp một miếng bỏ vào chén của hắn.

“...Ừ.” Giới Sân cúi đầu nhìn một lát, bỗng nhiên nở nụ cười, đôi mắt chứa đầy sự dịu dàng.

Hắn nhai chậm chậm từng chút một giống như đang ăn sơn hào hải vị.

Giới Sân nói không sai, rất ngọt, rất ngọt.

“Cửu Trọng Tháp sắp xuất hiện rồi, không biết lần này ai sẽ đứng đầu đây?”

“Lần trước là đại sư huynh của Lăng Thiên Môn, nghe bảo được kế thừa bộ công pháp trong đó. Sau khi đi ra thì hắn ta từ Kim Đan trung kỳ nâng cấp lên Nguyên Anh, bây giờ là nhất phong chi chủ...”

“Lần này ta thấy có thể là Bạch tiên tử, Bạch tiên tử mới hơn 200 tuổi nhưng đã đạt được Kim Đan đỉnh phong, thiên phú vượt trội khỏi cần nói...”

“Ây, không phải mới đạt trung kỳ thôi sao?”

“Hừ, tin tức của người chậm quá đấy, vài ngày trước bên Trung Hải đã truyền đến tin có người thấy lúc nàng đấu với thiếu chủ Nguyệt ma cung đã lên cấp rồi...”

Người bên cạnh cứ thao thao bất tuyệt.

Tinh Nhan nghiêng tai lắng nghe, ngược lại nghe ra rất nhiều chuyện không hề có trong trí nhớ. Ví dụ như, nam nữ chính hình như đã trở mặt. Nàng nghĩ nghĩ rồi hỏi.

“Giới Sân, người bao nhiêu tuổi rồi?”

“Gần 300 rồi.”

Vừa nói xong thì người bên cạnh nhắc đến Giới Sân.

“Nói đến Giới Sân đại sư của Phạm Thiên Cung thì tu vi cao hơn chút, Giới Sân đại sư chưa đến 300 tuổi, theo lý thuyết thì có thể tham gia tuyển chọn Cửu Trọng Tháp rồi. Nhưng ta thấy Giới Sân đại sư sẽ không tham gia đâu.”

“Người nói thế là sai rồi, Giới Sân đại sư là Phật tu, mà Phật tu thì...”

“Phật tu thì thế nào? Phật tu không thế...”

Mấy người bọn họ nổi lên tranh chấp, còn tranh chấp chuyện gì thì Tinh Nhan không nghe nữa.

Cửu Trọng Tháp, đúng như tên gọi của nó. Tháp có chín tầng, nghe nói là bảo tháp của một vị thần tiên nào đó, thu nhận tất cả công pháp của Thiên Địa Huyền Hoàng, lấy ra một bộ bất kỳ thôi cũng đều là trân bảo.

Cứ 300 năm sẽ xuất hiện một lần, người đứng đầu sẽ có thể tiến vào công pháp trường hà, xuất ra khí tức của bản thân để tìm công pháp phù hợp với mình. Nhưng chuyện này cũng tùy thuộc vào vận mệnh.

Ngoài cái đó ra còn có một viên thánh quả.

Thánh quả vô cùng thần bí lại ẩn chứa năng lượng khổng lồ, có thể hấp thu được bao nhiêu thì tùy vào năng lực của bản thân.

Thực tế, Cửu Trọng Tháp này được chuẩn bị cho nam nữ chủ.

Lúc nam nữ chính lên được tầng cao nhất thì gặp một khảo nghiệm chính là để bọn họ tự chém giết lẫn nhau. Nhưng lúc đó người ta tâm đầu ý hợp nên tự chia mũi kiếm vào mình. Linh tháp quá ngây thơ, khi gặp tình huống này, đã phán hai người cùng đứng đầu.

Nữ chính lấy được Thiên giai công pháp là “Kiếp”, luyện ra huyền lôi, khắc tinh của ma đạo. nam chính lấy được “Phong Thiên” có thể phong ấn bất cứ vật gì, bao gồm cả Chân ma.

Nguyên chủ bị lộ ra chuyện mình là chân ma chỉ thực chính là tại Cửu Trọng Tháp.

**

Hai năm sau.

Sân đấu võ của Tinh Ma cung.

“Xem chừng Tinh Nhan thiếu chủ đã hạ quyết tâm làm rùa đen rụt đầu rồi sao?” Một người đàn ông vẻ ngoài âm nhu cười nhạt.

Đối diện hắn có hai người đàn ông tạo thành hình tam giác.

Cửu Trọng Tháp không phải ai cũng có thể tham gia, một lần 49 người, ma đạo chiếm phần lớn. Lần trước thì số lượng ma đạo tham gia không kém là bao, đạo tu 25 người, ma tu 24 người.

Số lượng tham gia quá đông, muốn chừa lại vài chỗ cho tán tu cũng không đủ 20, hai cung bốn điện mười hai môn, một cung không quá 2 chỗ.

Thiếu chủ Tinh Ma cung lại có bốn cái, đương nhiên là phải cướp rồi.

Nhưng Tinh Nhan cũng không sót ruột, đến cận ngày mà vẫn không thấy bóng dáng.

Người đàn ông lạnh lẽo vùng kiếm lên, bọn họ đấu với nhau trước cũng chẳng sao cả.

Kiểm ảnh hóa thành hàng ngàn ảo ảnh trên không trung, sương mù màu đen dần xuất hiện, kiếm ảnh ẩn núp trong bóng tối hướng thẳng về phía thích khách, ngăn lại tất cả đường trốn của hắn ta.

Người đàn ông âm nhu và hắn đều là thiếu chủ, đương nhiên không phải là người hiền lành gì cho cam. Chiêu hồn phiến trong tay vùng lên, đầu lâu bay khắp bốn phương tám hướng.

Người đàn ông cao to không để ý lùi về sau một bước.

...

Bên ngoài cửa.

hai người mặc áo đen đứng trước cửa canh gác nghiêm túc, thấy có người bước tới thì quay người lại.

“Thiếu chủ.”

Tinh Nhan ừ đáp lời rồi phi thân rời đi.

Nàng trở về một mình mà không đi cùng với Giới Sân.

Ma tu cũng có địa bàn của mình. Nếu ma tu ở thành trì của đạo tu mà bị bại lộ sẽ mất mạng, thì Phật tu nếu ở địa bàn ma tu mà bị lộ cũng sẽ như thế.

Hơn nữa nàng đã hỏi Giới Sân có muốn tham gia hay không, sau khi nhận được câu trả lời liền tách ra. Thế lực lớn thì số lượng dự thi có hạn, nhưng tán tu muốn có vé dự thi lại càng thêm khó khăn.

Nàng định quay về sớm một chút, nhưng Giới Sân nói nàng thiếu kinh nghiệm đối chiến, luyện thêm hai năm nữa sẽ tốt hơn.

Tinh Nhan đồng ý ngay. Danh tiếng Giới Sân vang dội gần xa đương nhiên phải có tài năng, đúng là nàng đã tìm đúng người để luyện rồi.

Thế là luyện tập suốt hai năm, đến hôm nay mới quay về.

...

Tinh Nhan không vội đi đăng kí tham gia thi đấu, nàng trước tiên phải tìm nguyên liệu.

Là ma tu có thể lực hùng hậu, tình hình của Tinh Ma cung vô cùng vững chắc. Những dược liệu nàng cần đương nhiên phải có.

Lần chuyển thứ hai của Phượng Niết cần 9 loại dược liệu, nàng đã tìm được 4 loại, cỏ tinh Dung Nham, Thiên Tâm hoa ngàn năm, Tinh quả và cả Ngân Âm cỏ Giới Sân đã tìm được trong 2 năm nay.

Còn thiếu năm loại nữa, là Bích Sa Quả, Ninh An hoa, Thiên Chi thủy, Hỏa Diễm và Hắc Linh Tê.

“Thiếu chủ cần gì?” Một giọng nói già nua vang lên vô cùng cung kính.

“Vài dược liệu quý.”

Ông lão đưa một cái thẻ ngọc, Tinh Nhan dùng thần thức quét qua một lần, 5 loại dược liệu thì Tinh Ma Cung chỉ còn thiếu mỗi sừng Hắc Linh Tê là không tìm được.

Nàng không hề thất vọng.

Ở đây, linh tê là một con tê giác một sừng màu trắng, là hóa thân của sự thuần khiết. Linh tê rất quý hiếm, sừng linh tê hầu như đã bị tuyệt tích huống chi là Hắc linh tê.

Tinh Nhan thử tra điểm tài nguyên, nàng bỗng nhiên nhú mày, mấy loại này đều rất trân quý, điểm tài nguyên không đủ để dùng.

Miễn cưỡng đổi ba loại, Tinh Nhan quay về động phủ của mình. Vừa về đến liền có thuộc hạ quỳ xuống đưa thiếp mời qua.

Nói là thiếp mời, nhưng thực ra lại giống thư gây hấn hơn.

Tinh Nhan xem một hồi rồi nở nụ cười, sau đó đứng dậy đi về sân đấu võ.

...

Trên sân đấu, hai người đàn ông đã đến hồi kết.

Người đàn ông lạnh lẽo đứng trên đài, người đàn ông âm nhu che ngực đứng dậy, “Xem ra ta phải chờ rùa đen rút đầu rồi.”

Chỉ cần thắng hai vòng là được.

Ngay lúc này, bỗng nhiên có một luồng sức mạnh đánh tới, kèm theo một tiếng xì khê, “Không ai dạy người cách ăn nói sao?”

Một người mặc váy đen thướt tha bước đến.

46. Chương 46

“Không ai dạy người cách ăn nói hay sao?”

Làn váy đen thướt tha bước đến.

“Chi bằng để ta dạy người nhé.”

Trên võ đài, máu huyết thấm dần từ năm này sang năm khác khiến cho sàn đá màu xanh biến thành một màu đỏ sẫm, mỗi khi nhìn vào đều mang theo một cảm giác bất an.

Người đàn ông âm nhu nở nụ cười lạnh lùng.

Hai người đối đầu với nhau trên không trung, khí thế bồng bồng.

Có vài ma tu bắt đầu run rẩy, không tự chủ lui về sau vài bước, có người nắm chặt tay đứng yên bất động.

Dường như đã đến đỉnh điểm, không gian bỗng dưng im lặng rồi bùng nổ.

Cùng lúc đó, luồng khí màu đỏ không những không biến mất mà còn mang theo sức mạnh cực lớn xông thẳng vào người đàn ông âm nhu kia.

Hắn ta khụy gối, mồ hôi đổ nhễ nhại.

“Khụ...” Đầu gối hắn ta đập xuống nền đá.

Làn sóng vô hình từ dưới gối tràn ra khắp nơi.

Sàn đấu vô lặng ngắt như tờ.

Đã là sàn đấu vô thì sẽ có không ít người, ma tu ngoại trừ những tâm phúc thì rất ít người tin phục. Vì thế vừa nghe mấy vị thiếu chủ muốn tỷ thí liền có rất nhiều người không biết tự lượng sức mình chạy đến,

Bọn họ sẽ không vì một vị trí thiếu chủ mà từ bỏ tranh giành, quy tắc ở Tinh Ma cung vô cùng tàn khốc. Giống như luyện cổ, bỏ tất cả côn trùng vào một chiếc hộp, con nào có thể sống sót đến cuối cùng thì có thể trở thành cổ, ở nơi đây cũng giống như thế.

Thiếu chủ không phải chỉ một người.

Nó chỉ là đại biểu cho một vị trí, là vị trí cho người có thể giành chiến thắng vào phút cuối cùng.

Dù không ai nói gì nhưng bọn họ đều hiểu rõ. Ai ai cũng khinh bỉ Tinh Nhan, chọn đối thủ cho bản thân, chính là nàng.

Nhưng lần va chạm này, khi nhìn thấy kết cục của một thiếu chủ khác khiến mọi người nuốt nước miếng âm thầm bỏ đi dự định của mình.

Bọn hắn tình nguyện chọn ba người khác.

“Đã biết phải nói gì chưa?”

Nam tử âm nhu coi như là người thức thời, “Ván này ta thua.”

Tinh Nhan không nói gì, thờ ơ với kết quả.

Bây giờ trong sàn đấu phân bố thành hình quạt, tính luôn cả người đàn ông âm nhu thì còn lại 5 người.

Ngoại trừ 4 thiếu chủ thì còn có một “nữ đồng” không quá bả vai nàng, đang nghiêng đầu nháy mắt trông rất lạnh lợi.

Năm người nhìn một hồi.

“Nguyên Nhất.”

“Bồ Tổ”

...

Cô bé kia giật giật cánh tay, vòng lục lạc trên cổ tay kêu “đing đang đing đang”, “Thu Ba.”

Tinh Nhan nhẹ nhàng gật đầu đáp lại, “Tinh Nhan.”

Thái độ của người đàn ông âm nhu bỗng nhiên tốt lên, hắn lau đi vết máu bên khóe môi, “Ta thua rồi, các người bắt đầu đi.”

Đại hán cao to này giờ luôn đứng quan sát ở dưới đài đấu vô đột nhiên nhếch khóe miệng, “Danh sách này không cần đấu nữa, chọn Tinh Nhan.”

Tinh Nhan nhìn hắn gật đầu đồng ý.

Người đàn ông âm nhu trầm mặt, tiếng cười khiến người khác nổi da gà, đang định mở miệng nói thì bị người đàn ông lạnh lùng cắt ngang, “Hắn nói rất đúng.”

Hắn ta không phải người ngu ngốc, nhìn hai người kia nói thế thì chợt hiểu ra, có lẽ hắn đã bỏ qua chuyện gì rồi.

Hắn ta khẽ nheo mắt đánh giá nàng...Lúc này mới cảm nhận được có gì đó không đúng, khí thế của nàng, biến nặng thành nhẹ.

Mọi người đều biết Tinh Nhan Tinh Ma cung là Yandere.

Yandere* là gì, chính là giây trước còn mỉm cười, giây sau đã ra tay giết người, ngoài ra còn có bệnh.

*Yandere là thuật ngữ tiếng nhật được viết là – . Chúng ta không có đnh nghĩa chính xác tuyệt đối, nhưng bạn đọc có thể hiểu Yandere là thuật ngữ dùng chỉ những nhân vật nữ trong Anime, manga với ngoại hình xinh đẹp, dễ thương. Tính cách nhân vật này thường rất ngọt ngào, yếu đuối, nhút nhát và hay xấu hổ. Trong tình yêu, họ luôn là bậc thầy của sự chung thủy nhưng tâm lý lại bất ổn định. Với tính cách nhút nhát nhưng họ lại bất chấp, sẵn sàng làm bất kỳ điều gì để bảo vệ, để giữ người họ yêu thậm chí bất chấp việc giết người. (Nguồn: marinteengirl.org)

Nàng đúng là có bệnh, vết máu bên khóe môi đã trở thành biểu tượng của nàng, chỉ cần vận dụng ba phần ma khí, gân mạch sẽ đứt đoạn.

Nhưng bây giờ, hắn bị nàng đánh đến thổ huyết, còn nàng vẫn không tổn hại một cọng tóc nào.

Nhìn biểu hiện của hai người kia thì chỉ có một lời giải thích, đó là tu vi của nàng quá cao, cao đến mức một người ở kỳ Kim Đan mà nàng chỉ cần dùng 3 phần lực đã nhẹ nhàng vượt qua.

Người đàn ông âm nhu hoảng hốt.

– Nàng là Nguyên Anh.

Khoảng cách giữa Nguyên Anh và Kim Đan cách nhau một trời một vực.

Hắn ta kinh hãi ngậm chặt miệng.

Không bàn chuyện vì sao nàng còn trẻ mà đạt được Kim Anh! Chỉ nói đến việc nếu hắn mà đạt được Nguyên Anh, ai dám đụng đến hắn ta thì người đó chẳng còn cơ hội sống sót. Mà thái độ của hắn ta đã đủ để nàng chém giết vài lần...

...Mặc kệ lí do vì sao nàng tha cho hắn ta, hắn sẽ không ngu mà đi nhắc nàng.

Thiếu chủ đã đồng ý, cô nhóc kia lại càng không dám nhiều lời, có thể tu đến trình độ này thì không phải là kẻ ngu.

Lần này Tinh Ma cung đã chọn được một ứng viên.

Mấy ngày tiếp theo, Tinh Nhan vội vàng đổi được liệu cần thiết, điểm tài nguyên tuy rất quý, muốn thu hoạch trong thời gian ngắn thì hơi khó. Nàng lấy toàn bộ điểm tài nguyên từ khi làm thiếu chủ mấy năm nay ra đổi, cũng như chín trâu mất một sợi lông.

May là điểm tài nguyên có thể giao dịch.

Nàng lấy vài đồ vật quý giá mà mình không cần dùng ra để trao đổi, không hề chừa lại bất cứ thứ gì. Tinh Nhan là thiếu chủ nên có không ít đồ tốt cũng đổi lấy đầy đủ.

Lúc danh sách dự thi được công bố, có một con rối đưa một vài tài liệu về Cửu Trọng Tháp cho nàng. Cửu Trọng Tháp thay đổi không ngừng, bản đồ khó mà phát huy hết tác dụng của nó. Nhưng nhìn chung cũng không đến nỗi xấu, nói không chừng số mệnh đã an bài cả.

Những tài liệu cơ bản như tầng một luyện thân, tầng hai đoán cốt, tầng ba xem tâm đều có đầy đủ.

Ngày xuất phát.

Tinh Nhan đang tu luyện thì bỗng nhiên có một bàn tay quét tới. Nàng run bật, chưa kịp lấy lại tinh thần thì phát hiện mình đang ngồi trên một chiếc phi thuyền, người ngồi bên cạnh là thiếu chủ cao to Bô Tổ.

“Tự mình tu luyện.” Một giọng nói khàn khàn vang lên.

Tinh Nhan suy nghĩ liền hiểu ra, đây là trưởng lão của Tinh Ma cung, hắn đến để bảo vệ bọn họ.

Bô Tổ nhếch miệng cười cười, cơ thể căng cứng dần thả lỏng.

Hai người không nói gì, tự tìm một căn phòng bên trong để tu luyện.

Bọn họ tu luyện quên cả thời gian, đến lúc mở mắt ra thì đã đến nơi.

Bên dưới phi thuyền có vài người tụ tập.

Một ông lão gầy trơ và một người mặc áo đen từ trên xuống xông lên dẫn hai người xuống.

“Huyết Hà lão quái, lâu rồi không gặp.” Bên Nguyệt Ma cung có một ông lão dáng vẻ hiền lành cất tiếng chào hỏi, nhưng không hiểu sao lại khiến người ta cảm giác không được thoải mái.

“Quý Âm, người chưa chết ư?” Người mặc áo bào đen cất lời.

Hai người này rõ ràng là có thù với nhau.

Nhưng chưa được vài câu đã dừng lại tìm vị trí của mình. Đạo tu và Ma tu có ước định với nhau, ở chỗ này phân ra hai bên trái phải, im lặng chờ Cửu Trọng Tháp mở cửa.

Tinh Nhan giật mình, quay đầu nhìn sang bên cạnh.

– Xa xa trong đám người, Giới Sân lẳng lặng nhìn nàng nở một nụ cười dịu dàng.

Cả thế giới chợt yên tĩnh, Tinh Nhan cong khóe môi đáp lại.

Minh Phi ở bên cạnh nhìn theo tầm mắt của Giới Sân chỉ thấy toàn người là người.

“Sư thúc, ngài đang nhìn gì thế?”

“A di đà phật.”

Giới Sân thu tầm mắt, chấp tay trước ngực, ánh mắt mềm mại hẳn ra khiến người khác không tự chủ mà sa vào.

Hắn cười, “Đang nhìn chúng sinh.”

**

47. Chương 47

Tinh Nhan liên tiếp gặp được người quen.

Ví dụ như Bạch Nguyệt Sơ toàn thân bạch y bên phía Đạo tu.

Và, Vu Tà đứng bên Nguyệt Ma cung đang nhìn chăm chăm Bạch tiên tử.

Ánh mắt kia vô cùng nóng rực.

Bạch Nguyệt Sơ không nhin được nhìn sang. Sau khi thấy hắn thì nhú chặt mày, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Vu Tà cười cười, duỗi ngón tay vẽ vào không khí miêu tả thân hình nàng ta một cách mờ ám, ánh mắt như muốn lột sạch y phục nàng ta.

Bạch Nguyệt Sơ nắm chặt tay.

Vu Tà...

Người đàn ông đứng trước thấy nàng ta có vẻ khó chịu nên quay đầu lại quan tâm hỏi vài câu.

Bạch Nguyệt Sơ thu hồi tầm mắt, lắc lắc đầu rồi trò chuyện với người kia một lát.

Ánh mắt Vu Tà toát lên vẻ lạnh lùng, nụ cười trên mặt càng thêm tà mị.

“Bạch đạo hữu ~” Hắn ta hô lên, “Từ biệt lần trước, trong lòng nhớ mong.”

Hắn ta vẫn cố gắng kiềm chế không gọi thẳng tên của Nguyệt Sơ.

Bên phía Đạo tu vô cùng phấn nộ. Tiếc là đã có quy định không cho phép đánh nhau ở đây. Người đàn ông kia tức giận lên tiếng, “Vu Tà thiếu chủ đừng khua môi múa mép...”

“Sư huynh...” Bạch Nguyệt Sơ kéo hắn lại, hắn đành cắn răng im lặng.

Đáng tiếc là cảnh này lại càng kích thích Vu Tà.

Tiếng bàn luận đang xôn xao ầm ĩ bỗng nhiên an tĩnh lại. Có vài người thích hóng chuyện, liên tục bàn tán mối quan hệ giữa ba người này. Mà chuyện ở đây lại không liên quan đến mình.

Đến khi một tiếng nổ vang vọng ra.

Mọi người cảm thấy có một sức mạnh to lớn đang ập tới đây, chỉ cần một giây thôi sẽ mất mạng.

Trước mặt xuất hiện hàng nghìn hàng vạn kim quang như muốn xé rách cả bầu trời, ánh sáng rực rỡ chói mắt khiến người ta không tài nào mở mắt nổi.

Tinh Nhan nhắm chặt mắt, nàng cảm nhận có một luồng khí mát lạnh bao quanh lấy mình, ngăn chặn sức mạnh bức người kia.

Đôi kim quang dần biết mất, Tinh Nhan mới mở mắt ra. Một tòa tháp đã từng từng xuất hiện trước mặt.

Cả tòa tháp lấp lánh ánh vàng, tràn đầy thần bí. Rõ ràng nó hiện ngay trước mắt nhưng lại cứ như đang ngấm hoa trong sương, trông mờ ảo vô cùng.

Chưa kịp quan sát kỹ thì từ đâu xuất hiện hàng trăm tia sáng rơi xuống từng người một.

Tinh Nhan chỉ kịp nhìn thấy đôi mắt đầy lo lắng của Giới Sân thì cảm thấy hoa mắt, vị trí trước mắt đã thay đổi.

...

Đây là một căn phòng tối om.

Sau khi có bóng người rơi xuống, ngọn nến trong phòng đột nhiên bùng sáng.

Tinh Nhan nâng cao tinh thần cảnh giác, làn sương mù màu đỏ vẫn vây quanh bên người nàng.

Âm thanh ầm ầm ngày càng đến gần, cơ thể Tinh Nhan bỗng chốc kéo căng.

Đến khi có một bóng người xuất hiện.

– Là một thạch nhân giống nàng như đúc.

Cùng lúc đó, cách qua cửa dần xuất hiện trong đầu nàng.

Đánh bại thạch nhân 3 lần sẽ được đến tầng hai.

Thạch nhân có thể ra chiêu thức giống nàng, nhưng vài chiêu thức thì chưa chắc có sức mạnh bí mật.

Cửa thứ nhất chỉ có một thạch nhân. Cửa thứ hai cũng chỉ có một nhưng tu vi cao hơn bản thân một giai đoạn. Cửa thứ ba gồm có 3 thạch nhân cùng cấp độ tu vi.

Dù sao thạch nhân cũng không phải người, nàng vượt qua cửa đầu tiên một cách dễ dàng.

Cấp độ ở cửa thứ hai đối với những người như nàng cũng không tính là quá khó. Mỗi một lần đánh thắng thạch nhân sẽ xuất hiện một luồng ánh sáng màu đỏ bay về phía nàng, sau khi nhập vào cơ thể thì tu vi càng cao thêm một bậc.

Chỉ có cửa thứ ba, lượng thay đổi dẫn đến chất cũng thay đổi. Ba đánh một nên vì thế mà có hai thí sinh rời khỏi tháp.

Sau khi hai người kia đáp xuống, vừa xấu hổ, vừa hối hận không thôi. Nhưng chẳng có ai quan tâm đến bọn họ, ai nấy đều đang tập trung nhìn lên trên tháp.

Một lát sau, tầng tháp thứ ba đã sáng lên, chứng tỏ đã có người lên được tầng ba.

Tinh Nhan không thành thạo về phương diện đấu pháp thuật cho lắm, nàng chỉ luyện có hai năm nên sẽ có điểm không bằng người khác. Vì thế lúc này nàng chỉ mới đến tầng thấp thứ hai.

Tầng hai với mục đích rèn cốt, có thể loại trừ tạp chất trong xương tủy, để tốc độ tu luyện có thể tăng nhanh.

Rèn cốt chỉ cần chịu đựng trong vòng 10 nhịp thở là được.

Mười nhịp thở, một khoảng thời gian không khó, Tinh Nhan cũng dễ dàng vượt qua vì nàng đã từng chịu đựng cơn đau như thế này, xương cốt đã không còn tạp chất.

Nhưng ở tầng này lại có năm người không vượt qua được.

Bây giờ Tinh Nhan đang chuẩn bị bước vào tầng thứ ba.

Tầng thứ ba chỉ có một cầu thang bằng mây, dưới bầu trời trong suốt, thêm đá màu bạch ngọc, bên cạnh cầu thang thỉnh thoảng mọc lên vài đóa hoa, ngọn cỏ. Khung cảnh ở đây trông rất yên tĩnh.

Nàng cup mắt, cất bước vào trong.

Tinh Nhan ngẩng đầu lên nhìn cánh cửa màu vàng gần trong gang tấc.

“...”

Mồ hôi rơi vào mắt nàng, vừa cay lại vừa rát.

Thân thể mảnh mai lung lay như sắp ngã, hai chân nàng run mãi không thôi, càng bước lên cao, áp lực càng nặng, có nhiều lúc suýt nữa đã ép nàng ngã xuống.

Tinh Nhan liếm vết máu bên môi, dưới chân như rơi vào đầm lầy, cổ dùng sức cỡ nào cũng không thể nhấc chân lên, gân mạch không chịu được sức ép, đang bên bờ sụp đổ.

Nàng nở một nụ cười quỷ dị. Mặc kệ gân mạch đứt đoạn, nàng cố bước lên. Chỉ cần một bước nữa thôi...nàng cố gắng đặt chân lên bậc cuối cùng.

Áp lực đè nặng trên cơ thể bỗng chốc tan biến, ma khí quay lại vận chuyển một vòng, bắp thịt đau nhức đã không còn đau nữa. Ma khí vận chuyển nhanh nhưng mắt thường khó có thể nhìn thấy lại tăng thêm một chút.

Tinh Nhan liếm môi, đưa tay đỡ lấy cánh cửa trước mắt. Vừa chạm đến, trước mắt nàng tối sầm lại, như long trời lở đất.

Cùng lúc đó, thêm đá màu bạch ngọc phía sau nàng hóa thành tro tàn, chậm rãi tràn lên, lộ ra không gian tối đen bên dưới.

Nàng cảm giác như có vài cái miệng lớn như chậu máu lặng yên tiến đến gần.

” Em còn ngủ nữa hả?”

Giọng nói đầy gợi cảm phảng phất bên tai nàng, một người đàn ông ti lên trán nàng, thân mật cọ cọ, “Đạo này em mau đổi, ăn chút rồi ngủ tiếp được không?”

Tinh Nhan hoảng hốt mở mắt ra thì nhìn thấy một căn phòng đầy xa lạ, nàng đang nằm trên một cái giường mềm mại cùng với một người đàn ông dịu dàng. Một cảm giác kỳ lạ bỗng nhiên xuất hiện.

Tựa như nàng không nên ở đây.

Người đàn ông thấy nàng đang mơ màng, không hồi náfng nữa. Anh nhanh chóng lấy quần áo mặc vào cho nàng rồi để nàng tựa vào ngực của hắn, tay hắn vỗ nhẹ vào lưng nàng.

“Miệng còn chưa không?” Hắn hỏi.

Tinh Nhan nhìn hắn, như chưa kịp lấy lại tinh thần, chậm chạp đáp lại, “...Vẫn ổn.”

Người đàn ông đặt tay lên bụng nàng, bất đắc dĩ hôn nàng một cái rồi dỗ dành, “Hôm nay anh làm món canh dưa chua mà em thích nhất đây, ăn một tí nhé?”

Hắn dịu dàng dỗ dành khiến nàng hốt hoảng nhận ra, tựa như mọi chuyện phải được diễn ra như thế.

Nàng mở miệng, thốt lên, “Dung Ngọc.”

“Hả?” Dung Ngọc nhìn sang, ánh mắt vô cùng dịu dàng, “Sao thế em?”

Tinh Nhan nghĩ nghĩ, khóe mắt chưa xốt, “Hôm nay trong game có hoạt động.”

Dung Ngọc:...đỡ trán.

48. Chương 48

Tinh Nhan nghĩ nghĩ, đôi mắt cong cong nở nụ cười, “Hôm nay trong game có hoạt động.”

Dung Ngọc:...Đỡ trán.

Nhìn hắn vừa bắt đầu đi lại chiều chuộng thương lượng với cô, chỉ cho chơi một tiếng, sau đó cẩn thận ôm eo đỡ cô đi ăn cơm.

Tinh Nhan bỗng nhiên cảm thấy muốn chơi thêm một tiếng nữa.

Lúc đến phòng khách, ngửi thấy mùi chua chua, Tinh Nhan đang định hỏi sao lại chua như thế, nhưng lúc mở miệng lại trở thành, “Mùi thơm quá.”

Người đàn ông không biết phải nói gì.

“Nếu không đủ chua thì nói với anh nhé.”

Đạo gần đây cô rất thích ăn chua, mỗi lần ăn cơm đều chê anh nấu đồ không có vị gì, thật ra ý cô chính là không đủ chua.

Tinh Nhan ừ một tiếng, “Anh ngồi đi, đứng không thấy mệt à.”

Người đàn ông đặt muống vào chén cho cô, giúp cô khuấy khuấy thổi thổi cho nguội bớt rồi mới đẩy cái chén đến trước mặt cô, dịu dàng nói, “Ăn từ từ thôi.”

Tinh Nhan cầm muống múc một lên.

Không thể nói rõ đây là mùi vị gì.

Tinh Nhan tăng tốc, múc từng muống từng muống vào miệng, giống như đã hài lòng với hương vị mà mình mong nhớ đã lâu.

“Ăn chậm một chút...” Dung Ngọc nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô. Lúc nhìn thấy đôi mắt của cô thì bỗng nhiên nóng nảy hỏi, “Sao vậy? Sao mắt em lại đỏ thế này?”

Anh và Tinh Nhan ở bên nhau lâu như thế, đến bây giờ vẫn chưa bao giờ thấy cô đỏ mắt.

Tinh Nhan ngơ ngác, “Mắt em...đỏ lắm hả?”

Nhìn dáng vẻ ngơ ngác của cô, Dung Ngọc thở dài một hơi. Anh nhớ bác sĩ từng dặn dò, cảm xúc phụ nữ có thai rất dễ thay đổi nên anh cảm thấy vừa buồn cười vừa bất lực.

Anh vờ tức giận vỗ vỗ lên bụng cô, nhưng lúc hạ tay xuống lại trở thành vuốt ve.

“Con đó.”

Anh vuốt ve bụng cô, ánh mắt tràn đầy chờ mong của một người lần đầu làm cha, “Mẹ mang thai con rất cực khổ, sau này con phải ngoan với mẹ đó có biết không?”

Trong lòng Tinh Nhan bỗng nhiên có một ý nghĩ khó hiểu, hóa ra cô mang thai.

Cô cong cong khóe môi, bắt chước chọt chọt vào bụng mình, “Con nó còn nhỏ, nghe hiểu anh nói gì ư...”

“Đương nhiên là hiểu rồi.” Người đàn ông mỉm cười dịu dàng, “Dung Tiểu Nhan là minh chứng cho tình yêu vạn năm của Dung Nhan. Nếu nghĩ như thế thì nó chính là ký sử rồi.”

Tinh Nhan liếc anh, “Tuổi nó có thể làm tổ tông của anh luôn.”

“Làm gì có, nó rất ham chơi, ra đời chưa bao lâu đã khiến anh đưa đón bao lần.” Dung Ngọc nhỏ nhẹ nói, ánh mắt thoáng lướt đến, “Đáng tiếc là Dung Tiểu Nhan vong ân phụ nghĩa, vừa mới chào đời đã không để anh đón nó.”

Tinh Nhan nhướn mày, bật cười.

“Muốn đón nó hả?”

Cô chột chột cái cằm của anh, ngang ngược nói, “Chờ xem.”

...

Cuộc sống cứ thế trôi qua.

Bụng của cô càng lúc càng lớn, sau đó được anh đưa vào bệnh viện chờ sinh.

Sáng sớm một ngày nọ.

“A a a a! Nữ thần của tôi sắp sinh rồi! Tôi đã tưởng tượng ra nhan sắc xinh đẹp của công chúa nhỏ và hoàng tử bé n lần rồi.”

“Kích động quá! Không khống chế nổi mà xuống nhà chạy vài vòng, tôi điên rồi, điên rồi!”

“Lầu trên chú ý chút! Đừng kích động quá, học theo tôi hít sâu vào, chúng ta không nên kích động.”

“Lầu 1 nhắc nhở làm tôi nhớ đến, tôi bị Weibo của Dung ca dọa cho hết hồn.”

“Yên lặng bắt đầu giao dịch, tôi cược 5 đồng. Mấy ngày nữa Dung ca sẽ hỏi, mọi người thấy tôi và con trai ai đẹp hơn?”

“Không, với lòng dạ hẹp hòi của anh nhà tôi...tôi cược một đồng.”

“Dứt khoát đặt 5 hào!”

...

“Lướt Weibo anh nhà lần nữa, yên lặng móc tiền trong ví ra ^-^”

...

“Đối với vụ cá cược lần này, tôi muốn hỏi...cô gái à, có áp dụng thẻ tín dụng hay không?”

Dung Ngọc đọc mấy bình luận chúc phúc của fans hâm mộ cho Tinh Nhan nghe, cô cười không dứt, “Đúng là fans ruột có khác!”

Phong cách của fans hâm mộ ngày ấy và bây giờ khác nhau hoàn toàn.

Dung Ngọc bất đắc dĩ, “Em đã cười...”

Đúng lúc này, Tinh Nhan đột nhiên nhướn mày, che bụng mình, “Dung Ngọc!”

“Em sắp sinh rồi.”

“Bác sĩ...bác sĩ!” Dung Ngọc sững sờ, ngón tay run run nhấn chuông báo ở đầu giường, sau đó chạy ra ngoài kêu bác sĩ.

Tiếng bước chân không ngừng vang lên, mấy bác sĩ nhanh chóng đẩy Tinh Nhan vào phòng sinh. Dung Ngọc xông lên phía trước, vẻ mặt dịu dàng giờ đây vô cùng căng thẳng, anh nắm chặt tay cô, “Đừng sợ, Nhan Nhan đừng sợ em nhé.”

Anh thay đồ vô khuẩn, đưa tay đến bên môi cô.

Lần sinh này không được thuận lợi cho lắm.

Em bé hơi lớn, đến cuối cùng, Tinh Nhan mất sức chỉ nhớ người bên cạnh nắm chặt tay cô, bên môi có vị máu tươi và cảm giác lạnh lạnh ở cổ.

Lúc tỉnh lại lần nữa.

“Em tỉnh rồi?” Giọng nói dịu dàng của anh vang lên bên tai cô.

Tinh Nhan quay đầu nhìn về phía Dung Ngọc nở một nụ cười, cố sức mở miệng, “Em tưởng rằng sẽ không còn gặp anh nữa.”

“Không có khả năng ấy đâu.”

Ánh mắt anh mềm mại khiến người ta tự nguyện đắm chìm trong đó, lời nói lại vô cùng chắc chắn.

Anh dịu dàng nói, “Chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cạnh nhau.”

Tinh Nhan nhú mày, “Sinh lão bệnh tử thì sao?”

Dung Ngọc mỉm cười, cầm cái chén lên thổi thổi, “Chết cùng ngày cùng tháng cùng năm cũng là chuyện tốt.”

Tinh Nhan nuốt canh xuống, nhìn người đàn ông lại dịu dàng thổi nguội cho cô.

Như ma xui quỷ khiến, cô lại hỏi, “Vậy nếu như em sang thế giới khác thì sao?”

Người đàn ông dừng lại, nhẹ giọng nói, “Anh sẽ đi tìm em.”

Anh quay đầu, ánh mắt đen lay láy chăm chú nhìn cô. Giống như một lời hứa, anh cười lặp lại lần nữa, “Anh sẽ đi tìm em.”

“– Em đừng sợ, anh sẽ tìm em.”

Tinh Nhan nhìn anh một lúc, đột nhiên nở nụ cười.

Cô nói, “Em tin.”

Cô tin hẳn.

Tinh Nhan không hỏi anh có hiểu ý cô nói hay không, không nghi ngờ anh có đến hay không. Cô tin tưởng, tin anh có thể vượt qua tất cả để đến bên cô.

Cô vừa dứt lời thì thế giới trước mặt bỗng nhiên như một tấm gương, vỡ vụn thành từng mảnh.

**

Tinh Nhan mở mắt ra lần nữa, trước mặt vẫn là cánh cửa màu vàng kia.

Nàng không ngờ, khảo nghiệm ở tầng này chính là ở đây.

Dáng vẻ dịu dàng của Dung Ngọc vẫn hiện rõ trong đầu nàng, chân thực lại vô cùng quen thuộc. Hai gương mặt giống nhau như đúc cứ lẫn lộn trong đầu nàng.

Nàng im lặng một hồi, khóe môi khẽ cong lên.

Tinh Nhan quyết định đẩy cánh cửa trước mặt bước vào.

Cánh cửa màu vàng di chuyển, phía trên có một vật tỏa sáng lung linh rơi xuống truyền thẳng vào cơ thể nàng.

Thềm đá ở phía sau Tinh Nhan dần chìm vào bóng tối, sau đó hóa thành tro tàn biến mất không thấy tăm hơi.

Cánh cửa màu vàng khiến người ta không thể hít thở cuối cùng cũng không cam lòng lui về sau.

**

Tinh Nhan bước vào tầng thứ tư, ngay lập tức xuất hiện một phiến đá.

Nàng cảm nhận được sức mạnh trong cơ thể của mình. Chỉ cần thêm hai lần chuyển nữa sẽ được lên trung kỳ, từ tiền kỳ đến trung kỳ phải mất ít nhất hai mươi năm tu luyện. Nàng nghĩ đến kế hoạch của mình...có lẽ sẽ sớm thôi.

Tinh Nhan nhếch môi, từ đầu nàng đã nghĩ tầng ba luyện tâm chính là chỉ ý chí. Đến khi bước đến bậc cuối cùng nàng mới vỡ lẽ.

Con người luôn có một thói quen. Lúc sự việc sắp thành công cũng chính là lúc phòng bị dễ dàng phá vỡ nhất. Lúc tinh thần mất cảnh giác, tâm hồn càng dễ bị thăm dò.

Bậc cuối cùng bố trí ảo cảnh... Đó chính là cách tốt nhất, không có ai có thể lường trước được. Tầng này e là có nhiều người không qua nổi.

Nhưng, tư liệu liên quan đến Cửu trọng tháp sao lại không nhắc đến...

Vừa nghĩ đến vấn đề này, Tinh Nhan đột nhiên phát hiện ra, chuyện này dần dần biến mất ở trong đầu nàng.

Linh hồn của nàng đã luyện qua công pháp Phượng Niết, dù chỉ mới luyện được tầng thứ nhất nhưng vẫn mạnh hơn gấp mấy lần so với người thường. Muốn thay đổi trí nhớ của nàng cũng sẽ khó hơn. Lẽ ra việc thay đổi ký ức phải diễn ra trong im lặng, nhưng vì không đủ sức mà khiến nàng nhận ra vết tích thay đổi của ký ức.

Đó chỉ là vấn đề nhỏ, sau khi Tinh Nhan kiểm tra liền bỏ qua nó mà quan sát tảng đá dưới chân.

Tảng đá nhìn có vẻ đã rất lâu đời, cỏ dại mọc khắp nơi. Bầu trời như mênh mông vô tận. Từ xa xa có thể thấy ánh mặt trời phía chân trời xa xôi đang tỏa ra nắng ấm.

Hử? Tinh Nhan nghĩ nghĩ rồi bay về hướng mặt trời.

...

Nàng bay một lúc bỗng cảm giác có gì đó không đúng.

Tinh Nhan đột nhiên dừng lại quay đầu nhìn về hướng tảng đá thì phát hiện nó đã biến mất.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió thổi qua, khiến làn tóc nàng lay động.

Bỗng nhiên, trên tay nàng xuất hiện một cây cung, cây cung đỏ càng có linh tính hơn so với lúc nàng ở kỳ Kim Đan. Ánh sáng lấp lánh, ngọn lửa ở đầu mũi tên lấp lờ như đang chào hỏi nàng.

Cung tiễn vừa xuất hiện đã khiến không khí xung quanh như bị đè nén. Đường như có một đám mây màu đen xuất hiện ở phía sau nó.

Tinh Nhan sờ sờ sau đó kéo căng dây cung, mũi tên màu đen bỗng nhiên xuất hiện mang theo cảm giác đe dọa, hướng thẳng về phía mặt trời xa xa không thể với tới kia.

Mũi tên vừa bắn ra, có thứ gì đó bỗng chốc hoảng hốt.

Muốn trốn! Muốn trốn!

Trong mắt Tinh Nhan, mặt trời giống như một con người. Bỗng nhiên nó co rụt vào, bên trên như đang giấu một thứ nào đó...

Nhưng đã chậm mất rồi.

Tinh Nhan đã ra tay thì sao có thể để cho nó chạy thoát.

Mũi tên bỗng nhiên xoay tròn, đầu mũi tên bắt đầu hình thành lốc xoáy. Ngay lập tức, nó tăng tốc tiếng về phía trước.

Mang theo một sức mạnh khủng khiếp, mũi tên đâm thẳng vào đôi mắt vẫn chưa kịp khép lại kia.

“Gừ!” Vòng xoáy trên mũi tên bắt đầu xoáy sâu vào khiến vết thương to hơn. Có cái gì đó gào lên vô cùng thê thảm, tiếng gào ngày càng thê lương.

Một lát sau, vòng xoáy màu đen càng lúc càng lớn, bao vây cả mặt trời sau đó gom không khí xung quanh rồi bỗng chốc nổ tung.

Âm thanh thê lương bỗng nhiên biến mất.

Tinh Nhan nở nụ cười chân thật, làn gió lay động mái tóc nàng. Tiếng gió bắt đầu thay đổi, bãi cỏ dưới chân vẫn đứng yên bất động.

Tiếng gió là thật, vậy thì bãi cỏ có lẽ là giả.

Nàng mở mắt ra, thảo nguyên mênh mông trước mặt đã thay đổi.

Đúng là có một tảng đá. Nó nằm ngay sau nàng, cũng không khác gì so với lúc nàng thấy trong ảo cảnh.

Xung quanh ngoại trừ đá thì chính là đầm lầy. Chỉ cần sơ ý một chút sẽ rơi vào đầm lầy ngay.

Cách Tinh Nhan khoảng hai bước có một cái đầm lầy. Bên trong nó có một cái cây màu đen.

Cây kia rất kỳ quái, cây cao không đến một mét, toàn thân màu đen. Trên ngọn cây cao nhất có một con mắt màu đỏ, còn có rất nhiều xúc tu màu đen xung quanh nó. Lúc này bọn chúng đã rời khỏi đầm lầy cố gắng vươn về phía nàng...

Chỉ cần nàng bước lên một bước thôi sẽ chạm trán với những cái xúc tu gớm ghiếc ấy.

Tinh Nhan nhíu mày.

— Là cây ác mộng.

Cây ác mộng dù bề ngoài kinh dị nhưng là một vật rất quý giá. Có thể nói toàn thân nó đều là hàng trân quý. Con mắt màu đỏ của nó có thể dùng để gia tăng thị lực hoặc có thể luyện thành pháp bảo. Pháp bảo đó tạo ra ảo cảnh khiến người ta không phân biệt được đâu là thật đâu là giả.

Chỉ với một giọt chất lỏng trong xúc tu có thể khống chế linh lực trong cơ thể, vấn đề chỉ là thời gian dài hay ngắn. Thậm chí người ở kỳ Nguyên Anh cũng sẽ bị đứng yên trong vòng một giây.

Đừng xem thường thời gian một giây này. Đối với bọn họ mà nói, một giây này cũng đủ để tiến lại gần đối thủ, làm chủ cuộc chiến.

Toàn thân đều là báu vật.

Tinh Nhan không phải là người già mồm cái lão. Nàng sẽ không vì nó xấu hay gớm ghiếc mà không thêm chạm vào.

Nàng nhanh chóng nhổ cây ác mộng này lên.

Sau đó bay về hướng đám mây màu đỏ ở phía chân trời.

Nơi đó chắc chắn là lối vào của tầng thứ năm...

Không biết nên nói nàng may mắn hay xui xẻo. Cây ác mộng là bá chủ của đầm lầy, tảng đá mà nàng rơi xuống chính là địa bàn của nó. Xung quanh không có sinh vật nào khác, tuy sạch sẽ nhưng cũng rất vắng vẻ.

Nàng bay rất lâu mới gần đến lối vào.

Đúng lúc này, đám mây ở phía chân trời bỗng phát ra hào quang rực rỡ, giống như có linh vật chuẩn bị xuất thế.

Tinh Nhan nhíu mày, bắt đầu tăng tốc.

Đột nhiên nàng lại dừng bước, lấy lá bùa ẩn thân ra rồi lách mình nấp vào phía sau một thân cây.

49. Chương 49

Đột nhiên, nàng lấy tấm bùa ẩn thân ra rồi lách mình nấp vào phía sau một cái cây.

“Sư huynh!”

Hai giọng nói loáng thoáng cách nàng ngày càng gần, nghe xưng hô có thể đoán ra hai người này quen biết nhau.

Mặc dù nàng chưa từng tham gia, nhưng nàng cũng biết, người đầu tiên đến tầng thứ chín mới có được sự thừa nhận của Cửu trọng tháp. Sức dự hoặc của công pháp Thiên Giai có mấy ai có thể chống cự. Vì thế những ý nghĩ như tiên hạ thủ vi cường, loại trừ đối thủ cạnh tranh chắc chắn không phải là suy nghĩ của duy nhất một người.

Hai bóng người đang ngự kiếm, dường như bọn họ đang rất gấp, trên thân kiếm dán đầy mấy tấm bùa tăng tốc. Họ bay càng lúc càng gần, thỉnh thoảng lại quay về sau ném ra một trận bàn.

“Sư huynh! Nó đuổi đến rồi!” Cô gái kia kinh hãi, lại tăng tốc.

Người đàn ông nhíu chặt mày, bắt đầu gia tăng tốc độ, cắn chặt răng nói, “Đã hết trận bàn rồi!”

Mấy trận bàn kia đều là những trận bàn cao cấp, nếu đặt ở trên mặt đất có thể tạo thành một khốn trận thiên nhiên, cũng có tác dụng đối với cái thứ đang đuổi phía sau kia. Bọn họ đã tận dụng mấy món này để chạy thoát khỏi nó.

Cô gái nghe xong gương mặt liền trầm xuống, dồn linh lực vào thanh kiếm dưới chân...

Bỗng nhiên Tinh Nhan cảm thấy có gì đó không đúng.

Một cảm giác kỳ dị từ phía sau tràn tới, luồng khí lạnh vừa quét qua cánh tay nàng đã khiến lông tơ dựng đứng hết lên.

Đây là cảnh báo nguy hiểm...

Nguy hiểm! Chạy mau!

Trong lòng không ngừng nhắc nhở, Tinh Nhan sầm mặt, cũng không quan tâm có bị lộ hay không, nàng quay người bay ngược hướng với hai người kia.

Cảm giác nguy hiểm này...kẻ kia chắc chắn đã hóa thân!

Cô gái kia trông thấy bóng lưng của nàng, hai mắt bừng sáng, chuyển hướng bay theo nàng.

Sự chênh lệch giữa kỳ Nguyên Anh và Kim Đan đỉnh phong rất lớn.

Tốc độ Tinh Nhan vượt hẳn so với hai người bọn họ, dù họ có sử dụng bao nhiêu bùa chú thì cũng chỉ đuổi kịp bóng lưng của nàng.

Sao lại nhanh như thế!

Cảm giác được mùi tanh nồng từ phía sau, cô gái cắn răng, dứt khoát lấy một tấm bùa màu vàng từ trong túi ra, hô to, “Sư huynh!”

Ba tầng đầu khảo nghiệm tư cách của người thi. Người không có tư cách tham gia sẽ bị loại bỏ. Nhưng đến tầng thứ tư sẽ không còn loại bỏ nữa, nếu chôn thân trong đó thì sẽ hồn phi phách tán ngay.

Người đàn ông kia hiểu ý, móc ra một túi bột phấn ném lên tấm bùa kia.

Tấm bùa bỗng chốc biến thành một cánh tay khổng lồ vươn tới giữ chặt Tinh Nhan lại rồi ném về phía sau.

Tinh Nhan cảm thấy có một sức mạnh khóa chặt mình lại, dồn ép không khí xung quanh, nàng muốn nhấc tay lên cũng không thể. Sau đó có một sức mạnh khổng lồ đánh ập lên người nàng rồi ném nàng về phía sau.

Tinh Nhan phun ra một ngụm máu.

Mùi tanh hôi ngày càng đến gần, bóng đen khổng lồ ấy như muốn che lấp cả bầu trời.

Tinh Nhan vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy hàng cây phía sau đổ rạp xuống và nước bọt tanh tưởi nhỏ xuống.

Con quái thú kia có bốn chân, trên chóp đuôi có một khối thịt cứng rắn. Ở vị trí giữa hai con mắt có một cái sừng đang nhú lên, trông vừa ghê tởm vừa hung ác.

— Là giao*.

*Giao long.

Mùi hương thảo mộc trên người nàng khiến con giao kia bị chọc tức, đôi mắt đỏ ngầu chuyển hướng, ánh mắt nhìn nàng chầm chầm tăng tốc tiến lại gần.

Rõ ràng, mục tiêu của nó đã thay đổi.

Lúc này, hai người kia đã đổi hướng bay đi xa.

Nàng di chuyển tầm mắt, một sức mạnh cực lớn tiến đến gần, giọng nói gào thét rời đi trong đầu khiến da đầu nàng tê dại, toàn thân rét run...

Tinh Nhan ngược lại đứng im tại chỗ, nàng liếm máu, gương mặt lạnh lùng.

“Sư huynh! Chúng ta thành công rồi!” Cô gái kia thả lỏng cả người.

Bọn họ không còn nằm trong tầm ngắm của con giao long kia nữa.

“Chúng ta đối xử với nàng ta như vậy có phải hơi quá đáng...” Người đàn ông kia nói.

“Sư huynh!” Cô gái kia ngắt lời, “Nàng ta là ma tu!”

Sao vậy? Lúc hắn ném túi bột kia không phải rất vui sướng ư?

Nàng ta hiên ngang nói, “Ma tu toàn làm chuyện ác, chạm trán với đạo tu của chúng ta thì không phải ta chết thì người chết...”

Nàng chưa dứt lời đã bị tắt ngang cổ họng.

Cảm giác nguy hiểm từ phía sau ập tới, cô gái kia chưa kịp phản ứng chỉ thấy toàn thân đau đớn, lực phủ ngũ tạng như bị vỡ vụn, vùng đan điền như bị nứt ra, có một ngọn lửa màu đen bao vây nàng ta.

Sau đó phóng thẳng vào linh hồn nàng ta.

Người đàn ông bên cạnh khàn giọng kêu rên.

Cô gái cúi đầu xuống nhìn mũi tên cắm ngay trước ngực mình...kể kia...làm sao có thể...có thời gian truy đuổi...

Bọn họ đã tính rất kỹ, muốn thoát khỏi giao long còn khó huống chi còn sức mà đi truy đuổi hai người họ...

Nàng ta dùng hết khí lực quay người lại.

Chỉ thấy giao long như che khuất cả bầu trời tạo thành một bóng đen khổng lồ bao trùm lấy cô gái kia, nhưng nàng dường như không quan tâm. So với giao long khổng lồ, nàng lại càng nhỏ bé gầy yếu, nhưng trong ánh mắt nàng lại hiện lên một vẻ điên cuồng.

Một lúc sau, ngọn lửa màu đen tăng tốc.

Linh hồn của nàng ta dần dần bị dập tắt. Ánh mắt lưu lại cuối cùng chính là hình ảnh giao long với cái miệng đầy răng nhọn đang chảy nước miếng rùng rùng và người đang bị che khuất bởi bóng tối kia.

Nàng ta mấp máy môi, đồ điên...

Ngọn lửa màu đen cũng dần biến mất, để lại hai làn khói, gió thổi qua liền tan biến...

...

Bấy giờ Tinh Nhan mới thu hồi tầm mắt.

Nàng không quay người rời đi mà ngẩng đầu chờ đợi.

Còn 50 mét...

20 mét...

Con giao long tham lam há to miệng, hàm răng hiện ra ánh sáng màu xanh, ngày càng đến gần.

9 mét...

5 mét...

3 mét...ngay lúc này!

Nàng nhanh chóng tránh khỏi cái lưỡi đỏ hồng của giao long, đưa tay lấy một cái bình nhỏ từ trong làn sương đỏ ném ra ngoài.

Khoảng cách quá gần, Tinh Nhan lại dùng hết sức cho nên con giao long chưa kịp phản ứng đã cảm thấy có thứ gì đó rơi vào miệng nó.

Cái bình nhỏ đựng nhựa của cây ác mộng nổ tung trong miệng giao long.

Thân thể dài hơn ngàn mét bỗng nhiên rơi ầm xuống đất.

Tinh Nhan không để ý đến cơ thể đang kháng nghị, nàng nuốt ngụm máu xuống miệng, tốc độ ở chân càng tăng nhanh.

Với tốc độ của giao long thì nàng khó mà thoát được. Chỉ có nhựa cây ác mộng mới có thể giành lại hy vọng sống cho nàng...

Ở phía bên này.

Bên trong rừng mây.

Một cái cây lượn lờ trong mây, nhưng quả trên cây đã biến mất, dường như đã bị người nào hái, phía dưới gốc cây có một thi thể màu đen.

Có người chạy đến, dừng lại chào, “Giới Sân đại sư.”

Hòa thượng quay đầu, ngón tay vẫn còn mang theo màu đỏ tươi mới, vết máu không ngừng rơi xuống. Nhưng ánh mắt lại vô cùng khoan dung, toàn thân hắt như tỏa ra kim quang.

Hắn khép mắt, niệm phật, khiến người ta cảm thấy chỉ cần nghĩ ngờ hắn thôi cũng là một tội lỗi. “A di đà phật, nếu thí chủ không chê có thể cùng đi.”

Người kia không hề đề phòng liền bước đến tiến vào truyền tông trận.

Truyền tông trận phát ra một luồng ánh sáng màu xanh.

Đúng lúc này, ba người cảnh giác ngẩng đầu nhìn lên trời, cảm giác nguy hiểm mơ hồ truyền đến khiến ai nấy đều biến sắc.

Giới Sân ôn hòa cười một tiếng, chậm chạp gảy tràng hạt trong tay. Hắn đang định cất lời an ủi thì tràng hạt bỗng dừng bị siết căng.

Ở phía chân trời, một cái đầu rồng màu đỏ bỗng nhiên thét lên.

“A di đà phật, phật độ chúng sinh, để bản tăng đến đó xem thử.” Giới Sân chấp tay trước ngực, vừa nói xong liền biến mất.

Người tu tiên, người không vì mình trời tru đất diệt, đây là chuyện thường tình, lúc này danh dự cũng không còn quan trọng nữa.

Hai người nhìn qua, miệng thì khen Giới Sân đại sư có lòng thương người nhưng không một ai bước ra khỏi truyền tông trận. Một giây sau, truyền tông trận lóe lên rồi biến mất không còn bóng người.

Giữa không trung, hồng long giao đấu với giao long to gấp mấy lần nó, quần lấy nhau cắn xé...

— Ngàn cân treo sợi tóc.

Tốc độ gảy tràng hạt của hòa thượng ngày càng nhanh, ánh mắt bình thản giờ đây đã thay đổi, hấn dùng linh lực tăng tốc nhanh thêm...

Trên không trung.

Hắc giao há cái mồm to như bồn máu, cắn một cái vào thân huyết long. Huyết long cũng không chịu thua, giống như đã chạm vào tính hung ác của nó, móng rồng sắc bén hung hăng đâm vào vị trí nguy hiểm của hắc giao...

50. Chương 50

Móng rồng sắc bén hung hăng đâm vào vị trí nguy hiểm của giao long.

Lúc hòa thượng chạy đến thì Tinh Nhan cũng chạy nhanh về phía bên này.

Tuy máu chảy cả đoạn đường nhưng ánh mắt của Tinh Nhan lại vô cùng tỉnh táo. Nàng tính khoảng cách giữa vị trí của mình và áng mây kia, ngửa đầu nhìn hồng long và hắc giao đang giao đấu với nhau trên bầu trời thì thấy sắc đỏ của hồng long ngày càng nhạt dần, đoán là nó sẽ không chống đỡ được bao lâu.

Nàng bình tĩnh trích một giọt máu trong tim ra, đẩy nhanh tốc độ.

Thật ra nhìn thấy cảnh tượng này đã đủ khiến người ta kinh ngạc.

Giao long là kỳ Họa Thần, Họa Thần và Nguyên Anh tiền kỳ cách nhau một trời một vực. Nhưng con rồng của Tinh Nhan chỉ đạt đến Nguyên Anh.

Trận đấu này, hồng long không rơi vào thế hạ phong ngoại trừ nguyên nhân là rồng ra thì còn có một lí do nữa chính là giao chưa hóa rồng hoàn toàn cho nên vẫn còn e ngại long tộc. Vì thế mà hồng long mới có thể duy trì đến bây giờ.

Hồng long nhạt màu trên không trung bây giờ đã đỏ hơn, râu rồng giật giật, nó hồng lên một tiếng rồi xông thẳng vào giao long.

Có thể duy trì thêm hai phút, Tinh Nhan bình tĩnh, hơi hơi hài lòng, nếu lại trích thêm máu nữa thì sẽ nguy hiểm.

Lúc Giới Sân chạy đến thì trông thấy Tinh Nhan như thế.

Nàng như tách biệt khỏi thế giới này, trông nàng vô cùng tỉnh táo, dường như vết máu không ngừng chảy xuống từ miệng kia không phải là vết thương của nàng.

Con người của Giới Sân co rút, “Nhan Nhan.”

Tiếng gọi rất nhỏ nhưng Tinh Nhan vẫn nghe thấy, nàng quay lại nhìn.

Giới Sân không nhìn được ôm chặt lấy nàng, giọng nói run rẩy, “Thật xin lỗi, ta đến chậm rồi.”

...Là hấn đến chậm...mới khiến nàng bị tổn thương thế này...

Phật quang xuất hiện trong lòng bàn tay hấn, dịu dàng truyền vào cơ thể nàng, đau xót hỏi, “Có đau không?”

Phật quang truyền vào cơ thể, đau đớn dần dần được giả, đi, vòng tay kia ôm chặt lấy nàng, gương mặt nàng rúc vào lồng ngực cứng cáp ấy. Tinh Nhan hơi đau nhưng lại cảm thấy thật ấm áp, thật quen thuộc...

Từ đáy lòng bỗng nhiên xuất hiện một dòng nước âm, theo nhịp tim truyền đi khắp cơ thể.

Ánh mắt Tinh Nhan chậm rãi thay đổi, phá vỡ vẻ ngoài lạnh lùng của nàng.

Nàng khép chặt mắt lại, phun một ngụm máu, dường như nàng buông bỏ sự cảnh giác, lộ ra linh hồn đầy mệt mỏi. Gương mặt yếu ớt cọ cọ vào lồng ngực rộng lớn trước mặt rồi chìm vào bóng tối.

“Đại hòa thượng, ta mệt quá.”

Nàng tỉnh táo thì sẽ rất đau.

“...Ta ở đây, nàng ngủ đi.” Giới Sân siết chặt vòng tay mang theo giọng nói run rẩy, ôm chặt nàng vào lòng.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Lúc hai người đang nói chuyện, huyết long đã biến mất từ khi nào, ác giao càng lúc càng tiến lại gần.

Hòa thượng nhắm mắt che đi sát khí trong đó.

Hắn không có ý định chạy trốn.

Thậm chí còn chủ động ra tay, con giao long lúc này đã bị tróc mấy miếng vẩy, lộ ra phần thịt phía dưới, chỗ cái sừng trên đầu cũng để lại năm móng của huyết long.

Chỉ là một con sâu nhỏ, vậy mà lại để nàng bị thương!

Dường như nó bị chọc giận, ánh mắt lộ vẻ hung ác, cái lưỡi không ngừng đưa ra ngoài.

Giới Sân dụ dằng dùng linh lực bảo vệ người trong ngực, ngăn cách một tầng có thể sẽ hơi ồn.

Hắn lập tức cởi tảng bào ra, tảng bào lóe sáng rồi biến mất, ngay sau đó phóng to ra, phù văn màu vàng hiện ra vây quanh người đang ngủ thành một không gian riêng biệt.

Hắn gọi con thú nhỏ màu tím ra rồi nói với nó, “Chăm sóc nàng ấy giúp ta.”

Con thú chít chít gật đầu, bò đến cọ vào chân Tinh Nhan rồi mở to mắt quan sát bốn phía như đang canh chừng. Hắn không đủ năng lực nhưng vẫn có thể đề phòng một chút.

Ngay sau đó hắn khép hồ mắt bắt đầu niệm phật, một luồng khí quý dị xuất hiện quanh người hắn.

– Phật gia không sát sinh, nhưng hắn không tin Phật.

Lúc này, giao long đã tới gần. Nó gầm lên một tiếng, cái đuôi phía sau mang theo một luồng yêu khí nồng đậm hung hãn đánh về phía trước.

Mấy cái cây đã bị đổ sập trước đó, cái đuôi rắn như đánh vào chốn không người, không có gì cản lại, đánh thẳng vào lồng ngực Giới Sân.

Hòa thượng chỉ chấp tay trước ngực, bên miệng phát ra một chữ, xung quanh tràn ngập hương hoa sen. Một sức mạnh không thể nào chống đỡ từ con chữ kia phóng ra. Đuôi rắn vừa đánh vào chữ kia như bị ngăn lại không thể tiến thêm bước nào.

Giao long giận dữ, gầm to lên. Sức mạnh từ trên đỉnh đầu truyền thẳng xuống đuôi, đuôi rắn lóe sáng mạnh mẽ đập nát kim quang.

Nhưng lúc này bỗng có một bàn tay đưa ra.

Như nước với lửa, đuôi rắn dừng lại trong không khí. Từ chỗ cánh tay truyền ra một sức mạnh cực lớn đánh vào đuôi rắn.

Trong bán kính vài dặm bỗng chốc trở thành bình địa.

Trên người hòa thượng ngoại trừ áo bào chỉ còn lại vài miếng vải làm lộ ra thân thể cường tráng.

Cơ thể hắn không hề trắng trẻo yếu ớt như trong tưởng tượng. Khác hẳn so với vẻ ngoài dụ dằng, hắn có một làn da vàng đồng tựa như Kim Cang.

E là không ai ngờ đến, đáng vẻ thật sự của đại sư từ bi ôn hòa chính là thế này.

Đôi mắt Giới Sân sâu thăm, năm ngón tay nắm chặt mang theo sức mạnh không thể chống đỡ đánh xuống đuôi rắn.

Đuôi rắn rơi một cái ầm xuống đất, bụi đất bay tứ phía.

Hắn không để cho giao long có thời gian phản ứng, Giới Sân lách mình tiến đến vị trí bảy tấc của nó, bàn tay hiện lên kim quang phảng phất có thể bóp nát cả nơi này đập thẳng vào vị trí ấy.

Ánh mắt không dám tin của giao long chuyển sang kinh hãi, nó gào lên.

Rõ ràng Giới Sân chỉ là một hạt cát so với thân hình giao long. Nhưng một hạt cát nhỏ bé ấy lại có thể bóp chết một con giao long.

Nó chỉ có thể nằm yên hứng lấy những cơn đấm liên tiếp từ hắn, giống như hắn đang phát tiết chỉ đánh vào vị trí bảy tấc. Đó là vị trí yếu ớt nhất của giao long, những cú đấm mang theo sức mạnh khủng bố liên tiếp rơi xuống. Một lát sau, vẩy giao long đã bị đánh nát làm lộ ra phần thịt bên trong.

Giao long bị thương nặng, nó vô cùng hoảng sợ, không ngừng giãy dụa để thoát thân. Nhưng nó có giấy cỡ nào cũng không thể thoát được. Đáng vẻ thê thảm đến đáng thương, không một ai có thể tưởng tượng ra đáng vẻ hung ác lúc trước của nó.

Cái chết đang dần bao phủ lấy nó.

Đúng lúc này, giao long như phát hiện cô gái đang được bảo vệ phía bên kia, đôi mắt đỏ vụt sáng, nó gầm lên rồi phóng lưỡi sang.

Nó biết, người đàn ông trên lưng nó nhất định rất quan tâm tới nàng. Cho nên chỉ cần bắt được nàng thì nó có thể sống sót.

Đôi mắt Giới Sân lạnh lùng, khí thế quanh người ngày càng lạnh lẽo.

Hắn lại chấp tay trước ngực, ánh sáng màu vàng trên cơ thể dần dần tụ lại chậm rãi biến thành một thanh trường đao.

Lúc trường đao hình thành, cảm giác nguy hiểm dần dần ập tới, giao long vắn vẹo thân mình, lưỡi nó nhanh chóng phóng sang bên kia.

Đúng lúc này, trường đao mang kim sắc mang theo sức mạnh của cả trời đất đâm thẳng xuống vị trí bảy tấc của giao long..

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-lay-khong-buong>